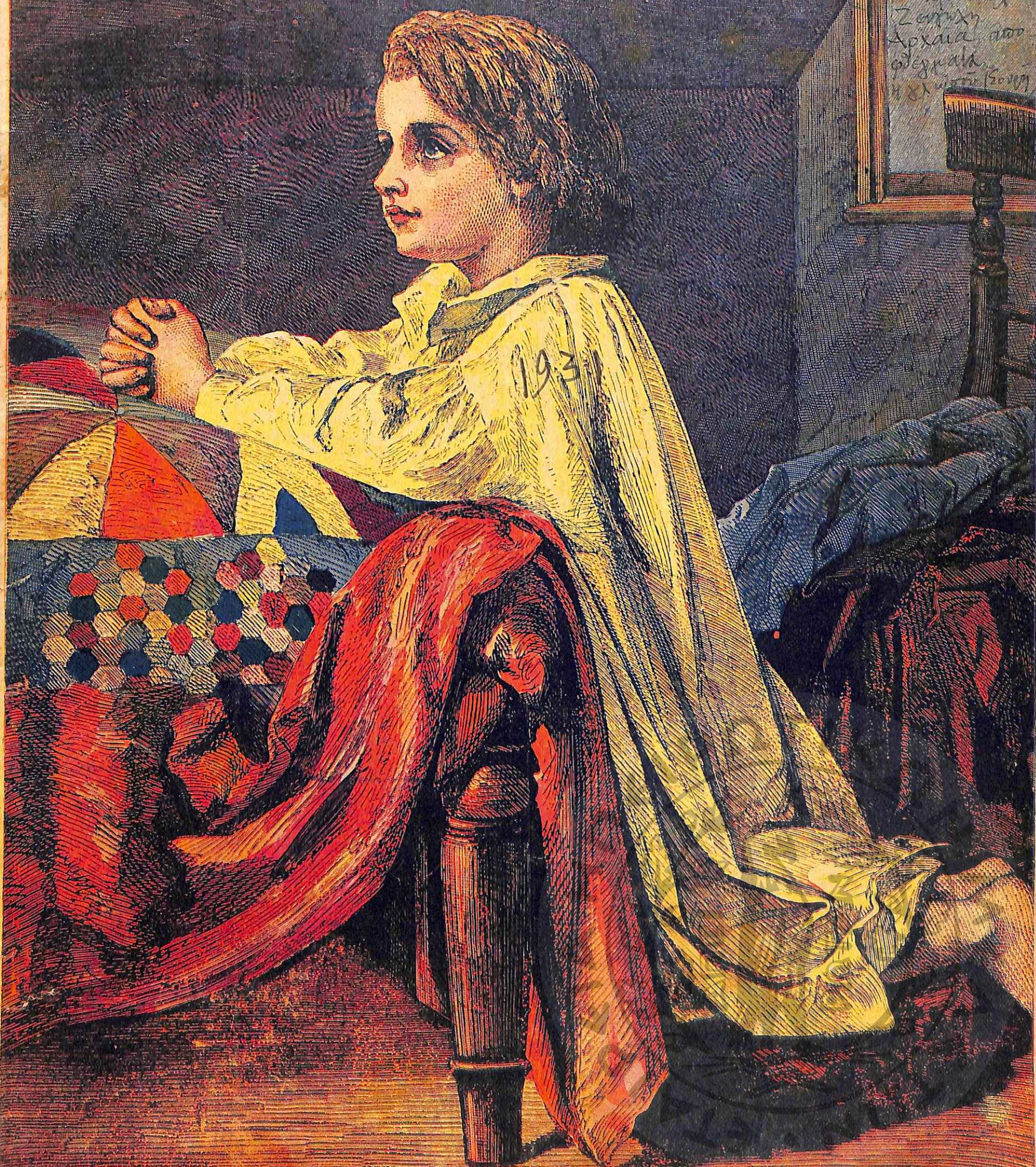

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ Ε'

ΑΡ. 33
258

Ζητῆσατε ὁδηγίαν ἀπὸ τῶν φαρμακείων καὶ τὸν ἀντιπρὸς

Cincozéneca

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΧ. 150 » ΕΞ ΑΜΗΝΟΣ » 80 » ΕΞ ΟΤΕΡΙΚΟΥ » 1 » ΑΜΕΡΙΚΗΣ » 6 » ΑΦΡΙΚΗΣ ΣΕΛΙΝΙΑ 30 » ΒΕΛΓΙΚ. ΚΟΓΚΟ » 30	ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΩΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ ΚΥΡΙΑΚΗ, 9 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1931	ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7 ΤΥΠΟΓΡ.: ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5 ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ: 52-03
ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»: Έν 'Αμερική Mr D. Stroumbos 261 w. 85th Str New-York U. S. A. Έν Αιγύπτω δ κ. Χρ. Σαράφης 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie. Έν Βελγική Κογκό δ κ. Γ. Άντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo-Belge		ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ Έν 'Αμερική διά την κατά φύλλον πώλησιν της «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» NEW YORK NEWS AGENCY General P. O. Box 497 NEW YORK, CITY "Οπου δέον ν' απευθύνονται οι ενδιαφερόμενοι.

Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Θὰ ἐκποίῃσῃ ΡΕΤΑΛΙΑ εἰς τὸ ἥμισυ τῆς τιμῆς.

...the company with the

· ΜΗΝΥΤΩΡ.

Ἵπéροχο Βυζαντινὸ ρωμάντζο, γραμμéνο ἀπὸ γνωστὸ λό-
γιo, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν Βυζαντινῶν χρονικογράφων καὶ πάσης
ἄλλης σχετικῆς πηγῆς.

Ἡ εἰκὼν τοῦ σημερινοῦ ἐξαφύλλου
τῆς «Οἰκογενείας» εἶνε ἔργον τοῦ ζω-
γράφου Τομὰ καὶ φέρει τὸν τίτλον
«Προσπεινὴ Παιδίον».

ΠΑΛΗΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΚΑΤΕΡΙΝΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΕΡΩΝΑ

Β'.
ΣΤΟΡΗΣΑΜΕ
στο προηγούμενο φύλλο πώς η δώρα και νέα Κρητικά που έλα Κτερίνη πουλήθηκε απ' τους Τούρκους, που την άρπαξαν απ' το χωριό της, το Μέρωνα, σκλάβο στο Βερούτι της 'Ασίας σ' ένα Τούρκο μπέη, ο οποίος την έκανε σύζυγό του.
Ο μπέης αυτός ήταν φανατικός Μουσουλμάνος και απαίρει αυστηρά στη γυναίκα του να συναναστροφήται με «γιαουρλίδες», από φόβο μήπως της γυρίσουν τα μυαλά.
'Αλλά κι η Κτερίνη ήταν έξυπνη και είχε καταρθώσει με την καλοσύνη της ν' αγαπηθεί τόσο από τις δούλες που την υπηρετούσαν, ώστε να μη φανερώσουν στον κύριο τους τις σχέσεις της με τη χριστιανική οικογένεια του Χατζηβασιλίου, ο οποίος είχε αναλάβει να την στείλει κοντά στην πατρίδα της, την Κρήτη. 'Επείτα όμως ένας χρόνος, χωρίς να γίνει τίποτα.

Εξαφνα μιά μέρα, ο Χατζηβασιλίου ελπε στην Κτερίνη, ότι μετά δέκα μήνες θα περνούσε απ' το Βερούτι ένα τουρκικό καραβάνι που πήγαινε στα 'Ιεροσόλυμα. Της σύστησε να ετοιμασθεί για να φύγει κοντά με το καραβάνι αυτό, λέγοντάς της, ότι στα 'Ιεροσόλυμα θα την προστάτευε ο γνωστός του άρχιεπίσκοπος Πέτρος, ο οποίος όταν θα έφταναν εκεί προσκυνούσε απ' την Κρήτη, θα την παρέδιδε σ' αυτόν για να την πάρει στην πατρίδα της.

Επειτα από δέκα ημέρες, πράγματι, η Κτερίνη έφτανε κοντά απ' το σπίτι του συζύγου της και, ντυμένη πάντα σαν γιαουρλίδα, βρισκόταν επάνω σε μιά από τις καμήλες του καραβανιού, έχοντας κομμωμένο στο στήθος της ένα συντακτικό γράμμα για τον άρχιεπίσκοπο Πέτρο.

Ο Χατζηβασιλίου είχε δώσει άδεια χρήματα στον Τούρκο οδηγό του καραβανιού και του έδωσε να προσέχει την 'Οθωμανίδα αυτή και να την πάρει ασφαλώς απ' την εμπιστευτική στην 'Ιερουσαλήμ.

Για να τον παραπλανήσει μάλιστα, έπλεσε μιά φανταστική ιστορία και του είπε ότι δήθεν η Κτερίνη είχε κάποια κληρονομική υπόθεση στα 'Ιεροσόλυμα και ότι ήταν ενδεχόμενο οι έχοροί της, για να την εμποδίσουν να πάει να πάρει την κληρονομιά, να την καταδιώξουν για να την σκοτώσουν. Γι' αυτό δε του συνέστησε να βιαστεί στο δρόμο και να προχωρήσει όσο πιο γρήγορα μπορούσε.

Ο οδηγός του υποσχέθηκε, ότι του ξηρούσε και σάβησε τίμιος στην υπόθεσή του. Έτσι σε λίγες ημέρες, η Κτερίνη βρισκόταν στην 'Ιερουσαλήμ, ασφαλισμένη μέσα στο δεσποτικό κονάκι του αρχιεπισκόπου Πέτρου, όπου εξομολογήθηκε, μετάλαβε κι' έτσι ξαναγύρισε στη Χριστιανική θρησκεία.

'Αλλ' άς αφήσουμε τώρα την Κτερίνη και άς γυρίσουμε στον μπέη, το σύζυγό της. Μόλις είδε ότι η πόδι άμωρη και πιδ άγαπημένη του γυναίκα εξαφανίστηκε απ' το άρχοντικό του, μάνιασε απ' το κακό του.

Για να τη βρει, άναστάωσε όλα το Βερούτι και ξαπάλησε τους Γεννιτάρους του να ψάξουν στα χριστιανικά σπίτια.

Πολλοί Χριστιανοί σιγήθηκαν ως ύποπτοι στις φυλακές, πολλοί δαρθηκαν άδίκως μέχρι αίματος, αλλά τίποτε δεν άνευλάρθηκε... Ούτε ίχνος της σκλάβας 'Ελληνίδος δεν βρέθηκε.

Ο μπέης που δεν ύπόφερε από τους διωγμούς αυτούς, ήταν ο Χατζηβασιλίου. Σάν πλούσιος που ήταν, συνειδέτο φιλικά με τον μπέη, ο οποίος τον θεωρούσε ως τίμιο και ήσυχον πολίτη που δεν άνακατεύεται σε τέτοιες δουλειές.

Τον κάλεσε μονάχα και τον ρώτησε τί ιδέα είχε για την εξαφάνισή της γυναίκας του.

— Που να ξέρω, μπέη μου, του άπάντησε ο Χατζηβασιλίου. Θ' άγάπησε ίσως κανένα Τούρκο και θα έφυγε μαζί του για το Κάιρο...

Εξαφνα τη στιγμή εκείνη, μπήκε μέσα σάν άνεμοστρόβιλος ένας άνθρωπος του μπέη, ο οποίος άνάφερε στον κύριο του, ότι ύπομαζόταν πώς το καραβάνι που πέρασε προ ήμερών απ' το Βερούτι, είχε πάρει την Κτερίνη μαζί του.

— Θα πάω κι' εγώ στα 'Ιεροσόλυμα! φώναξε τότε ο μπέης.

Και πράγματι, ο μπέης άογάνωσε ένα δικό του καραβάνι, πήρε μιά μεγάλη κι' άρματωμένη συνοδεία κι' άνεχώρησε άμέσως για τα 'Ιεροσόλυμα.

Ήταν τότε Μεγάλη Βδομάδα κι' απ' όλα τα μέρη της Χριστιανιστικής ήγειναν στην 'Αγία Πόλη Χριστιανοί για να προσκυνήσουν.

Έτσι πήγαν και πολλοί από την Κρήτη, ή όποια μόλις είχε ήσυχάσει από την επανάσταση. Μαζύ με τους άλλους Κρητικούς, είχε πάει κι' ο Παπαζωής από τη Βούττα, το χωριό της Μεσσαράς και πολλοί άλλοι Βορειανοί και Τραπεζινοί.

Ο επίσκοπος της Πέτρας, μόλις έμαθε πώς έφτασαν Κρητικοί στα 'Ιεροσόλυμα, τους κάλεσε και τους φιλοξένησε στην 'Επισκοπή. Και άνα κατέλαβε πώς ήσαν τίμιοι και σοβαροί άνθρωποι, τους έξιμωρεύθηκε την ιστορία της Κτερίνης, την όποια και τους παρουσίασε.

Κατόπιν ο άγιος Πέτρος τους παρακάλεσε να την πάρουν μαζί τους και να την πάνε στην πατρίδα της, με έξοδα του επίσκοπου, πράγμα που οι Κρητικοί με μεγάλη προθυμία το δέχθηκαν.

Η Κτερίνη, γεμάτη χαρά, άρχισε να έτοιμάζεται ν' άναχωρήσει.

Το Μεγάλο Σάββατο έπρεπε να λαμπάδα ίσα με το μπέη της κι' έπρεπε και την άπέρωξε στην έγκλισία του 'Αγίου Τάφου. Έπειτα κάθισε και περίμενε να πάρη κι' αυτή το 'Αγιο Φως.

Σάν έπρεπε το 'Αγιο Φως της 'Αναστάσεως και γύριζε με άλλες πολλές καλόγριες στην 'Επισκοπή, είδε έξω από την πόρτα του Δεσποτικού κατι, που την έκανε να παγώσει το αίμα της και να μείνει σάν μαρμαρο στή θέα της.

Ατέξω απ' την πόρτα της 'Επισκοπής καθόταν ο άνδρας της ο μπέης, σάν να την περίμενε!

— Θεέ μου, είπε στις καλόγριες που την συνόδευαν, τί θα γίνει τώρα; Η καλόγριες κατάλαβαν άμέσως περί τίνας έπρόκειτο.

Τότε μιά από αυτές, που φορούσε διπλό ράσο, έβγαλε το ένα, το φόρεσε της Κτερίνης και έπειτα της σκέτασε το πρόσωπο με μιά μαύρη σκέπη, λέγοντάς της:

— Να προχωρήσουμε με θάρρος και να μπειμε όλες στην 'Επισκοπή. Η 'Επισκοπή όμως έχει από το πίσω μέρος ένα «ξεροτύπι» (παράθυρο), από το όποιο θα φύγεις κοντά.

Πράγματι, ή καλόγριες τράβηξαν με θάρρος προς την είσοδο της 'Επισκοπής.

Ο μπέης μόλις τις είδε από φανταστικό έγγραφο άλλο το πρόσωπό του, για να μη τις βλέπει.

Έτσι επέρασαν όλες και άνέβηκαν επάνω. Έπειτα από μιά ώρα, όταν έγυρισε ο επίσκοπος από την έγκλησία και είδε τις καλόγριες εκεί και την Κτερίνη καλοεστειμένη ντυμένη, άναμνησε άδίκως. Άμα έμαθε όμως τί συνέβη, τις συνεχάρη, τις έβγαλε κοντά από την πίσω πόρτα και τις έστειλε στο Μοναστήρι τους μαζί με την Κτερίνη, χωρίς να ύποψατεί ο μπέης το παραμικρό. Έπειτα βγήκε και κάλεσε τον μπέη:

— Περάστε, μπέη μου, να σας κεράσουμε! Γιατί κάθεστε εδώ!.. Άνάστασι, Ρωμάζαν, έχουμε κι' εμείς άποψη!...

Ο μπέης του διηγήθηκε τότε όλη την περιπέτειά του.

Του είπε, ότι είχε οθεί από το Βερούτι με το καραβάνι του και με την άρματωμένη συνοδεία του, έπεσκέφθη τον πασό της 'Ιερουσαλήμ και του έξιμωρεύσε όλα τα διατρέχοντα για τί φρυγή της γυναίκας του, προσθέτοντας πώς όταν την βρή, θα την σφάζει καταμεσής της άγοράς!

Άλλά ο πασάς, που θα ήταν φανερά λογικός άνθρωπος, του άπάντησε πώς δεν έπρεπε να δίνει τόση προσοχή σε μιά γυναίκα, ή όποια μάλιστα του έφυγε, και ότι δεν έπρεπε να νύνη από τον τόπο του και να πάη στα 'Ιεροσόλυμα, άναζητώντας την.

Συνγρονός του έδωσε να καταλάβη πώς άγριοίτες και βίες δεν περνούσαν στη δική του περιφέρεια, γιατί έζοιιν πολλοί ξένοι σ' αυτή, οι όποιοι τα βλέπουν και κακοσυσταίνον την Τουρκία. Έτσι ο μπέης, άφρο τα βρήκε σκούρα από τον πασό του τόπου, κατέφυγε στον άρχιεπίσκοπο, με την έλπίδα ότι ίσως αυτός θα τον βοηθούσε να ξαναβρεί τη γυναίκα του.

— Και πώς έφυγε; τον ρώτησε ο Δεσπότης, μιά γυναίκα μονάχη;

— Την έβλεπε ένα καραβάνι που πέρασ' από το Βερούτι.

— Και πώς χρονία την είχα; τον έσαναρώτησε ο Δεσπότης.

— Δέκα χρονία.

— Όταν έχει κανείς να τον δουλεύει μιά σκλάβά δέκα χρονία, που άπάντησε ο Δεσπότης, έσαι και άν το έφυγε, τον έχει πληρωμένο με το παραπάνω.

— Άλλ' εγώ δεν την είχα σκλάβά μου, άπολογήθηκε ο μπέης, γυναίκα μου την είχα.

— Μιά γυναίκα, που την έχει κανένας δέκα χρονία κι' έπειτα του φεύγει, άν εινε καλός άνθρωπος, δεν θα την ξαναζητήση, γιατί τον επρόσβαλε και τούφυγε. Άλλά άν μάθουμε πώς κρύβεται εδώ πέρα, στα μέρη μας, θα σου μνησούμε να ρθής να την πάρης, γιατί μόνη καθώς εινε, έβνη και χωρίς παραδές, ύπαρχει κίνδυνος να χαθί...

Ο μπέης, άπελπισμένος, χόρετρε κι' έφυγε, άποφασισμένος να γυρίση στο Βερούτι.

Πράγματι δέ την άλλη μέρα έφυγε από τα 'Ιεροσόλυμα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια...

ταν στην 'Ιερουσαλήμ, ασφαλισμένη μέσα στο δεσποτικό κονάκι του αρχιεπισκόπου Πέτρου, όπου εξομολογήθηκε, μετάλαβε κι' έτσι ξαναγύρισε στη Χριστιανική θρησκεία.

'Αλλ' άς αφήσουμε τώρα την Κτερίνη και άς γυρίσουμε στον μπέη, το σύζυγό της. Μόλις είδε ότι η πόδι άμωρη και πιδ άγαπημένη του γυναίκα εξαφανίστηκε απ' το άρχοντικό του, μάνιασε απ' το κακό του.

Για να τη βρει, άναστάωσε όλα το Βερούτι και ξαπάλησε τους Γεννιτάρους του να ψάξουν στα χριστιανικά σπίτια.

Πολλοί Χριστιανοί σιγήθηκαν ως ύποπτοι στις φυλακές, πολλοί δαρθηκαν άδίκως μέχρι αίματος, αλλά τίποτε δεν άνευλάρθηκε... Ούτε ίχνος της σκλάβας 'Ελληνίδος δεν βρέθηκε.

Ο μπέης που δεν ύπόφερε από τους διωγμούς αυτούς, ήταν ο Χατζηβασιλίου. Σάν πλούσιος που ήταν, συνειδέτο φιλικά με τον μπέη, ο οποίος τον θεωρούσε ως τίμιο και ήσυχον πολίτη που δεν άνακατεύεται σε τέτοιες δουλειές.

Τον κάλεσε μονάχα και τον ρώτησε τί ιδέα είχε για την εξαφάνισή της γυναίκας του.

— Που να ξέρω, μπέη μου, του άπάντησε ο Χατζηβασιλίου. Θ' άγάπησε ίσως κανένα Τούρκο και θα έφυγε μαζί του για το Κάιρο...

Εξαφνα τη στιγμή εκείνη, μπήκε μέσα σάν άνεμοστρόβιλος ένας άνθρωπος του μπέη, ο οποίος άνάφερε στον κύριο του, ότι ύπομαζόταν πώς το καραβάνι που πέρασε προ ήμερών απ' το Βερούτι, είχε πάρει την Κτερίνη μαζί του.

— Θα πάω κι' εγώ στα 'Ιεροσόλυμα! φώναξε τότε ο μπέης.

Και πράγματι, ο μπέης άογάνωσε ένα δικό του καραβάνι, πήρε μιά μεγάλη κι' άρματωμένη συνοδεία κι' άνεχώρησε άμέσως για τα 'Ιεροσόλυμα.

Ήταν τότε Μεγάλη Βδομάδα κι' απ' όλα τα μέρη της Χριστιανιστικής ήγειναν στην 'Αγία Πόλη Χριστιανοί για να προσκυνήσουν.

Έτσι πήγαν και πολλοί από την Κρήτη, ή όποια μόλις είχε ήσυχάσει από την επανάσταση. Μαζύ με τους άλλους Κρητικούς, είχε πάει κι' ο Παπαζωής από τη Βούττα, το χωριό της Μεσσαράς και πολλοί άλλοι Βορειανοί και Τραπεζινοί.

Ο επίσκοπος της Πέτρας, μόλις έμαθε πώς έφτασαν Κρητικοί στα 'Ιεροσόλυμα, τους κάλεσε και τους φιλοξένησε στην 'Επισκοπή. Και άνα κατέλαβε πώς ήσαν τίμιοι και σοβαροί άνθρωποι, τους έξιμωρεύθηκε την ιστορία της Κτερίνης, την όποια και τους παρουσίασε.

Κατόπιν ο άγιος Πέτρος τους παρακάλεσε να την πάρουν μαζί τους και να την πάνε στην πατρίδα της, με έξοδα του επίσκοπου, πράγμα που οι Κρητικοί με μεγάλη προθυμία το δέχθηκαν.

Η Κτερίνη, γεμάτη χαρά, άρχισε να έτοιμάζεται ν' άναχωρήσει.

Το Μεγάλο Σάββατο έπρεπε να λαμπάδα ίσα με το μπέη της κι' έπρεπε και την άπέρωξε στην έγκλισία του 'Αγίου Τάφου. Έπειτα κάθισε και περίμενε να πάρη κι' αυτή το 'Αγιο Φως.

Σάν έπρεπε το 'Αγιο Φως της 'Αναστάσεως και γύριζε με άλλες πολλές καλόγριες στην 'Επισκοπή, είδε έξω από την πόρτα του Δεσποτικού κατι, που την έκανε να παγώσει το αίμα της και να μείνει σάν μαρμαρο στή θέα της.

Ατέξω απ' την πόρτα της 'Επισκοπής καθόταν ο άνδρας της ο μπέης, σάν να την περίμενε!

— Θεέ μου, είπε στις καλόγριες που την συνόδευαν, τί θα γίνει τώρα; Η καλόγριες κατάλαβαν άμέσως περί τίνας έπρόκειτο.

Τότε μιά από αυτές, που φορούσε διπλό ράσο, έβγαλε το ένα, το φόρεσε της Κτερίνης και έπειτα της σκέτασε το πρόσωπο με μιά μαύρη σκέπη, λέγοντάς της:

— Να προχωρήσουμε με θάρρος και να μπειμε όλες στην 'Επισκοπή. Η 'Επισκοπή όμως έχει από το πίσω μέρος ένα «ξεροτύπι» (παράθυρο), από το όποιο θα φύγεις κοντά.

Πράγματι, ή καλόγριες τράβηξαν με θάρρος προς την είσοδο της 'Επισκοπής.

Ο μπέης μόλις τις είδε από φανταστικό έγγραφο άλλο το πρόσωπό του, για να μη τις βλέπει.

Έτσι επέρασαν όλες και άνέβηκαν επάνω. Έπειτα από μιά ώρα, όταν έγυρισε ο επίσκοπος από την έγκλησία και είδε τις καλόγριες εκεί και την Κτερίνη καλοεστειμένη ντυμένη, άναμνησε άδίκως. Άμα έμαθε όμως τί συνέβη, τις συνεχάρη, τις έβγαλε κοντά από την πίσω πόρτα και τις έστειλε στο Μοναστήρι τους μαζί με την Κτερίνη, χωρίς να ύποψατεί ο μπέης το παραμικρό. Έπειτα βγήκε και κάλεσε τον μπέη:

— Περάστε, μπέη μου, να σας κεράσουμε! Γιατί κάθεστε εδώ!.. Άνάστασι, Ρωμάζαν, έχουμε κι' εμείς άποψη!...

Ο μπέης του διηγήθηκε τότε όλη την περιπέτειά του.

Του είπε, ότι είχε οθεί από το Βερούτι με το καραβάνι του και με την άρματωμένη συνοδεία του, έπεσκέφθη τον πασό της 'Ιερουσαλήμ και του έξιμωρεύσε όλα τα διατρέχοντα για τί φρυγή της γυναίκας του, προσθέτοντας πώς όταν την βρή, θα την σφάζει καταμεσής της άγοράς!

Άλλά ο πασάς, που θα ήταν φανερά λογικός άνθρωπος, του άπάντησε πώς δεν έπρεπε να δίνει τόση προσοχή σε μιά γυναίκα, ή όποια μάλιστα του έφυγε, και ότι δεν έπρεπε να νύνη από τον τόπο του και να πάη στα 'Ιεροσόλυμα, άναζητώντας την.

Συνγρονός του έδωσε να καταλάβη πώς άγριοίτες και βίες δεν περνούσαν στη δική του περιφέρεια, γιατί έζοιιν πολλοί ξένοι σ' αυτή, οι όποιοι τα βλέπουν και κακοσυσταίνον την Τουρκία. Έτσι ο μπέης, άφρο τα βρήκε σκούρα από τον πασό του τόπου, κατέφυγε στον άρχιεπίσκοπο, με την έλπίδα ότι ίσως αυτός θα τον βοηθούσε να ξαναβρεί τη γυναίκα του.

— Και πώς έφυγε; τον ρώτησε ο Δεσπότης, μιά γυναίκα μονάχη;

— Την έβλεπε ένα καραβάνι που πέρασ' από το Βερούτι.

— Και πώς χρονία την είχα; τον έσαναρώτησε ο Δεσπότης.

— Δέκα χρονία.

— Όταν έχει κανείς να τον δουλεύει μιά σκλάβά δέκα χρονία, που άπάντησε ο Δεσπότης, έσαι και άν το έφυγε, τον έχει πληρωμένο με το παραπάνω.

— Άλλ' εγώ δεν την είχα σκλάβά μου, άπολογήθηκε ο μπέης, γυναίκα μου την είχα.

— Μιά γυναίκα, που την έχει κανένας δέκα χρονία κι' έπειτα του φεύγει, άν εινε καλός άνθρωπος, δεν θα την ξαναζητήση, γιατί τον επρόσβαλε και τούφυγε. Άλλά άν μάθουμε πώς κρύβεται εδώ πέρα, στα μέρη μας, θα σου μνησούμε να ρθής να την πάρης, γιατί μόνη καθώς εινε, έβνη και χωρίς παραδές, ύπαρχει κίνδυνος να χαθί...

Ο μπέης, άπελπισμένος, χόρετρε κι' έφυγε, άποφασισμένος να γυρίση στο Βερούτι.

Πράγματι δέ την άλλη μέρα έφυγε από τα 'Ιεροσόλυμα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια...

Παπαζωής από τη Βούττα, το χωριό της Μεσσαράς και πολλοί άλλοι Βορειανοί και Τραπεζινοί.

Ο επίσκοπος της Πέτρας, μόλις έμαθε πώς έφτασαν Κρητικοί στα 'Ιεροσόλυμα, τους κάλεσε και τους φιλοξένησε στην 'Επισκοπή. Και άνα κατέλαβε πώς ήσαν τίμιοι και σοβαροί άνθρωποι, τους έξιμωρεύθηκε την ιστορία της Κτερίνης, την όποια και τους παρουσίασε.

Κατόπιν ο άγιος Πέτρος τους παρακάλεσε να την πάρουν μαζί τους και να την πάνε στην πατρίδα της, με έξοδα του επίσκοπου, πράγμα που οι Κρητικοί με μεγάλη προθυμία το δέχθηκαν.

Η Κτερίνη, γεμάτη χαρά, άρχισε να έτοιμάζεται ν' άναχωρήσει.

Το Μεγάλο Σάββατο έπρεπε να λαμπάδα ίσα με το μπέη της κι' έπρεπε και την άπέρωξε στην έγκλισία του 'Αγίου Τάφου. Έπειτα κάθισε και περίμενε να πάρη κι' αυτή το 'Αγιο Φως.

Σάν έπρεπε το 'Αγιο Φως της 'Αναστάσεως και γύριζε με άλλες πολλές καλόγριες στην 'Επισκοπή, είδε έξω από την πόρτα του Δεσποτικού κατι, που την έκανε να παγώσει το αίμα της και να μείνει σάν μαρμαρο στή θέα της.

Ατέξω απ' την πόρτα της 'Επισκοπής καθόταν ο άνδρας της ο μπέης, σάν να την περίμενε!

— Θεέ μου, είπε στις καλόγριες που την συνόδευαν, τί θα γίνει τώρα; Η καλόγριες κατάλαβαν άμέσως περί τίνας έπρόκειτο.

Τότε μιά από αυτές, που φορούσε διπλό ράσο, έβγαλε το ένα, το φόρεσε της Κτερίνης και έπειτα της σκέτασε το πρόσωπο με μιά μαύρη σκέπη, λέγοντάς της:

— Να προχωρήσουμε με θάρρος και να μπειμε όλες στην 'Επισκοπή. Η 'Επισκοπή όμως έχει από το πίσω μέρος ένα «ξεροτύπι» (παράθυρο), από το όποιο θα φύγεις κοντά.

Πράγματι, ή καλόγριες τράβηξαν με θάρρος προς την είσοδο της 'Επισκοπής.

Ο μπέης μόλις τις είδε από φανταστικό έγγραφο άλλο το πρόσωπό του, για να μη τις βλέπει.

Έτσι επέρασαν όλες και άνέβηκαν επάνω. Έπειτα από μιά ώρα, όταν έγυρισε ο επίσκοπος από την έγκλησία και είδε τις καλόγριες εκεί και την Κτερίνη καλοεστειμένη ντυμένη, άναμνησε άδίκως. Άμα έμαθε όμως τί συνέβη, τις συνεχάρη, τις έβγαλε κοντά από την πίσω πόρτα και τις έστειλε στο Μοναστήρι τους μαζί με την Κτερίνη, χωρίς να ύποψατεί ο μπέης το παραμικρό. Έπειτα βγήκε και κάλεσε τον μπέη:

— Περάστε, μπέη μου, να σας κεράσουμε! Γιατί κάθεστε εδώ!.. Άνάστασι, Ρωμάζαν, έχουμε κι' εμείς άποψη!...

Ο μπέης του διηγήθηκε τότε όλη την περιπέτειά του.

Του είπε, ότι είχε οθεί από το Βερούτι με το καραβάνι του και με την άρματωμένη συνοδεία του, έπεσκέφθη τον πασό της 'Ιερουσαλήμ και του έξιμωρεύσε όλα τα διατρέχοντα για τί φρυγή της γυναίκας του, προσθέτοντας πώς όταν την βρή, θα την σφάζει καταμεσής της άγοράς!

Άλλά ο πασάς, που θα ήταν φανερά λογικός άνθρωπος, του άπάντησε πώς δεν έπρεπε να δίνει τόση προσοχή σε μιά γυναίκα, ή όποια μάλιστα του έφυγε, και ότι δεν έπρεπε να νύνη από τον τόπο του και να πάη στα 'Ιεροσόλυμα, άναζητώντας την.

Συνγρονός του έδωσε να καταλάβη πώς άγριοίτες και βίες δεν περνούσαν στη δική του περιφέρεια, γιατί έζοιιν πολλοί ξένοι σ' αυτή, οι όποιοι τα βλέπουν και κακοσυσταίνον την Τουρκία. Έτσι ο μπέης, άφρο τα βρήκε σκούρα από τον πασό του τόπου, κατέφυγε στον άρχιεπίσκοπο, με την έλπίδα ότι ίσως αυτός θα τον βοηθούσε να ξαναβρεί τη γυναίκα του.

— Και πώς έφυγε; τον ρώτησε ο Δεσπότης, μιά γυναίκα μονάχη;

— Την έβλεπε ένα καραβάνι που πέρασ' από το Βερούτι.

— Και πώς χρονία την είχα; τον έσαναρώτησε ο Δεσπότης.

— Δέκα χρονία.

— Όταν έχει κανείς να τον δουλεύει μιά σκλάβά δέκα χρονία, που άπάντησε ο Δεσπότης, έσαι και άν το έφυγε, τον έχει πληρωμένο με το παραπάνω.

— Άλλ' εγώ δεν την είχα σκλάβά μου, άπολογήθηκε ο μπέης, γυναίκα μου την είχα.

— Μιά γυναίκα, που την έχει κανένας δέκα χρονία κι' έπειτα του φεύγει, άν εινε καλός άνθρωπος, δεν θα την ξαναζητήση, γιατί τον επρόσβαλε και τούφυγε. Άλλά άν μάθουμε πώς κρύβεται εδώ πέρα, στα μέρη μας, θα σου μνησούμε να ρθής να την πάρης, γιατί μόνη καθώς εινε, έβνη και χωρίς παραδές, ύπαρχει κίνδυνος να χαθί...

Ο μπέης, άπελπισμένος, χόρετρε κι' έφυγε, άποφασισμένος να γυρίση στο Βερούτι.

Πράγματι δέ την άλλη μέρα έφυγε από τα 'Ιεροσόλυμα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια...

Παπαζωής από τη Βούττα, το χωριό της Μεσσαράς και πολλοί άλλοι Βορειανοί και Τραπεζινοί.

Ο επίσκοπος της Πέτρας, μόλις έμαθε πώς έφτασαν Κρητικοί στα 'Ιεροσόλυμα, τους κάλεσε και τους φιλοξένησε στην 'Επισκοπή. Και άνα κατέλαβε πώς ήσαν τίμιοι και σοβαροί άνθρωποι, τους έξιμωρεύθηκε την ιστορία της Κτερίνης, την όποια και τους παρουσίασε.

Κατόπιν ο άγιος Πέτρος τους παρακάλεσε να την πάρουν μαζί τους και να την πάνε στην πατρίδα της, με έξοδα του επίσκοπου, πράγμα που οι Κρητικοί με μεγάλη προθυμία το δέχθηκαν.

Η Κτερίνη, γεμάτη χαρά, άρχισε να έτοιμάζεται ν' άναχωρήσει.

Το Μεγάλο Σάββατο έπρεπε να λαμπάδα ίσα με το μπέη της κι' έπρεπε και την άπέρωξε στην έγκλισία του 'Αγίου Τάφου. Έπειτα κάθισε και περίμενε να πάρη κι' αυτή το 'Αγιο Φως.

Σάν έπρεπε το 'Αγιο Φως της 'Αναστάσεως και γύριζε με άλλες πολλές καλόγριες στην 'Επισκοπή, είδε έξω από την πόρτα του Δεσποτικού κατι, που την έκανε να παγώσει το αίμα της και να μείνει σάν μαρμαρο στή θέα της.

Ατέξω απ' την πόρτα της 'Επισκοπής καθόταν ο άνδρας της ο μπέης, σάν να την περίμενε!

— Θεέ μου, είπε στις καλόγριες που την συνόδευαν, τί θα γίνει τώρα; Η καλόγριες κατάλαβαν άμέσως περί τίνας έπρόκειτο.

Τότε μιά από αυτές, που φορούσε διπλό ράσο, έβγαλε το ένα, το φόρεσε της Κτερίνης και έπειτα της σκέτασε το πρόσωπο με μιά μαύρη σκέπη, λέγοντάς της:

— Να προχωρήσουμε με θάρρος και να μπειμε όλες στην 'Επισκοπή. Η 'Επισκοπή όμως έχει από το πίσω μέρος ένα «ξεροτύπι» (παράθυρο), από το όποιο θα φύγεις κοντά.

Πράγματι, ή καλόγριες τράβηξαν με θάρρος προς την είσοδο της 'Επισκοπής.

Ο μπέης μόλις τις είδε από φανταστικό έγγραφο άλλο το πρόσωπό του, για να μη τις βλέπει.

Έτσι επέρασαν όλες και άνέβηκαν επάνω. Έπειτα από μιά ώρα, όταν έγυρισε ο επίσκοπος από την έγκλησία και είδε τις καλόγριες εκεί και την Κτερίνη καλοεστειμένη ντυμένη, άναμνησε άδίκως. Άμα έμαθε όμως τί συνέβη, τις συνεχάρη, τις έβγαλε κοντά από την πίσω πόρτα και τις έστειλε στο Μοναστήρι τους μαζί με την Κτερίνη, χωρίς να ύποψατεί ο μπέης το παραμικρό. Έπειτα βγήκε και κάλεσε τον μπέη:

— Περάστε, μπέη μου, να σας κεράσουμε! Γιατί κάθεστε εδώ!.. Άνάστασι, Ρωμάζαν, έχουμε κι' εμείς άποψη!...

Ο μπέης του διηγήθηκε τότε όλη την περιπέτειά του.

Του είπε, ότι είχε οθεί από το Βερούτι με το καραβάνι του και με την άρματωμένη συνοδεία του, έπεσκέφθη τον πασό της 'Ιερουσαλήμ και του έξιμωρεύσε όλα τα διατρέχοντα για τί φρυγή της γυναίκας του, προσθέτοντας πώς όταν την βρή, θα την σφάζει καταμεσής της άγοράς!

Άλλά ο πασάς, που θα ήταν φανερά λογικός άνθρωπος, του άπάντησε πώς δεν έπρεπε να δίνει τόση προσοχή σε μιά γυναίκα, ή όποια μάλιστα του έφυγε, και ότι δεν έπρεπε να νύνη από τον τόπο του και να πάη στα 'Ιεροσόλυμα, άναζητώντας την.

Συνγρονός του έδωσε να καταλάβη πώς άγριοίτες και βίες δεν περνούσαν στη δική του περιφέρεια, γιατί έζοιιν πολλοί ξένοι σ' αυτή, οι όποιοι τα βλέπουν και κακοσυσταίνον την Τουρκία. Έτσι ο μπέης, άφρο τα βρήκε σκούρα από τον πασό του τόπου, κατέφυγε στον άρχιεπίσκοπο, με την έλπίδα ότι ίσως αυτός θα τον βοηθούσε να ξαναβρεί τη γυναίκα του.

— Και πώς έφυγε; τον ρώτησε ο Δεσπότης, μιά γυναίκα μονάχη;

— Την έβλεπε ένα καραβάνι που πέρασ' από το Βερούτι.

— Και πώς χρονία την είχα; τον έσαναρώτησε ο Δεσπότης.

— Δέκα χρονία.

— Όταν έχει κανείς να τον δουλεύει μιά σκλάβά δέκα χρονία, που άπάντησε ο Δεσπότης, έσαι και άν το έφυγε, τον έχει πληρωμένο με το παραπάνω.

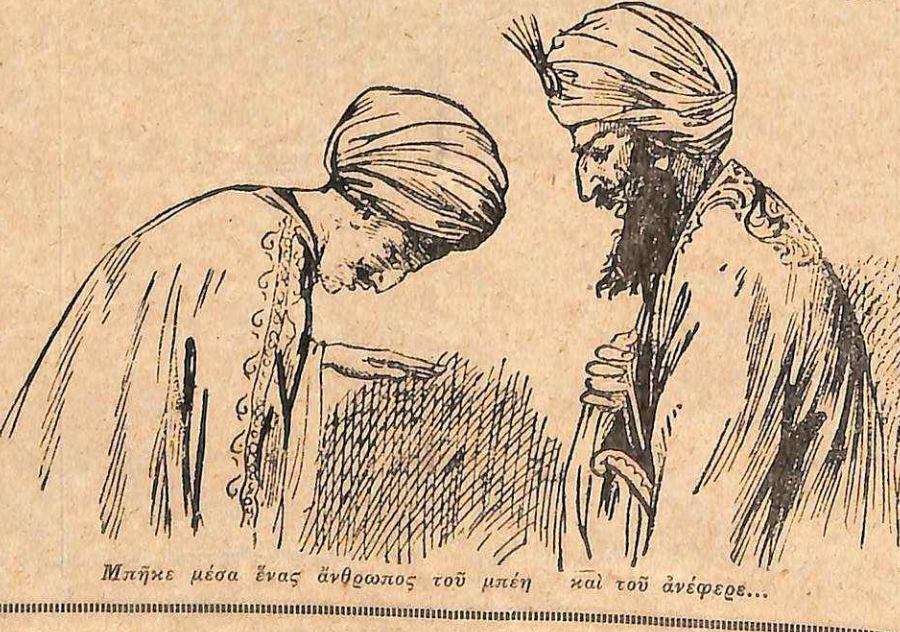
— Άλλ' εγώ δεν την είχα σκλάβά μου, άπολογήθηκε ο μπέης, γυναίκα μου την είχα.

— Μιά γυναίκα, που την έχει κανένας δέκα χρονία κι' έπειτα του φεύγει, άν εινε καλός άνθρωπος, δεν θα την ξαναζητήση, γιατί τον επρόσβαλε και τούφυγε. Άλλά άν μάθουμε πώς κρύβεται εδώ πέρα, στα μέρη μας, θα σου μνησούμε να ρθής να την πάρης, γιατί μόνη καθώς εινε, έβνη και χωρίς παραδές, ύπαρχει κίνδυνος να χαθί...

Ο μπέης, άπελπισμένος, χόρετρε κι' έφυγε, άποφασισμένος να γυρίση στο Βερούτι.

Πράγματι δέ την άλλη μέρα έφυγε από τα 'Ιεροσόλυμα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια...

Μπήκε μέσα ένας άνθρωπος του μπέη και του άνέφερε...

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΟ ΡΟΜΑΝΤΣΟ

Διανομή των ρόλων
Ρίτα Καβαλλίνι: ΓΚΡΕΤΑ ΓΚΑΡΜ-ΠΟ.
Κορνήλιος Βάν Τύλ: ΛΙΟΥΪΣ ΣΤΟΝ.
Τόμ 'Αμστρογκ: ΓΚΑΒΙΝ ΓΚΟΡ-ΝΤΟΝ.
Χάρρυ: ΕΛΛΙΟΤ ΝΙΟΥΓΚΕΝΤ.
Σουζάννα Βάν Τόλ: ΦΛΟΡΕΝΣ ΛΑ-ΚΕΤ.

Ήταν ή παραμονή της Πρωτοχρονιάς στη Νέα Υόρκη.

Στους δρόμους, άντρες και γυναίκες, φορτωμένοι πακέτα, έδειξαν το βήμα τους για να γυρίσουν γρήγορα στα σπίτια τους και να γιορτάσουν μαζί με τους δικούς τους τον έρχομό του καινούριου χρόνου. Μονάχα ένας νέος, αντίθετα προς όλους τους άλλους, προχωρούσε με βήμα άργό, γυμνός κάτω απ' το βάρος μιάς άκατανίκητης θλίψης.

Ο Χάρρυ — έτσι λεγόταν ο νέος αυτός — πήγαινε στο σπίτι του παππού του, του πάστωρος 'Αμστρογκ, ένας σεβάσιμος γέρος, άρρωσμένος στο Θεό, ο όποιος είχε περάσει όλη του τη ζωή χωρίς πάλη και δράματα.

Όταν έφτασε, τέλος, μπρος στην πόρτα του σπιτιού του παππού του, χτύπησε με χέρι που έτρεμε το κουδούνισμα του ελγαν άπομακρόνι τον άγιο αυτό άνθρωπο από το σπίτι του.

Μά εσύγως ο πάστωρ βρισκόταν εκεί και, όταν ο Χάρρυ τον είδε, ρίχτηκε μέσ' στην άγκαλιά του.

— Ω, παππού! φώναξε, πόσα είμαι εύτυχής που σε βρίσκω εδώ.

— Κι' εγώ, μικρέ μου Χάρρυ, σε περιμένα.

Και, λέγοντας τα λόγια αυτά, ο γέρος ιερωμένος χάρηψε τα μαλλιά του εγγονού του.

— Φαίνεται πολύ θλιμμένος! του είπε σε λίγο. Πές μου τί έχεις...

— 'Υποφέρω, παππού, φηβήρισε ο Χάρρυ. Δεν ξέρω όμως άν θα με καταλάβετε, άν σας πω τί έχω... Είμαι έρωτευμένος με μιά νέα, ή όποια συμμερίζεται το αίσθημά μου.

— Τότε πρέπει να είσαι εύτυχισμένος!

— Και όμως δεν είμαι, είπε ο Χάρρυ κοιτώντας θλιμένα το κεφάλι του. Γιατί, άλλόμον, ή νέα που αγαπώ δεν εινε της τάξέας μου... Είνε μιά θεατρίνα...

— Διλαδή έν' άνθρωπο πλάμα, ύπως έσύ κι' εγώ, είπε ο πάστωρ.

— Πόσο καλός είστε, παππού, και πόσο με καταλαβίνετε! φώναξε ο Χάρρυ.

— Έχω ύποφέρει κι' εγώ σάν και σένα, είπε απλά ο πάστωρ. Άκουσε μιά ιστορία... Πάνε πενήντα χρονία από τότε που ένας νεαρός πάστωρ, ο Τόμ 'Αμστρογκ, έρωτεύθηκε έξωρα ή Ρίτα Καβαλλίνι, την περιφημη 'Ιταλίδα άίδο του «Μετροπόλιταν» της Νέας Υόρκης.

— Ο Τόμ 'Αμστρογκ! Ήσείς διλαδή! φώναξε ο νέος κοιτάζοντας καταμάτια τον παππού του, γιατί δεν μπορούσε να πιστέψη πως ο άγιος αυτός άνθρωπος ήταν κάποτε έρωτευμένος, ύπως ήταν κι' αυτός τώρα...

— Να! είπε ο πάστωρ χαμογελώντας με άγλυότητα. Ο νεαρός αυτός πάστωρ, εγώ διλαδή, έννοιε για πρώτη φορά τον έρωτά του τη βραδυά που ή Ρίτα Καβαλλίνι έδινε την άπομωρεστική παράστασή της στη Νέα Υόρκη. Ο 'Αμστρογκ ήταν

ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

(Νέα ταινία, εγαλμένη απ' το περιφημο ομόνυμο θεατρικό έργο, το όποιο παίχτηκε στας 'Αθήνας περισσότερες από 100 φορές και στο όποιο θριάμβησε ή κ. Κυβέλη, Σκηνοθεσία Κλάρενς Μπρόουν. Παραγωγή Μερό—Γκόλντμουν—Μάγερ).

ότε ένας νέος γεμάτος πίστι, άπορρισμένος ν' άφισωθεί όλόκληρος στα ίερατικά του καθήκοντα. Μά, βλέποντας ή Ρίτα, άναστατώθηκε, λαμπώθηκε... Ο έρωας μπήκε μέσ' την καρδιά του σάν ένα βέλος.

—Τό ξέρω αυτό, φηβήρισε ο Χάρρυ.

—Γυρίνοντας απ' το θέατρο, έξακολούθησε ο γέρος πάστωρ, ο 'Αμστρογκ είχε μεταβληθεί έντελώς. Όταν σε λίγο γύρισε στο σπίτι του, ο άρρωσμένος του φίλος Βάν Τύλ άναμνησε πώς κάποι συνέβαινε μέσα στην ψυχή του. Τον έρώτησε σχετικώς και ο 'Αμστρογκ του φανέρεσε το κάθος που του φλόγιζε την καρδιά.

Ο Βάν Τύλ, άμα τον άκουσε, δεν μπόρεσε να κρύψη τη συγκίνησή του και του είπε:

—Δεν είσαι συντησιμένος να βλέπεις τέτοιες γυναίκες και γι' αυτό λαμπώθηκες. Πρέπει όμως να συνέλθης.

—Δεν θα συνέλθω ποτέ. Θ' αγαπάω ή Ρίτα σ' όλη μου τη ζωή.

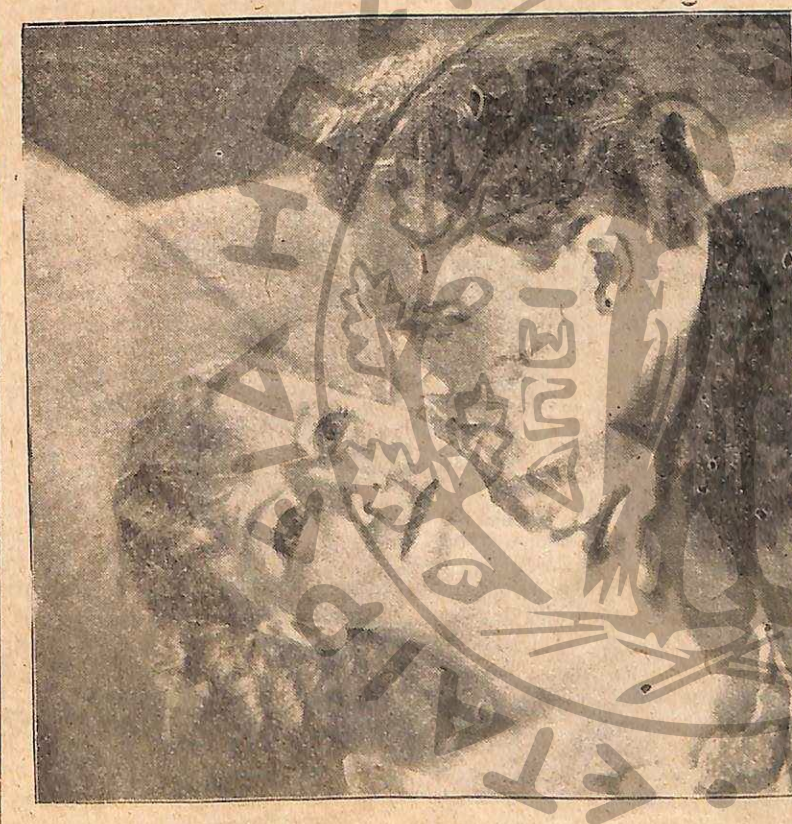
—Μά αυτό εινε τρέλλα! φώναξε ο Βάν Τύλ. Δεν μπορείς να έγκυτα ελψής τη σταδιοδρομία σου, ή όποια

προμηνύεται λαμπρή, για μιά θεατρίνα! Αγαπάς για πρώτη φορά και γι' αυτό είσαι τόσο ταραμένος. Ένω αυτό...

—Μήπως ξέρεις τίποτε γι' αυτή; τον έρώτησε γεμάτος άνησυχία.

—Άκουσε, μου είπε ο Βάν Τύλ. Άναμνησε πολύ γιατί βρίσκουμε στην άνάγκη να σου κάνω μιά εξομολόγησι, ή όποια θα σε ταραξεί ύπερβολικά. Μά δεν θέλω να καταστρέψης τη ζωή σου και το μέλλον σου για ή Ρίτα... Άκου λοιπόν, ή Ρίτα κι' εγώ αγαπηθήκαμε επί πολλά χρονία.

Δεν θέλησα ν' άκούσω περισσότερα και, άφίνοντας το φίλο μου, έτρεξα σάν τρελλός στο σπίτι της Ρίτας Καβαλλίνι... Με είχε τυφλώσει το πάθος μου κι' ή μανία μου να έκδικηθώ... Ήθελα να μάθω την αλήθεια με κάθε θυσία. Ρώτησα ή Ρίτα για το Βάν Τύλ και μου έπεσε άποστάσεως πρσμάτι όσα μου είχε πει ο φίλος μου. Έπειτα μου εξομολογήθηκε τη ζωή της, πράγμα που το έκανε με ταπεινότητα και θλίψη, ή όποια θα με συγκινούσε άν είχα τα λογικά μου. Μά ήμουν τρελλός από την άρετή μου.

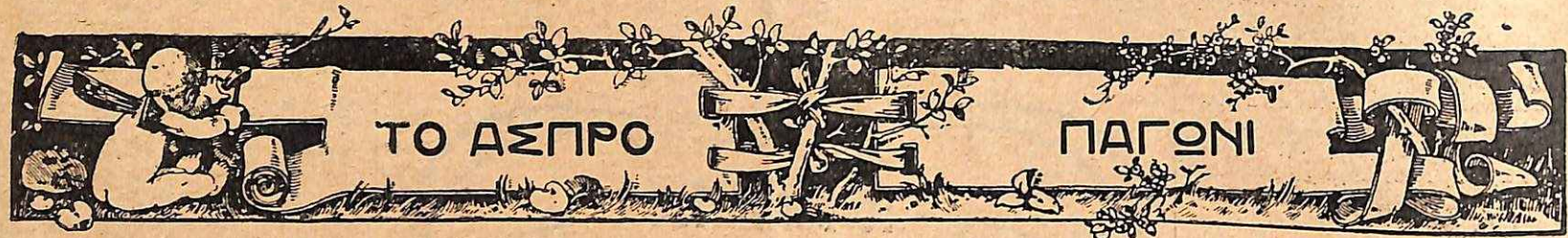
Η Γρετα Γκάρμπο και ο Γκάβιν Γκόρντον σε μιά σκηνή του «Ρομάντζο».

Της φώναζε ότι την περιφρονώ κι' έφυγα...

Ο γέρος πάστωρ στάθηκε λίγο κι' έπειτα εξακολούθησε:

— Μά, παρ' όλη αυτή τη σκηνή, δεν μπόρεσα να συγκρατηθώ την άλλη μέρα, ή όποια ήταν σάν σήμερα παραμονή Πρωτοχρονιάς, και πήγα στο θέατρο για ν' άκούσω ή Ρίτα. Αυτό θα μου έσκέριζε ίσως την καρδιά... Μά δεν μ' έννοιεζε... Άκουσα πράγματι

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΑΣΠΡΟ

ΠΑΓΩΝΙ

— Έχετε δικήν να μην πιστεύετε σε μερικά υπερφυσικά γεγονότα... Έζησατε ως τώρα σ' έναν τόπο, όπου όλες ή δυνάμεις της φύσεως είνε γνωστές και όπου κάθε τι το οποίο δεν μπορούμε να το εξηγήσουμε, μάς φαίνεται άπιστευτο κι άδύνατο... Μα εγώ, αλλοίμονο! Έχω σπουδαίους λόγους να μη συμφωνώ μαζί σας... Αν θέλετε μάλλον θα σας διηγηθώ μία σχετική ιστορία για να δείτε αν έχω δικήν να πιστεύω στις υπερφυσικές δυνάμεις...

— Μία ιστορία!... Πέστε την.
Η Ζαννίν Λουρντά, αφού είπε αυτά τα λόγια, έχμηλωσε τα μάτια της, το ψυχρό της πρόσωπο κινείτο και άρχισε την ιστορία της:
— Έχουν περάσει δέκα χρόνια από τότε. Εκείνη την εποχή μόλις είχα παντρευτεί τον Ζάκ Λουρντά, ο οποίος είχε πάρει το δεύτερο γαλόνι του κι είχε τοποθετηθεί στην Ίνδοκίνα. Έτσι, τρείς μήνες μετά το γάμο μας βρισκόμαστε στο Τόνγκ-Λίπ, ένα νινέζικο χωριούδάκι.

Κάθε πρωί έκαναμε ο Ζάκ κι' εγώ έναν μεγάλο περίπατο με τ' αλόγο στα περίχωρα. Ένα πρωί όμως περιπλανηθήκαμε σ' ένα μεγάλο δάσος και χάσαμε το δρόμο μας. Έχουμε πάρει ένα στενό μονοπάτι, προσπαθώντας να προσανατολιστούμε, όταν ξαφνικά είδαμε μπροστά μας μία μικρή παγίδα ολόπρασινή απ' τα φυτά που την σκέπαζαν.

Καθώς την κυτάξαμε με περιέργεια, ακούσαμε ξαφνικά τον γλυκό ήχο ενός γκόνγκ και συγχρόνως είδαμε στο κατώφλι του ναού μία παράξενη συνοδεία: Ένας γέρος σκυφτός που έφορούσε μεταξωτά χρυσόκέντητα πήγαινε μπροστά και πίσω ακολουθούσαν τρία κοριτσάκια τυφλά, που χτυπούσαν επάνω στο τζι-τζι ένα σκοπό μονότονο και ήλιμμένο.

Ο ιερέας, όταν έφτάσαμε σε μερικά βήματα απ' αυτόν, έσκυψε χαμηλά, με σεβασμό, και μάς χαιρέτησε. Όταν σηκώθηκε πάλι, έβγαλε ένα ξαφνικά μία φωνή:

— Κόσταζε, Ζάκ!
Και με την άκρη του καμισκιού μου έδειξα στο σκύο μου μέσα στην άγκαλιά του γέρου ένα θαυμάσιο άσπρο παγώνι.

Ο ιερέας, βλέποντας ότι εξέτάζουμε το πουλί, έκανε απότομα προς τα πίσω, λέγοντας:

— Όχι Μακουί! (Καλό πνεύμα).
Έπαινα στο στήθος του γέρου, το πουλί χτυπιόταν και δεινόταν και κάθε τόσο ή διαπεραστική φωνή του έτρεφε τη σιωπή.

— Ω Ζάκ! δεν θα μπορούσες να σ' αγοράσεις;
Ο Ζάκ είχε κιόλας πηδήσει απ' τ' άλογό του και ρωτούσε σχετικά τον ιερέα.

Μα άμέσως ο γέρος τινάχτηκε έ-

πάνω και είπε μερικά βιαστικά λόγια...

— Τί λέει; ρώτησα το Ζάκ.
— Άνοησίες... Λέει: πώς το πουλί είνε καταδικασμένο, γιατί είνε λευκό, σημείο πένθους για τους Άναμίτες. Η άλλη του όμως είνε πώς θέλει να με αναγκάσει να του δώσω περισσότερα.

Και, γυρίζοντας προς το γέρο, έπρόσθεσε:

— Θέλεις δυο πιάστρα; Όχι; Πέντε; Έπτά; Λοιπόν δέκα πιάστρα, τελευταία τιμή!

Ο γέρος τότε γύρισε αλλού το κεφάλι του κι' έμεινε μερικάς στιγμές σιωπηλός.

Ύστερα έγύρισε προς εμάς και μάς εκύτταξε μ' ένα βαθύ, διαπεραστικό βλέμμα, μέσα στο οποίο ζωγραφίζονταν αλλόκοτα αισθήματα και το οποίο μ' έκανε ν' ανατριχιάσω.

Έπειτα είπε άποφασιστικά στο σκύο μου:

— Πάρε το!...
Μα σου το λέω... Ο θάνατος από τώρα βαδίζει προς εσένα...

— Ναί, ναί, πάρε δέκα πιάστρα, γέρο-λωποδύτη!

Και αφού μάς έδειξε το δρόμο, εφύγαμε, παίρνοντας το πουλί.

Την άλλη μέρα, το παγώνι, που το έλεγον "Όγκ-Μακουί", βρισκόταν μέσα στο "Αναμίκο σπί τι μας."

Είχε φτάσει πια ο χειμώνας, όταν ο Ζάκ διαπάρθη μ' ένα μικρό σώμα ανθρώπου να κατ'αδιδώχ τους πειρασμούς που είχαν φανεί στα σύννεφα. Έφυγε, κι' η μέρα κυλούσαν θλιβερές.

Βλέποντας εκείνο το βράδυ, άκουμπισμένη στο μαξιλάρι μου, όταν ένας παράξενος κρότος ετοράβηζε την προσοχή μου: Έπαινα στο τζάμι του παραθύρου ακουγόνταν ένα καθαρό χτύπημα, ένα τζακ... τζακ... τζακ... που επαναλαμβανόταν. Σε λίγο ο θόρυβος αυτός εσταμάτησε και ύστερα, μέσα στη σιωπή που τη διέκοπτε μόνο ή

δυνατή βροχή, ξανάρχισε πάλι το τζακ... τζακ... πιο σύντομο και πιο βιαστικό. Έπληγα στο παράθυρο και το άνοιξα με όρμη... Μα δεν είδα τίποτα... Τίποτε άλλο απ' το άτέλειωτο σκοτάδι που έκυλωνε το σπίτι. Ξαναπλάγιασα, και, κουρασμένη, αποκοιμήθηκα. Μα καθώς έχάζαζε, ξύπνησα πάλι ακουγόντας τον ίδιο κρότο. Έτρεξα στο παράθυρο και μου φάνηκε πώς διέκρινα μέσα στο γλυκό φως κάτι άσπρο που ανέβαινε και χανόταν στη σκιά τ' νύχτας.

Ήταν κάτι άοριστο και φευγαλέο, σαν τα όνειρα που βλέπει κανείς όταν είνε μισκοιμισμένος.

Το μεσημέρι όταν κατέβηκα στην τραπεζαρία, ο υπηρέτης μας τρομαγμένος μου άνήγγειλε πώς ο "Όγκ-Μακουί" είχε χαθεί και παρ' όλες τις προσπάθειές τους δεν είχαν υποφέρει να τον βρουν. Μα επειδή την ίδια στιγμή μου έφεραν απ' το ταχυδρομείο ένα γράμμα του Ζάκ, έλησμονησα το πουλί για να άπορροφηθώ ολόκληρη από την άγαπημένη επιστολή, που την περίμενα δυο μήνες.

Καθώς τη διάβαζα, δεν συλλογίζομαι πια παρά το Ζάκ, ο οποίος θα γύριζε σε λίγες μέρες, καθώς μου άνήγγελε.

Όσο άνοιωθα στο βάθος της καρδιάς μου μίαν ανεξήγητη άνησυχία, που από την ημέρα αυτή με γάλωνε διαρκώς.

Μία άγωνία μου έσφιγγε την καρδιά, γιατί κάθε πρωί, τα χά-

ράματα, το ίδιο χτύπημα ακουγόταν καθαρά στο τζάμι μου, μ' έτυπνουν, με τραβούσε, με φώναζε, άρατο και μυστηριώδες, κάθε μέρα και πιο επιτακτικό, πιο απότομο...

Έτσι έζησα παράξενες ώρες, ός ότου συνέβη κάτι παράδοξο, κάτι τρομακτικό, ή "Ήταν το τέταρτο βράδυ από την ημέρα που είχα λάβει το γράμμα του Ζάκ. Ο ούρανός φωτιζόταν από τη λάμψη του φεγγαριού και των

στεριών. Ήταν άργα, οι υπηρέτες κοιμόντουσαν κι' εγώ διάβαζα στη βεράντα.

Έξαφνα ο παράξενος κρότος μ' έκανε να σηκώσω το κεφάλι μου από το βιβλίο μου και τότε περίτρημη διέκρινα εμπρός μου ένα παράξενο σύμπλεγμα μέσα στην αλή: Είδα το γέρο-ιερέα της παγίδας και γύρω γύρω τα τρία τυφλά κοριτσάκια να με χαιρετούν.

Ήσαν κι' οι τρείς στα ολόλευκα ντυμένοι. Έξαφνα ο γέρος προχώρησε ένα βήμα και, σκύβοντας, άκούμπησε επάνω στο πεζούλι της βρύσης τον "Όγκ-Μακουί", το χαμένο παγώνι μας. Το μεγάλο πουλί κοίταξε τότε με τις φτερούγες άνοιγμένες και με το κεφάλι κοσμημένο, άκίνητο.

Σηκώθηκα άμέσως και κατέβηκα στην αυλή. "Όσο προχωρούσα όμως, τόσο ή παράξενη συνοδεία τραβιόταν προς τα πίσω και βυθιζόταν μέσα στο σκοτάδι. Το βλέμμα μου ώστόσο που με άκατανίκητη δύναμη το τραβούσε, την παρακολουθούσε, ως ότου χάθηκε μέσα στην πυκνή σκιά των μπαμπού. Τότε σταμάτησα... κι' ύστερα τίποτα... "Ήμουν κοντά στη βρύση. Μα ούτε κι' εκεί είδα τίποτα. Από τον "Όγκ-Μακουί", που λίγα λεπτά πριν τον έβλεπα καθαρά, κανένα ίχνος.

Λοιπόν ό! αυτά δεν ήσαν παρά όπτασία; σκέφτηκα.
Και μία ανατριχίλα με πάραξε, καθώς έκανα τη σκέψη αυτή... Τα χέρια μου ήσαν παγωμένα, το μέτωπό μου υγρό. Έτρεξα και πλάγιασα στο κρεβάτι μου, τρέμοντας από τήν πυρετό. Η νύχτα πέρασε άτέλειωτη, γεμάτη από τρυφερούς εφιάλτες κι' απότομα ξυπνήματα.

Όταν ξύπνησα, άργα την άλλη μέρα, έμαθα το θάνατο του Ζάκ, που είχε πληγωθεί θανάσιμα τέσσαρες νύχτες πριν, και ξεψύχησε ύστερα από μία άργη και τρυφερή αγωνία.

Την ίδια ώρα που μου έφεραν τη φοβερή είδηση, ο υπηρέτης μπήκε στο σαλόνι που βρισκόμουν κι' έβαλε μπροστά στα πόδια μου το πτώμα του "Όγκ-Μακουί", που τότε βρεί μπροστά στην πόρτα της αυλής, δίπλα στα μπαμπού...

ΤΟΥ JEAN D'ESME

— Έχετε δικήν να μην πιστεύετε σε μερικά υπερφυσικά γεγονότα... Έζησατε ως τώρα σ' έναν τόπο, όπου όλες ή δυνάμεις της φύσεως είνε γνωστές και όπου κάθε τι το οποίο δεν μπορούμε να το εξηγήσουμε, μάς φαίνεται άπιστευτο κι άδύνατο... Μα εγώ, αλλοίμονο! Έχω σπουδαίους λόγους να μη συμφωνώ μαζί σας... Αν θέλετε μάλλον θα σας διηγηθώ μία σχετική ιστορία για να δείτε αν έχω δικήν να πιστεύω στις υπερφυσικές δυνάμεις...

— Μία ιστορία!... Πέστε την.
Η Ζαννίν Λουρντά, αφού είπε αυτά τα λόγια, έχμηλωσε τα μάτια της, το ψυχρό της πρόσωπο κινείτο και άρχισε την ιστορία της:
— Έχουν περάσει δέκα χρόνια από τότε. Εκείνη την εποχή μόλις είχα παντρευτεί τον Ζάκ Λουρντά, ο οποίος είχε πάρει το δεύτερο γαλόνι του κι είχε τοποθετηθεί στην Ίνδοκίνα. Έτσι, τρείς μήνες μετά το γάμο μας βρισκόμαστε στο Τόνγκ-Λίπ, ένα νινέζικο χωριούδάκι.

Κάθε πρωί έκαναμε ο Ζάκ κι' εγώ έναν μεγάλο περίπατο με τ' αλόγο στα περίχωρα. Ένα πρωί όμως περιπλανηθήκαμε σ' ένα μεγάλο δάσος και χάσαμε το δρόμο μας. Έχουμε πάρει ένα στενό μονοπάτι, προσπαθώντας να προσανατολιστούμε, όταν ξαφνικά είδαμε μπροστά μας μία μικρή παγίδα ολόπρασινή απ' τα φυτά που την σκέπαζαν.

Καθώς την κυτάξαμε με περιέργεια, ακούσαμε ξαφνικά τον γλυκό ήχο ενός γκόνγκ και συγχρόνως είδαμε στο κατώφλι του ναού μία παράξενη συνοδεία: Ένας γέρος σκυφτός που έφορούσε μεταξωτά χρυσόκέντητα πήγαινε μπροστά και πίσω ακολουθούσαν τρία κοριτσάκια τυφλά, που χτυπούσαν επάνω στο τζι-τζι ένα σκοπό μονότονο και ήλιμμένο.

Ο ιερέας, όταν έφτάσαμε σε μερικά βήματα απ' αυτόν, έσκυψε χαμηλά, με σεβασμό, και μάς χαιρέτησε. Όταν σηκώθηκε πάλι, έβγαλε ένα ξαφνικά μία φωνή:

— Κόσταζε, Ζάκ!
Και με την άκρη του καμισκιού μου έδειξα στο σκύο μου μέσα στην άγκαλιά του γέρου ένα θαυμάσιο άσπρο παγώνι.

Ο ιερέας, βλέποντας ότι εξέτάζουμε το πουλί, έκανε απότομα προς τα πίσω, λέγοντας:

— Όχι Μακουί! (Καλό πνεύμα).
Έπαινα στο στήθος του γέρου, το πουλί χτυπιόταν και δεινόταν και κάθε τόσο ή διαπεραστική φωνή του έτρεφε τη σιωπή.

— Ω Ζάκ! δεν θα μπορούσες να σ' αγοράσεις;
Ο Ζάκ είχε κιόλας πηδήσει απ' τ' άλογό του και ρωτούσε σχετικά τον ιερέα.

Μα άμέσως ο γέρος τινάχτηκε έ-

πάνω και είπε μερικά βιαστικά λόγια...

— Τί λέει; ρώτησα το Ζάκ.
— Άνοησίες... Λέει: πώς το πουλί είνε καταδικασμένο, γιατί είνε λευκό, σημείο πένθους για τους Άναμίτες. Η άλλη του όμως είνε πώς θέλει να με αναγκάσει να του δώσω περισσότερα.

Και, γυρίζοντας προς το γέρο, έπρόσθεσε:

— Θέλεις δυο πιάστρα; Όχι; Πέντε; Έπτά; Λοιπόν δέκα πιάστρα, τελευταία τιμή!

Ο γέρος τότε γύρισε αλλού το κεφάλι του κι' έμεινε μερικάς στιγμές σιωπηλός.

Ύστερα έγύρισε προς εμάς και μάς εκύτταξε μ' ένα βαθύ, διαπεραστικό βλέμμα, μέσα στο οποίο ζωγραφίζονταν αλλόκοτα αισθήματα και το οποίο μ' έκανε ν' ανατριχιάσω.

Έπειτα είπε άποφασιστικά στο σκύο μου:

— Πάρε το!...
Μα σου το λέω... Ο θάνατος από τώρα βαδίζει προς εσένα...

— Ναί, ναί, πάρε δέκα πιάστρα, γέρο-λωποδύτη!

Και αφού μάς έδειξε το δρόμο, εφύγαμε, παίρνοντας το πουλί.

Την άλλη μέρα, το παγώνι, που το έλεγον "Όγκ-Μακουί", βρισκόταν μέσα στο "Αναμίκο σπί τι μας."

Ο ιερέας, όταν έφτάσαμε σε μερικά βήματα απ' αυτόν, έσκυψε χαμηλά, με σεβασμό, και μάς χαιρέτησε. Όταν σηκώθηκε πάλι, έβγαλε ένα ξαφνικά μία φωνή:

— Κόσταζε, Ζάκ!
Και με την άκρη του καμισκιού μου έδειξα στο σκύο μου μέσα στην άγκαλιά του γέρου ένα θαυμάσιο άσπρο παγώνι.

Ο ιερέας, βλέποντας ότι εξέτάζουμε το πουλί, έκανε απότομα προς τα πίσω, λέγοντας:

— Όχι Μακουί! (Καλό πνεύμα).
Έπαινα στο στήθος του γέρου, το πουλί χτυπιόταν και δεινόταν και κάθε τόσο ή διαπεραστική φωνή του έτρεφε τη σιωπή.

— Ω Ζάκ! δεν θα μπορούσες να σ' αγοράσεις;
Ο Ζάκ είχε κιόλας πηδήσει απ' τ' άλογό του και ρωτούσε σχετικά τον ιερέα.

Μα άμέσως ο γέρος τινάχτηκε έ-

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ «ΤΡΙΩΝ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΩΝ»

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).
ΜΑ σε λίγο ο "Άγγλος άναγκάστηκε ν' αφήσει αυτή τη στάση για να πάρη μία άλλη, γιατί ο "Άραμης βάζει τώρα έναντιόν του με το σπαθί στο χέρι και με ύφος που έδειχνε πως δεν άστειεύεται.

Στην άρχή ο "Άγγλος άμύνθηκε όσο μπορούσε καλύτερα, μα σε λίγο, μη μπορώντας πια να προφυλαχτεί από τ' αλλεπάλληλα επιθέσια χτυπήματα του "Άραμη, άρχισε να ύπαισθω-χωρή βιαστικά.

Μην τρέχεις λοιπόν τόσο γρήγορα! του φώναζε τότε ο φίλος μου, θέλοντας να τόν πληρώσει για τις καυχησιολογίες του. Δείξε μου λοιπόν τώρα ποιος είνε δειλός από τους δυο μας. "Ήρθε η στιγμή να μ' άγγίξεις με την αιχμή του σπαθιού σου, όπως μου είχες πει προηγουμένως.

Και, λέγοντας τα λόγια αυτά, του κατάφερε μία ώρατα σπαθιά.

Συγχρόνως, ο σύντροφός του "Άγγλου, με τόν οποίο χτυπιόμουν εγώ, βρισκόταν σε πολύ δύσκολη θέση. Τόν είχα ήδη πληγώσει έλαφρά στο χέρι και στο μηρό κι' έπειτα, με μία επιτήδεση κίνησι, ακούμπησα επάνω στην κοιλιά του την αιχμή του σπαθιού μου. Έτσι τόν υποχρέωσα να μου ζητήσει χάρη και να μου παραδώσει το σπαθί του.

Έτρεξα τότε προς τόν "Άραμη, αν και δεν χρειάζοταν καθόλου τη συνδρομή μου, γιατί ο αντίπαλός του χρησιμοποιούσε περισσότερο τα πόδια του για να ξεφύγει από τα χτυπήματά του παρά το σπαθί του.

Όταν μάλιστα είδε πως είχε να κάνει με δυο, παράδωσε γρήγορα-γρήγορα το σπαθί του στον "Άραμη, ζητώντας του συγγνώμη για τα προσβλητικά λόγια που του είχε άπευθύνει προ λίγου.

Ο "Άραμης του χάρισε πρόθυμα τη ζωή κι' έτσι οι δυο "Άγγλοι έφυγαν χωρίς καν να μάς ζητήσουν τα σπαθιά τους. Άμέσως φύγαμε κι' έμεις από κεί βιαστικά, γιατί ο μόν "Άραμης βιαζόταν να γυρίσει στο σπίτι του και ν' αλλάξει άσπρόρουχα, εγώ δε γιατί ήθελα να τρέξω στο ραντεβού της μιλαίδης.

Σαν έχωρίσαμε κι' έφτασα στο παλάτι, ζήτησα πληροφορίες σχετικές από τους σκοπούς που στεκόντουσαν μπρός στην πόρτα της βασιλίσσης της "Άγγλίας. Ένας απ' αυτούς με έδωσε τις πληροφορίες που ζητούσα, μα μου είπε ότι δεν θα μπορούσα να μιλήσω στη μιλαίδη, γιατί εκείνη τη στιγμή έτοιμαζόταν να πάμ με άμάξι να έπισκεφθί τήν αδελφό της, ο οποίος είχε τραυματιστεί σε μία μονομαχία. Άμέσως εγώ υποψιάστηκα ότι ο τραυματίας ήταν ο ένας από τους αντίπαλους μας. Έπειδή δε ο σκοπός ήταν Γάλλος και φαινόταν πρόθυμος ν' άπαντήσει, του ζήτησα περισσότερες πληροφορίες. Έτσι βεβαιώθηκα ότι πράγματι είχαμε τραυματίσει τήν αδελφό της μιλαίδης και ότι ή βασιλίσσα της "Άγγλίας έτοιμαζόταν να κάνει διαβήματα στο βασιλέα για να τιμωρηθούν αυτοί που είχαν τραυματίσει τήν συμπατριώτη της.

Δεν μου χρειαζόντουσαν να μάθω περισσότερα κι' έφυγα, γιατί ή στιγμή μου φάνηκε πολύ άσχημη να παρουσιαστώ στη μιλαίδη.

Ήμουν ειλικρινής καθώς έλεγα αυτά τα λόγια, γιατί ποτέ μου δεν είχα δει ώραιότερη γυναίκα από τη μιλαίδη. "Αν κι' έχουν περάσει πολλά χρόνια από τότε που συνέβησαν τα γεγονότα αυτά, όμολογώ ότι δεν μπορώ να ξαναβρίθ ή πληγή της καρδιάς μου. Το πνεύμα της ήταν άναλογο προς τήν όμορφιά της και μου άπάντησε ότι πολύ γρήγορα θα μου έδειχνε πως έξερα να χρησιμοποιή τη τήν όπλα της.

Πράγματι δε είχα άρχει: να νοιώθω τήν άκατανίκητη γοητεία που έξακουσαν επάνω μου τα βλέμματά της και τής είπα ότι είχα ήδη τις άποδείξεις.

Τότε εκείνη μου άπάντησε ότι, αν γελοῦσα τώρα, δεν θα γελοῦσα πάντοτε.

Τρεις μέρες πέρασαν χωρίς να λάβω καμιά είδηση απ' τη μιλαίδη, όταν τήν τέταρτη ήμερα έλαβα τήν ακόλουθη έπιστολή:

«Βλέπω ότι, αντί ν' άναγνωρίσετε το λάθος που κάνατε και νάρθω να μου ζητήσετε συγγνώμη, κρατάτε ακόμα το σπαθί του αδελφού μου, το οποίο δεν θα παίρνατε τόσο εύκολα αν είχατε να κάνετε με μένα. Στείλτε μου λοιπόν τα ξίφη του αδελφού μου και του συντρόφου του ή μάλλον φέρετέ τα σε ισ ό ίδιος, χωρίς να φοβηθήτε ότι θα τα χρησιμοποιήσουν εναντίον σας. Έγώ έχω άλλα όπλα πολύ πιο επικίνδυνα κι' αν θέλω να τα χρησιμοποιήσω, αλλοιμονό σας».

Το σύντομο αυτό γράμμα με γοή-

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ «ΤΡΙΩΝ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΩΝ»

ΤΑ ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΡΤΑΝΙΑΝ

Τρεις μέρες πέρασαν χωρίς να λάβω καμιά είδηση απ' τη μιλαίδη, όταν τήν τέταρτη ήμερα έλαβα τήν ακόλουθη έπιστολή:

«Βλέπω ότι, αντί ν' άναγνωρίσετε το λάθος που κάνατε και νάρθω να μου ζητήσετε συγγνώμη, κρατάτε ακόμα το σπαθί του αδελφού μου, το οποίο δεν θα παίρνατε τόσο εύκολα αν είχατε να κάνετε με μένα. Στείλτε μου λοιπόν τα ξίφη του αδελφού μου και του συντρόφου του ή μάλλον φέρετέ τα σε ισ ό ίδιος, χωρίς να φοβηθήτε ότι θα τα χρησιμοποιήσουν εναντίον σας. Έγώ έχω άλλα όπλα πολύ πιο επικίνδυνα κι' αν θέλω να τα χρησιμοποιήσω, αλλοιμονό σας».

Το σύντομο αυτό γράμμα με γοή-

— Έχω νόμιμα πως όνειρεύομαι ακούγοντάς την και νόμιμα πως μου μιλούσε έτσι για να με δοκιμάσει. Τής είπα λοιπόν ότι ή δοκιμασία αυτή ήταν άνωφελής, γιατί άνηκα περισσότερο σ' εκείνη παρά στον ίδιο τόν εαυτό μου.

— Είμαι εύτυχης γι' αυτό! μου άπάντησε σαρκαστικά. "Αν είν' έτσι, θα σας κάνω να ύποψέστε ακόμα περισσότερο.

Τότε εγώ ρίχτηκα στα πόδια της κι' άρχισα να τήν ικετεύω. Μά ή μιλαίδη, ενώνοντας τήν περιφρόνηση με τή σκληρότητα, μου είπα:

— "Αν ήταν άλλη στη θέσι μου, θα σας άπαγόρευε να ξαναπαρουσιαστήτε μπροστά της, μα εγώ σας παρακαλώ να ξαναβήτε για να μου δώσετε τή χάρη να σας κοροῦσω με τήν άντα μου.

Η συμπεριφορά της αυτή θα έπρεπε να με θεραπεύσει και να μεταβάλι σε άποστοφική τήν όρωτα που με φλόγιζε. Μα δεν περνάει κανείς τόσο εύκολα από τήν άγγλη στο μίσος.

Έφυγα λοιπόν από το παλάτι κατεχόμενος από μία άπεριόριστη άπελπισία. Μόλις έφτασα στο σπίτι μου, πήρα τήν πένα κι' άρχισα να γράφω. Μά έσκιζε ότι έγραφα, γιατί έβλεπα πως δεν άνταποκρινόταν προς τα αισθήματα της καρδιάς μου. Τέλος, κουρασμένος πια, έγραφα, χωρίς να τις σκίσω τις λίγες αυτές γραμμές:

«Η συμπεριφορά σας ήταν περισσότερο άπάνθρωπη απ' ότι θα ήταν αν μου δίνατε χίλιες μαχαιριές στην καρδιά. Έχετε δικήν να με άπειλήτε ότι θα μ' έδωκετε για τα έμπολάνα λόγια που είπα μπροστά στη βασιλίσσα σας. "Ο,τι όμως κι' αν μου κάνετε, εγώ θα σας λατρεύω και θα είμαι σκλάβος σας».

Τόν τελευταίο καιρό είχα πάρει έναν ύπαιρτή και μ' αυτόν έστειλα τήν έπιστολή μου προς τη μιλαίδη. Εκείνη, μόλις τη διάβασε, του είπα:

— Στάσου να σου δώσω τήν άπάντησή μου.

Αντι όμως να μου γράψη τήν άπάντησή της, έστειλε και φώναξε όλες τις γυναίκες της ακολουθίας της βασιλίσσης της "Άγγλίας και τούς διάβασε τήν έπιστολή μου.

Αυτές άόριστον να γελοῦν και να με κοροῦδουν.

Τότε ή μιλαίδη γύρισε προς τόν ύπαιρτή μου και του είπα:

— Θα πής σ' αυτόν που σ' έστειλε πως χρησιμοποίησα τήν έπιστολή του. "Ήσουν μάργος και τα είδες όλα... Αυτό συνέτέλεσε ώστε να μεγαλώσει ακόμα περισσότερο ή άπελπισία μου...

— να σας το μάθω εγώ. Είμαι κόρη ενός μεγάλου άρχοντος της "Άγγλίας.

(Ακολουθεί).

αυτά τα λόγια, γιατί ποτέ μου δεν είχα δει ώραιότερη γυναίκα από τη μιλαίδη. "Αν κι' έχουν περάσει πολλά χρόνια από τότε που συνέβησαν τα γεγονότα αυτά, όμολογώ ότι δεν μπορώ να ξαναβρίθ ή πληγή της καρδιάς μου. Το πνεύμα της ήταν άναλογο προς τήν όμορφιά της και μου άπάντησε ότι πολύ γρήγορα θα μου έδειχνε πως έξερα να χρησιμοποιή τη τήν όπλα της.

Πράγματι δε είχα άρχει: να νοιώθω τήν άκατανίκητη γοητεία που έξακουσαν επάνω μου τα βλέμματά της και τής είπα ότι είχα ήδη τις άποδείξεις.

Τότε εκείνη μου άπάντησε ότι, αν γελοῦσα τώρα, δεν θα γελοῦσα πάντοτε.

Τρεις μέρες πέρασαν χωρίς να λάβω καμιά είδηση απ' τη μιλαίδη, όταν τήν τέταρτη ήμερα έλαβα τήν ακόλουθη έπιστολή:

«Βλέπω ότι, αντί ν' άναγνωρίσετε το λάθος που κάνατε και νάρθω να μου ζητήσετε συγγνώμη, κρατάτε ακόμα το σπαθί του αδελφού μου, το οποίο δεν θα παίρνατε τόσο εύκολα αν είχατε να κάνετε με μένα. Στείλτε μου λοιπόν τα ξίφη του αδελφού μου και του συντρόφου του ή μάλλον φέρετέ τα σε ισ ό ίδιος, χωρίς να φοβηθήτε ότι θα τα χρησιμοποιήσουν εναντίον σας. Έγώ έχω άλλα όπλα πολύ πιο επικίνδυνα κι' αν θέλω να τα χρησιμοποιήσω, αλλοιμονό σας».

Το σύντομο αυτό γράμμα με γοή-

— Έχω νόμιμα πως όνειρεύομαι ακούγοντάς την και νόμιμα πως μου μιλούσε έτσι για να με δοκιμάσει. Τής είπα λοιπόν ότι ή δοκιμασία αυτή ήταν άνωφελής, γιατί άνηκα περισσότερο σ' εκείνη παρά στον ίδιο τόν εαυτό μου.

— Είμαι εύτυχης γι' αυτό! μου άπάντησε σαρκαστικά. "Αν είν' έτσι, θα σας κάνω να ύποψέστε ακόμα περισσότερο.

Τότε εγώ ρίχτηκα στα πόδια της κι' άρχισα να τήν ικετεύω. Μά ή μιλαίδη, ενώνοντας τήν περιφρόνηση με τή σκληρότητα, μου είπα:

— "Αν ήταν άλλη στη θέσι μου, θα σας άπαγόρευε να ξαναπαρουσιαστήτε μπροστά της, μα εγώ σας παρακαλώ να ξαναβήτε για να μου δώσετε τή χάρη να σας κοροῦσω με τήν άντα μου.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΠΩΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

Πόσα ονόματα έχουν οι Γερμανοί. Γιατί η Γαλλία ονομάστηκε «Φράνς». Από πού προήλθε η λέξις «Γραικός». Η φυλή των Γραικών της Ηπείρου. Τούρκοι και Όσμαν. Η οδός προς τον Βορράν. Από πού πήρε η Αγγλία τ' όνομά της. Πώς προήλθε η ονομασία της Ρωσίας, Ισπανίας, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

κη Γαλατία. Κατά το 486, ο βασιλεύς των Φράγκων Χλωδοβίκος έδωσε και τους τελευταίους Ρωμαίους στρατιώτες από την Γαλλία και έπεξετέινε το κράτος του ως τον Σηκουάνα και μετά ως τα Πυρηναία. Έτσι οι Γαλάται εξηφανίσθησαν και τη θέση τους την πήραν οι Φράγκοι, οι οποίοι έδωσαν το όνομά τους στη χώρα.

Η ονομασία της Ιταλίας χάνεται στους προϊστορικούς χρόνους. Οι Έλληνες αποδίδουν στον μυθολογικό Ίταλό, τον οικιστή της χώρας τους, πραγματικώς όμως το όνομα αυτό οφείλεται στο νότιον μέρος της Καλαβρίας, το οποίο στην αρχαία εποχή ονομαζόταν Βιτέλιον. Οι Έλληνες αποκαλούν το όνομα Ιταλία και σιγά-σιγά μ' αυτό άρχισαν να ονομαζουν όλη την χώρα μέχρι των Άλπεων.

Όπως το όνομα Ιταλία οφείλεται στους Έλληνες, έτσι το όνομα Γραικοί από το όποιον προέρχονται ή διαφόρες ονομασίες της Ελλάδος σε άλλες τις ευρωπαϊκές γλώσσες οφείλεται

τις επιδρομές τους προς τις βορειότερες άντες της Γροιλανδίας, της Ίσλανδίας κλπ.

Η Αγγλία οφείλει το όνομά της Βρετανία στη φυλή των Βρεττανών. Οι Βρεττανοί ονομαζόντουσαν έτσι, επειδή είχαν την συνήθεια να βάφουν με παρδαλά χρώματα το κορμί τους, και στην κελτική γλώσσα μ π ρ ε τ σημαίνει παρδαλός. Κατά το 449, οι Αγγλοσάξονες κατέλαβαν το νοτιονατολικό μέρος της μεγαλονήσου και ίδρυσαν ένα κράτος που το ονόμασαν Αγγλία. Από αυτό ονομαστικώς άργότερα και ολόκληρη η Μ. Βρετανία έτσι.

Οι Ρώσοι οφείλουν την ονομασία τους στους τοιμηρούς τυχοδιώκτες τους Μινγκες, οι οποίοι με τα καράβια τους ξεκίνησαν από τις σκανδιναβικές χώρες και άνησυχούσαν τα ευρωπαϊκά παράλια. Στην σημερινή Ρωσία αποβιβάσθηκαν το 863 και οι κάτοικοι της Φινλανδίας τους ονόμασαν Ρότσι που σημαίνει καταπλάται. Αργότερα οι κατακτητά άνακατέθηκαν με

Αργότερα όμως οι Ισπανοί και Πορτογάλοι που δεν μπορούσαν να προφέρουν εύκολα την λέξη Μαργαρέτα την άλλαξαν σε Μαρόκο και από αυτό ονόμασαν και όλη την χώρα.

Αι Ινδία έλαβαν το όνομά τους από τον έπηλυδα λαόν των Ινδού. Αυτοί ονόμασαν το πρώτο ποτάμι που συνήχησαν Σινδού που σημαίνει άπλως ποταμός. Απ' εκεί ονομάστηκαν κι αυτοί οι ίδιοι Σινδού, δηλαδή κάτοικοι του ποταμού. Με την προέλασή τους ολόκληρη την χερσόνησο ονόμασαν και την χώρα που κατέκτησαν με το δικό τους όνομα και έτσι πήραν αι Ινδία την ονομασία τους. Το όνομα της Κίνας προέρχεται από την αυτοκρατορική οικογένεια των Τσιν, η οποία έδασίλευσε στη χώρα αυτή από το 256 π. Χ. Οι Ινδοί ονόμαζαν το γεωγραφικό τους κράτος Τσινά και απ' αυτούς το πήραν οι Πορτογάλοι θαλασσοπόροι και το έφεραν στην Ευρώπη, όπου η Τσινά έγινε Κίνα. Η Ιαπωνία για πρώτη φορά αναφέρεται από τον διάσημο Βενετό περιηγητή Μάρκο Πόλο, ο οποίος την έπεσκέσθη κατά τον 13ον αιώνα. Αυτός ονόμαζε την χώρα Τσιπανγκόν, όπως είχε ακούσει τους Κινέζους να την λένε και που κινεζικά σημαίνει η χώρα απ' όπου βγαίνει ο ήλιος—ώς γνωστόν ότι Ιαπωνία βρίσκεται ανατολικά της Κίνας. Το Τσιπανγκόν με τον καιρό παραφθάρησε Ιαπωνία και έτσι έμεινε ως τώρα.

Η Αμερική έλαβε το όνομά της από τον Φλωρεντινό θαλασσοπόρο Αμέριο Βεσπούτσι. Το Μεξικό έχει ονομασθεί έτσι από τους ερυθροδέρμιους Ατζέκους, οι οποίοι είχαν ιδρύσει ένα ναό του πολεμικού τους Θεού Μεξίτιλι, στο μιά πόλη την οποία ονόμασαν Μεξικό. Από την πόλη αυτή έπεξετάθη το όνομα σ' όλη την χώρα.

Η Βραζιλία οφείλει τ' όνομά της σ' ένα δένδρο που ήταν περιήρητο από τους ευρωπαίους για το πολύτιμο κόκκινο ξύλο του. Οι Πορτογάλοι ονόμαζαν το ξύλο β ο ρ ά ε α που σημαίνει πύ ρ α και ονόμαζαν την χώρα έ ε ρ ρ α ν τ έ λ θ ο ρ α ξ ί λ ο, δηλαδή χώρα του κοκκινοξύλου ή συντομότερα άπλως Β ο ρ α ξ ί λ ο.

Όπως χάνεται ο άνθρωπος, έτσι χάνονται συχνά ολόκληροι λαοί. Αφίουν όμως τ' όνομά τους για ένθιμιοι στις χώρες που κατοικούσαν, έτσι ώστε η μνήμη τους μένει ζωντανή κι ύστερα από χιλιετηρίδες ακόμα, υολονότι απ' αυτούς τους ίδιους δεν υπάρχει ούτε ίχνος πεί.

Με λίγα λόγια θ' αναφέρουμε τώρα και την καταγωγή των ονομάτων των εκτός της Ευρώπης χωρών. Η Αίγυπτος ονομάζεται έτσι από το όνομα που της έδωσαν οι αρχαίοι Έλληνες. Αρχικώς την έλεγαν Οίως—Φθά, δηλαδή το σπίτι του Θεού Φθά. Αργότερα όμως το όνομα αυτό παρεφθάρη και έγινε Αίγυπτος. Οι ίδιοι οι Αιγύπτιοι ονόμαζαν την χώρα τους Χαμή ή Χεμή, που σημαίνει μάση χώρα. Η ονομασία αυτή οφείλεται στον μαυροχρωματισμό του εδάφους της κοιλάδος του Νείλου.

Το Μαρόκο έλαβε το όνομά του από την μινωική πρωτεύουσά του. Αραβικά ή πόλις λεγόταν αρχικώς Μαργαρέτα, που σημαίνει η «στολισμένη».

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΣΚΩΤΣΕΖΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ

Διάλογος μεταξύ Σκώτων χωρικών: —Έμαθες, Δούγκαν, πώς ο Μάικ Νάβ καταδικάστηκε σε έξη μηνών φυλάκιση, γιατί έκλεψε μιά γελάδα;

—Τί βλάκας! Ήταν ανάγκη να κλέβη. Δεν μπορούσε τάχα ν' αγοράσει τη γελάδα και να μνη την... πληρώση...

ΜΙΑ ΑΘΑΝΑΤΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΓΑΠΗΣ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ

(Συνέχεια εκ προηγούμενου).

Απ' όλα τα

βιβλία που είχε

ή 'Αλφρονσίνα

στη βιβλιοθήκη

της, τα πιο

αγαπημένα της

ήταν ή «Μανόν

Λεσκό» και ή

«Παύλος και

Βιργίνια».

Διαβάζοντας

τη «Μανόν», χιμογέλοδσε, ενώ με

τη «Βιργίνια» έβρινε θερμά δά-

κρυα. Άναποδσε εξαιρετικά τις δυο

αυτές ήρωίδες και θέλησε να έχη τη

μία απ' αυτές ως πρότυπο στη ζωή

της...

Ποιόν όμως έδιλέαζε; Αυτό δεν

το έλεπε ποτέ σε κανένα. Το βέβαιον

έν τούτοις είνε ότι, όταν πούλησαν τη

βιβλιοθήκη της μετά το θάνατό της,

είδαν πώς το αντίτυπο του «Παύλου

και της Βιργίνιας» ήταν περισσότερον

μεταχειρισμένο από της «Μανόν Λε-

σκό».

Απ' αυτό μπορείτε να βγάλετε μό-

νο σας το συμπέρασμά σας.

Εκτός των άλλων, με τους καθη-

γητάς που της έπηρε ο δούξ, έλαβε

πολύ γρήγορα μια πρώτη τάξεως

μόρφωση κι έμεινε ν' αγαπάη κάθε

ώρας.

Γι' αυτό στο σπίτι της βρισκόντου-

σαν πραγματικά άριστογρηματα τέ-

χνης και ή επίπλωσή του ήταν πρώ-

της τάξεως. Είχε επίσης στους σταύ-

λους της τα ωραιότερα άλογα και

τα ωραιότερα άρμαξα, για τα οποία

οι υπηρέτες της ήταν περήφανοι.

Ντυνόταν θρυαμικά και γορτυνικά

με μιά φιλέρεσκη πάντοτε άπλότητα

και χωρίς να φοράη ποτέ βραχιές

και γυμνότης τουλάχιστον.

Στην άρχή είχε ένα μάγειρο, τον

καλύτερο του Παρισιού, αλλά κατό-

πιν, κατ' σύστασιν της Βουρά, ή ό-

ποία έμεινε κοντά της ως το τέλος

ως φίλη και σύμβουλος, πήρε ως μα-

γείρισσα κάποια Φραγκίσκα, μιά γο-

ρτυνηά απ' την Πικαρδία, ή οποία

είχε εγκαταλείψει το σύζυγό της.

Μαντεύετε δε το λόγο για τον ό-

ποίο την είχε εγκαταλείψει; Γιατί,

άπλοστατα, στεκόταν και τον έδερνε

σαν κτήνος.

—Καταλαδίνετε; έλεγε. Για το

είποτε, γιατί καμιά άφορη πάρ!

δωθε πάνε οι άλλοι... Έβουα και τον

αφησα...

—Και δεν τον θυμάσαι καθόλου;

τη πρώτης γελώντας ή 'Αλφρονσίνα.

—Όχι, κυρία, όχι... Όταν περι-

φρονει κανένας έναν άνθρωπο, δεν

θέλει πειά να τον βλέπη...

—'Αλλ' αυτός θά λυπάται πολύ,

γιατί έως σ' αγαπά...

—'Ας κομμάτι ήσυχο... Αυτός

δεν είν' άντρας και δεν θά ξαναπάω

ποτέ πειά κοντά του... 'Αλλωστε

στενοχωριέμαι πολύ στο χωριό...

—'Αν όμως ή άντρας σου σε υπο-

γρώσει; να ξαναγυρίσης κοντά του;

—Νά με υπογρώση;... Πώς;

—Με το Νόμο;

—Με το Νόμο;... Κολοκυθία!...

Άφου δεν αγαπάω τους βλάκες, πώς

θά με βάλουν να ζήσω μ' έναν απ'

αυτούς; 'Αν όμως με βάλουν με το

χωρι, τότε θά τον σκοτώσω από το

ξύλο...

Παρ' όλ' αυτά, ή Φραγκίσκα ήταν

καλή γυναίκα και άφοσιωμένη υπη-

ρέτρια και έμεινε στην υπηρεσία της

'Αλφρονσίνας μέχρι του θανάτου της.

Το μόνο της ελπίσμου ήταν ότι

μισούσε τους κουτούς άντρες.

Όταν ή 'Αλφρονσίνα προσεβλήθη

από την τρομερή ασθένειά της, ή

οποία έμελλε να την οδηγήση στον

θάτο, έγινε πολύ

ιδιότροπη. Έννοιω-

θε, παραδείγματος

χαρίν, πείνα σε δι-

άφορες ώρες της ή

μέρας και της νυ-

κτός και ήθελε να

φάη. Δεν έτρωγε ό-

μως, κατ' σύστασιν

των γιατρών, παρά

βοραστές κόττες. Κι

από τις βρασιές

κόττες μονάχα το

λαμό έτρωγε...

Κατά συνέπειαν,

επειδή μιά κόττα

δεν είχε παρά ένα

λαμό, έπρεπε ή

Φραγκίσκα να έχη

πάντα έτοιμες κότ-

τες...

Και τις είχε...

Όταν δέ ή 'Αλ-

φρονίνα της γυ-

πούσε το κουδούνι,

άμέσως το κοττό-

πολύ έφτανε ζεστό

Δυο μέρες μάλιστα πρό του θανά-

του της, την κάλεσε κοντά της.

Καθώς έλοι οι φίλοι, και ή 'Αλ-

φρονίνα δεν ήξερε τί είχε και νόμιζε

ότι πολύ γρήγορα θά γίνη καλά.

—Ξέρεις, Φραγκίσκα, έπε στην

άφοσιωμένη της μαγειρίσσα. Μου ήρ

θε μιά ιδέα...

—Ποιά, κυρία;

—Θέλω να τ'αφτιάξης με τον άν-

τρα σου.

—Έλάτε δά...

—'Όχι... δεν έχει «έλάτε δά»...

Ο άντρας σου δεν είνε αηπουρός;

—Νομίζω...

—Πώς το νομίζεις...

—Μπορεί εν τώ μεταξύ ν' άλλαξε

δουλειά... Πάνε τέσσερα χρόνια από

τότε που τον άφησα...

—'Ας υποθέσουμε λοιπόν ότι είνε

ακόμα αηπουρός... Το ερχόμενο κα-

λοκαίρι θά γρίσω μιά έπανα στο Σα-

τελέ, ή οποία θά έχη και μεγάλο

κίτρο... Γράψε στον άντρα σου ναρθή

για να συναντηθούμε να τον κάνω

για να πάη στο Παρίσι για να την

πάρη. Μά ο σύζυγός της την εμπό-

δισε λέγοντας:

—Σαν την ξαναφέρεις εδώ, νομί-

ζεις ότι θά κάνης τίποτε... Θά ξανα-

φύγη πάλι... Δεν έπρεπε να την α-

φήσουμε να φύγη καθόλου από δω...

Τώρα το κακό έγινε... Δεν μπορούμε

να κάνουμε πειά τίποτε... 'Αφ'ης

την λοιπόν να τραβήξη το δρόμο της.

Κι' από τη στιγμή εκείνη, οι γο-

νείς της 'Αλφρονίνας δεν έδωσαν

πειά μια παντάρα αν ζεί ή κόρη τους.

Έν τούτοις, ή Γενεβιέδη, ή άλλη

τους κόρη, ή οποία αγαπούσε πολύ

την αδελφή της, υπέφερε πολύ για

την αδελφή της, υπέφερε πολύ για

την αδελφή της, υπέφερε πολύ για

την αδελφή της, υπέφερε πολύ για

την αδελφή της, υπέφερε πολύ για

την αδελφή της, υπέφερε πολύ για

την αδελφή της, υπέφερε πολύ για

την αδελφή της, υπέφερε πολύ για

την αδελφή της, υπέφερε πολύ για

την αδελφή της, υπέφερε πολύ για

την αδελφή της, υπέφερε πολύ για

την αδελφή της, υπέφερε πολύ για

την αδελφή της, υπέφερε πολύ για

την αδελφή της, υπέφερε πολύ για

την αδελφή της, υπέφερε πολύ για

την αδελφή της, υπέφερε πολύ για

την αδελφή της, υπέφερε πολύ για

την αδελφή της, υπέφερε πολύ για

την αδελφή της, υπέφερε πολύ για

την αδελφή της, υπέφερε πολύ για

την αδελφή της, υπέφερε πολύ για

την αδελφή της, υπέφερε πολύ για

την αδελφή της, υπέφερε πολύ για

ναθή; πειά το σύζυγό σου... Καλά,

δεν θά το γράψω... Δεν πειράζει...

Θά πάω άλλον περιβολάχη... Τόσο

το χειρότερο για τον άντρα σου...

Μιλώμε για το θάνατο της 'Αλφρον-

σίνας Ντυπλεσάς, ενώ δεν έμνησκαμε

ακόμα για τη ζωή της...

Θέε μου!

Μά πόσο γρήγορη είνε ή ζωή...

Τό Σεπτέμβριο του 1840 ήταν φί-

λη του δούκου ντε Μ...

Τό Σεπτέμβριο του 1847 την έ-

κλει

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

TOY GEORGES REGNAL

Η ΜΙΚΡΗ ΑΥΓΗ

πόν; Έξηγηθήτε μου...

«Ο άτυχής άξιωματικός κοκκίνισε και τρομαγμένος από τὸ άγριο ύψος τὸ άνωτέρου του, πὸν ὅσο πήγαινε και θύμονε περισσότερο, ψιθύρισε :

— Ναι... "Εχω μαζί μου ένα παιδί... Τὸ παιδί μου...

«Ο πρίγκιπ άναπήδησε με μεγαλειότητα τώρα παραφρά.

— "Ενα παιδί! φώναξε. Τί ηλικίας; — Τεσσάρων ἐτών!

— "Ενα μικρό δηλαδή, έ; Παίρνετε στὸν πόλεμο ένα βρέφος, ὅταν ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή περιμένουμε ἐπανάστασι τῶν ἐντοπίων ἐναντίον μας;...

Θέλετε νὰ σὰς τὸ σφάζουν, λοιπόν; — Θὰ τὸ στείλω πίσω, ψιθύρισε θλιβερά ὁ λοχαγός.

«Η σκηνή αὐτή συνέβαινε κατὰ τὸ ἔτος 1808. Ὁ στρατάρχης Μυράτ, ὁ ὁποῖος εἶχε σταλεῖ ἀπὸ τὸ Ναπολέοντα σὴν Ἰσπανία, εἶχε κατορθώσει νὰ κυριεύσῃ ένα μεγάλο μέρος τῆς χώρας καὶ περιέμενε τώρα μετὰ τὴν κορυφὴ ἐλπίδα νὰ ἰδῇ τὸν ἑαυτοῦ τὸν ἀναγορευμένο βασιλέα τῶν Ἰσπανῶν.

Κατάλαβε ὅμως καλὰ ὅτι δὲν ἦταν κί' αὐτὸς παρὰ ένα πλόνι στὰ χέρια τοῦ κυρίου του, ὁ ὁποῖος τὸν εἶχε τοποθετήσῃ σὲ κάποιο τεράστιο τοῦ ἑαυτοῦ τῆς Εὐρώπης γιὰ νὰ δοκιμάσῃ τὴν τύχη του.

Σὲ λίγο ἔφτασε ὁ ἀναζητούμενος ἀξιωματικός, ἕνας χαριτωμένος ἄντρας εἰκοσιοχτὸ περίπου χρονῶν, ὁ ὁποῖος ἐθεωρεῖτο ὡς ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους ἀξιωματικούς καὶ ἀγαπιόταν ἀπ' ὅλους τοὺς συναδέλφους. Ἄλλ' ἀπὸ μιὰ βδομάδα τώρα παραμελοῦσε κάθε τόσο τὰ καθήκοντά του μετὰ τὴν ἀπροσεξία, ἀπουσίες καὶ ἀταξίες πὸν ἐρχόντουσαν ἐντελῶς σ' ἀντίθεσι μετὰ τὴν ὡς τότε διαγωγή του.

— Ποῦ εἰστε λοιπόν, λοχαγέ; ρώτησε μετὰ ἀσθηρότητα ὁ Μυράτ βλέποντάς τον νὰ μπαίνει μέσα, ταραγμένος καὶ ἐλαφρὰ λαχανιασμένος.

— Ἐδῶ, στὸ στρατηγεῖο, ὑψηλότητα!

— Αὐτὸ δὲν ἀρκεῖ. Πρέπει νὰ κρίνεστε ἐδῶ, κοντὰ μου.

«Ο ἀξιωματικός ἔμεινε σιωπηλός. Ὁ πρίγκιπ γύρισε πάλιν στὸ καθισμά του, κῆτιζε ἀπότομα τὸν ἀπισπιστή του καὶ ἀποδέχθηκε ἀσθηρὰ :

— Ἄλλωστε εἶνε ἀκριβὲς μέρες τώρα πὸν πέφτετε διαρκῶς σὲ σφάλματα καὶ μετὰ ἀναγκάζετε νὰ σὰς κάνω παρατηρήσεις. Δὲν ἐκτελεῖτε πειὰ μετὰ προσοχὴ τὴν ὑπηρεσία σας. Τὸ μυαλό σας εἶνε ἀλλοῦ. Τί σὰς συμβαίνει λοιπόν;

— Τίποτε, στρατηγέ. "Εχω μόνο μερικές οἰκονομικὰς στενοχωρίες, ἀπάντησε δειλὰ ὁ λοχαγός.

— Καὶ ἡ οἰκονομεία σας κατοικεῖ μέσα στὸ στρατηγεῖο; Μίληστε λοιπόν, διαλογίσστε τὴν ἀλήθεια... Σὰς εἶδαν νὰ τρέχετε κορυφὰ στὸν διαδρόμο τοῦ ἐπάνω πατώματος... Δὲν ἀγαπᾷτε, ἔχετε, τὰ μυστήρια... Τί κάθεστε λοι-

— Καὶ συλλογιστήκατε πὼς θὰ περάσῃ μετὰ ἀπὸ μιὰ χώρα πὸν βρίσκεται σὲ ἀναβρασμό; Ὁραία ἰδέα, μὰ τὸ Θεό! "Οχι, ὄχι, κρατήστε το. Ἀπὸ εἶνε ἐδῶ, νὰ μείνῃ, ἀλλά...

«Ο ἀξιωματικός ὕψωσε τὸ κεφάλι του κί' ἔκαμε μιὰ κίνησι εὐγνωμοσύνης, ἀλλὰ ὁ στρατηγὸς τὸν σταμάτησε ἀποτελειώνοντας τὴ φράσι του :

— Ἄλλὰ νὰ μὴν τὸ ἰδῷ ποτὲ μοι στὰ μου, τ' ἀκούτε; Καὶ πρὸ πάντων ἡ παρουσία του νὰ μὴ γίνῃ ἀφορμὴ ἔστω καὶ γιὰ τὴν ἐλαχίστη παραβάσι τῶν καθήκοντων σας! Γιατὶ ποῦ στὸ διάβολο θὰ πήγαινε ἡ πειστολογία, ἂν καθένας μας κοινοῦσε μαζί του ἀπὸ ένα μικρό; Μπρός, πάρτε αὐτὰ τὰ ἔργαφα καὶ νὰ γυρίστε ὅσο γρηγορότερα μπορείτε...

«Ο λοχαγὸς χαϊρέτισε καὶ βγήκε ἔξω. Ὁ Μυράτ τοῦ γύρισε τὴ ράχι, ἐνῶ οἱ συνάδελφοι τοῦ ἀξιωματικοῦ ἐξη-

— Ἄλλὰ νὰ μὴν τὸ ἰδῷ ποτὲ μοι στὰ μου, τ' ἀκούτε; Καὶ πρὸ πάντων ἡ παρουσία του νὰ μὴ γίνῃ ἀφορμὴ ἔστω καὶ γιὰ τὴν ἐλαχίστη παραβάσι τῶν καθήκοντων σας! Γιατὶ ποῦ στὸ διάβολο θὰ πήγαινε ἡ πειστολογία, ἂν καθένας μας κοινοῦσε μαζί του ἀπὸ ένα μικρό; Μπρός, πάρτε αὐτὰ τὰ ἔργαφα καὶ νὰ γυρίστε ὅσο γρηγορότερα μπορείτε...

— Ἄλλὰ νὰ μὴν τὸ ἰδῷ ποτὲ μοι στὰ μου, τ' ἀκούτε; Καὶ πρὸ πάντων ἡ παρουσία του νὰ μὴ γίνῃ ἀφορμὴ ἔστω καὶ γιὰ τὴν ἐλαχίστη παραβάσι τῶν καθήκοντων σας! Γιατὶ ποῦ στὸ διάβολο θὰ πήγαινε ἡ πειστολογία, ἂν καθένας μας κοινοῦσε μαζί του ἀπὸ ένα μικρό; Μπρός, πάρτε αὐτὰ τὰ ἔργαφα καὶ νὰ γυρίστε ὅσο γρηγορότερα μπορείτε...

— Ἄλλὰ νὰ μὴν τὸ ἰδῷ ποτὲ μοι στὰ μου, τ' ἀκούτε; Καὶ πρὸ πάντων ἡ παρουσία του νὰ μὴ γίνῃ ἀφορμὴ ἔστω καὶ γιὰ τὴν ἐλαχίστη παραβάσι τῶν καθήκοντων σας! Γιατὶ ποῦ στὸ διάβολο θὰ πήγαινε ἡ πειστολογία, ἂν καθένας μας κοινοῦσε μαζί του ἀπὸ ένα μικρό; Μπρός, πάρτε αὐτὰ τὰ ἔργαφα καὶ νὰ γυρίστε ὅσο γρηγορότερα μπορείτε...

— Ἄλλὰ νὰ μὴν τὸ ἰδῷ ποτὲ μοι στὰ μου, τ' ἀκούτε; Καὶ πρὸ πάντων ἡ παρουσία του νὰ μὴ γίνῃ ἀφορμὴ ἔστω καὶ γιὰ τὴν ἐλαχίστη παραβάσι τῶν καθήκοντων σας! Γιατὶ ποῦ στὸ διάβολο θὰ πήγαινε ἡ πειστολογία, ἂν καθένας μας κοινοῦσε μαζί του ἀπὸ ένα μικρό; Μπρός, πάρτε αὐτὰ τὰ ἔργαφα καὶ νὰ γυρίστε ὅσο γρηγορότερα μπορείτε...

Ὁ στρατάρχης Μυράτ

— Ἄλλὰ νὰ μὴν τὸ ἰδῷ ποτὲ μοι στὰ μου, τ' ἀκούτε; Καὶ πρὸ πάντων ἡ παρουσία του νὰ μὴ γίνῃ ἀφορμὴ ἔστω καὶ γιὰ τὴν ἐλαχίστη παραβάσι τῶν καθήκοντων σας! Γιατὶ ποῦ στὸ διάβολο θὰ πήγαινε ἡ πειστολογία, ἂν καθένας μας κοινοῦσε μαζί του ἀπὸ ένα μικρό; Μπρός, πάρτε αὐτὰ τὰ ἔργαφα καὶ νὰ γυρίστε ὅσο γρηγορότερα μπορείτε...

— Ἄλλὰ νὰ μὴν τὸ ἰδῷ ποτὲ μοι στὰ μου, τ' ἀκούτε; Καὶ πρὸ πάντων ἡ παρουσία του νὰ μὴ γίνῃ ἀφορμὴ ἔστω καὶ γιὰ τὴν ἐλαχίστη παραβάσι τῶν καθήκοντων σας! Γιατὶ ποῦ στὸ διάβολο θὰ πήγαινε ἡ πειστολογία, ἂν καθένας μας κοινοῦσε μαζί του ἀπὸ ένα μικρό; Μπρός, πάρτε αὐτὰ τὰ ἔργαφα καὶ νὰ γυρίστε ὅσο γρηγορότερα μπορείτε...

— Ἄλλὰ νὰ μὴν τὸ ἰδῷ ποτὲ μοι στὰ μου, τ' ἀκούτε; Καὶ πρὸ πάντων ἡ παρουσία του νὰ μὴ γίνῃ ἀφορμὴ ἔστω καὶ γιὰ τὴν ἐλαχίστη παραβάσι τῶν καθήκοντων σας! Γιατὶ ποῦ στὸ διάβολο θὰ πήγαινε ἡ πειστολογία, ἂν καθένας μας κοινοῦσε μαζί του ἀπὸ ένα μικρό; Μπρός, πάρτε αὐτὰ τὰ ἔργαφα καὶ νὰ γυρίστε ὅσο γρηγορότερα μπορείτε...

— Ἄλλὰ νὰ μὴν τὸ ἰδῷ ποτὲ μοι στὰ μου, τ' ἀκούτε; Καὶ πρὸ πάντων ἡ παρουσία του νὰ μὴ γίνῃ ἀφορμὴ ἔστω καὶ γιὰ τὴν ἐλαχίστη παραβάσι τῶν καθήκοντων σας! Γιατὶ ποῦ στὸ διάβολο θὰ πήγαινε ἡ πειστολογία, ἂν καθένας μας κοινοῦσε μαζί του ἀπὸ ένα μικρό; Μπρός, πάρτε αὐτὰ τὰ ἔργαφα καὶ νὰ γυρίστε ὅσο γρηγορότερα μπορείτε...

— Ἄλλὰ νὰ μὴν τὸ ἰδῷ ποτὲ μοι στὰ μου, τ' ἀκούτε; Καὶ πρὸ πάντων ἡ παρουσία του νὰ μὴ γίνῃ ἀφορμὴ ἔστω καὶ γιὰ τὴν ἐλαχίστη παραβάσι τῶν καθήκοντων σας! Γιατὶ ποῦ στὸ διάβολο θὰ πήγαινε ἡ πειστολογία, ἂν καθένας μας κοινοῦσε μαζί του ἀπὸ ένα μικρό; Μπρός, πάρτε αὐτὰ τὰ ἔργαφα καὶ νὰ γυρίστε ὅσο γρηγορότερα μπορείτε...

— Ἄλλὰ νὰ μὴν τὸ ἰδῷ ποτὲ μοι στὰ μου, τ' ἀκούτε; Καὶ πρὸ πάντων ἡ παρουσία του νὰ μὴ γίνῃ ἀφορμὴ ἔστω καὶ γιὰ τὴν ἐλαχίστη παραβάσι τῶν καθήκοντων σας! Γιατὶ ποῦ στὸ διάβολο θὰ πήγαινε ἡ πειστολογία, ἂν καθένας μας κοινοῦσε μαζί του ἀπὸ ένα μικρό; Μπρός, πάρτε αὐτὰ τὰ ἔργαφα καὶ νὰ γυρίστε ὅσο γρηγορότερα μπορείτε...

— Ἄλλὰ νὰ μὴν τὸ ἰδῷ ποτὲ μοι στὰ μου, τ' ἀκούτε; Καὶ πρὸ πάντων ἡ παρουσία του νὰ μὴ γίνῃ ἀφορμὴ ἔστω καὶ γιὰ τὴν ἐλαχίστη παραβάσι τῶν καθήκοντων σας! Γιατὶ ποῦ στὸ διάβολο θὰ πήγαινε ἡ πειστολογία, ἂν καθένας μας κοινοῦσε μαζί του ἀπὸ ένα μικρό; Μπρός, πάρτε αὐτὰ τὰ ἔργαφα καὶ νὰ γυρίστε ὅσο γρηγορότερα μπορείτε...

— Ἄλλὰ νὰ μὴν τὸ ἰδῷ ποτὲ μοι στὰ μου, τ' ἀκούτε; Καὶ πρὸ πάντων ἡ παρουσία του νὰ μὴ γίνῃ ἀφορμὴ ἔστω καὶ γιὰ τὴν ἐλαχίστη παραβάσι τῶν καθήκοντων σας! Γιατὶ ποῦ στὸ διάβολο θὰ πήγαινε ἡ πειστολογία, ἂν καθένας μας κοινοῦσε μαζί του ἀπὸ ένα μικρό; Μπρός, πάρτε αὐτὰ τὰ ἔργαφα καὶ νὰ γυρίστε ὅσο γρηγορότερα μπορείτε...

— Ἄλλὰ νὰ μὴν τὸ ἰδῷ ποτὲ μοι στὰ μου, τ' ἀκούτε; Καὶ πρὸ πάντων ἡ παρουσία του νὰ μὴ γίνῃ ἀφορμὴ ἔστω καὶ γιὰ τὴν ἐλαχίστη παραβάσι τῶν καθήκοντων σας! Γιατὶ ποῦ στὸ διάβολο θὰ πήγαινε ἡ πειστολογία, ἂν καθένας μας κοινοῦσε μαζί του ἀπὸ ένα μικρό; Μπρός, πάρτε αὐτὰ τὰ ἔργαφα καὶ νὰ γυρίστε ὅσο γρηγορότερα μπορείτε...

— Ἄλλὰ νὰ μὴν τὸ ἰδῷ ποτὲ μοι στὰ μου, τ' ἀκούτε; Καὶ πρὸ πάντων ἡ παρουσία του νὰ μὴ γίνῃ ἀφορμὴ ἔστω καὶ γιὰ τὴν ἐλαχίστη παραβάσι τῶν καθήκοντων σας! Γιατὶ ποῦ στὸ διάβολο θὰ πήγαινε ἡ πειστολογία, ἂν καθένας μας κοινοῦσε μαζί του ἀπὸ ένα μικρό; Μπρός, πάρτε αὐτὰ τὰ ἔργαφα καὶ νὰ γυρίστε ὅσο γρηγορότερα μπορείτε...

— Ἄλλὰ νὰ μὴν τὸ ἰδῷ ποτὲ μοι στὰ μου, τ' ἀκούτε; Καὶ πρὸ πάντων ἡ παρουσία του νὰ μὴ γίνῃ ἀφορμὴ ἔστω καὶ γιὰ τὴν ἐλαχίστη παραβάσι τῶν καθήκοντων σας! Γιατὶ ποῦ στὸ διάβολο θὰ πήγαινε ἡ πειστολογία, ἂν καθένας μας κοινοῦσε μαζί του ἀπὸ ένα μικρό; Μπρός, πάρτε αὐτὰ τὰ ἔργαφα καὶ νὰ γυρίστε ὅσο γρηγορότερα μπορείτε...

— Ἄλλὰ νὰ μὴν τὸ ἰδῷ ποτὲ μοι στὰ μου, τ' ἀκούτε; Καὶ πρὸ πάντων ἡ παρουσία του νὰ μὴ γίνῃ ἀφορμὴ ἔστω καὶ γιὰ τὴν ἐλαχίστη παραβάσι τῶν καθήκοντων σας! Γιατὶ ποῦ στὸ διάβολο θὰ πήγαινε ἡ πειστολογία, ἂν καθένας μας κοινοῦσε μαζί του ἀπὸ ένα μικρό; Μπρός, πάρτε αὐτὰ τὰ ἔργαφα καὶ νὰ γυρίστε ὅσο γρηγορότερα μπορείτε...

— Ἄλλὰ νὰ μὴν τὸ ἰδῷ ποτὲ μοι στὰ μου, τ' ἀκούτε; Καὶ πρὸ πάντων ἡ παρουσία του νὰ μὴ γίνῃ ἀφορμὴ ἔστω καὶ γιὰ τὴν ἐλαχίστη παραβάσι τῶν καθήκοντων σας! Γιατὶ ποῦ στὸ διάβολο θὰ πήγαινε ἡ πειστολογία, ἂν καθένας μας κοινοῦσε μαζί του ἀπὸ ένα μικρό; Μπρός, πάρτε αὐτὰ τὰ ἔργαφα καὶ νὰ γυρίστε ὅσο γρηγορότερα μπορείτε...

— Ἄλλὰ νὰ μὴν τὸ ἰδῷ ποτὲ μοι στὰ μου, τ' ἀκούτε; Καὶ πρὸ πάντων ἡ παρουσία του νὰ μὴ γίνῃ ἀφορμὴ ἔστω καὶ γιὰ τὴν ἐλαχίστη παραβάσι τῶν καθήκοντων σας! Γιατὶ ποῦ στὸ διάβολο θὰ πήγαινε ἡ πειστολογία, ἂν καθένας μας κοινοῦσε μαζί του ἀπὸ ένα μικρό; Μπρός, πάρτε αὐτὰ τὰ ἔργαφα καὶ νὰ γυρίστε ὅσο γρηγορότερα μπορείτε...

— Ναι, στρατάρχα μου, ἀλλά...

— Μπορὼ νὰ τὸ ἰδῷ;

— Μὰ ναι, στρατάρχα!... Ἀμέσως!

Περιμένετε μιὰ στιγμή!

«Ο εὐτυχισμένος πατέρας ἐξαφανίστηκε καί, ὅσοι ἀπὸ μιὰ σύντομη ἀπουσία, ξαναγύρισε κρατώντας ἀπ' τὸ χέρι ένα μικρὸ χαριτωμένο στρατιώτη μετὰ μιὰν στολὴν τελετῶν. Φοροῦσε μπότες ἀπὸ κόκκινο μαροκινὸ καὶ ἕνα μικρὸ σπαθὶ χτυποῦσε στὰ πόδια του.

«Ο λοχαγὸς Ντυπέν, προβλέποντας ὅτι ἀργὰ ἢ γρήγορα, ἀπὸ συμπτῶσι ἢ ὄχι, ὁ πρίγκιπ θάβλεπε τὸ παιδί του, εἶχε σκεφτεῖ νὰ τοῦ φορέσῃ τὴ στολὴν αὐτή, μετὰ τὴν ὁποία θὰ κολάευσεν τὸν Μυράτ καὶ θὰ κέρδιζε τὴν εὐνοία του.

Καὶ πραγματικὰ, τὸ μικρὸ μὲλις παρουσιάστηκε ὑπερήφανο καὶ χαριτωμένο κάτω ἀπὸ τὴ στολὴν του, κατέκτησε τὸν τρομερὸ στρατάρχα.

Μετὰ εἰκοσι δευτερόλεπτα ὁρισκόταν καθάλα στὰ γόνατα τοῦ Μυράτ, ὁ ὁποῖος τὸ ἀποκαλοῦσε «παλληκαράκι» καὶ τοῦ ἔδινε λαμπρὸς ὑποσχέσεις γιὰ τὸ μέλλον.

«Όταν μεγαλώσεις, τοῦ ἔλεγε, θὰ σὲ προσκολλήσω στὴν ὑπηρεσία μου. Θὰ σ' ἔχω μαζί μου καὶ θὰ πολεμᾷς στὸ πλευρὸ μου...

— Ναι, πρίγκιπ Φανφαρίν! ἀποκρίθηκε τὸ παιδί μ' ἐνθουσιασμό.

Πρίγκιπ Φανφαρίν; Ὁ Μυράτ σκυθρωπῶσε. Τί παρατσούκλι ἦταν αὐτό;

— Γιατί μετὰ ὀνομάζεις πρίγκιπα Φανφαρίν; ρώτησε.

«Ο Ντυπέν καθόταν πάνω σ' ἀναμμένα κάρβουνα.

— Γιατί...

— Λέγε νὰ ἰδοῦμε...

— Γιατί στὰ παραμύθια ὁ πρίγκιπ Φανφαρίν εἶνε ὁ πρὸ ἡμιόρφος ἀπ' ὅλα τὰ βασιλόπουλα.

— Ὁ, ὦ!...

«Ο Μυράτ εὐχαριστήθηκε πρὸς ἀπὸ τὴν ἀφῶσα κολακεία τοῦ μικροῦ στρατιώτου.

— Βρίσκεις λοιπὸν πὼς τοῦ μοιάζω;

— Μάλιστα!

— Καὶ σὺ πὼς ὀνομάζεσαι, ἀλήθεια;

— Ἀδύνη;

— Βασιλόπουλο Ἀδύνη;

— "Οχι, ὄχι, εἰμαι βασιλοπούλα...

— Ἀδύνη εἶνε ἕνα ὄνομα πὸν βρίσκειται κί' αὐτὸ στὰ παραμύθια. "Ενα ἀγοράκι ὅμως δὲν ὀνομάζεται ποτὲ ἔτσι.

— Δὲν εἰμαι ἀγοράκι;

— Ἀμ' τί εἶσαι, μεγάλος κύριος;

— Εἰμαι ἕνα κοριτσάκι μεταμυριμένο.

— Δὲν τὸ πιστεύω... Δὲν εἶν' ἀλήθεια...

— Ἀλήθεια εἶνε. Ρωτήστε καὶ τὴ μαμά.

Καὶ ἡ μικρή, παρὰ τὴς χειρονομίας τοῦ πατέρα της καὶ πρὸς μεγάλῃ χαρὰ τοῦ στρατάρχα διηγήθηκε πὼς ἔφυγεν ἀπὸ τὸ Παρίσι μ' ἕνα μεγάλο-μεγάλον ἄμαξι, πὼς συνάντησε στὰ Πυρηναία κάτι ἀρκούδες καί... τὴ βασιλίσσα τῆς Ἰσπανίας, πὼς τέλος σ' ἕνα χάνι πὸν ἔμειναν ἡ μητέρα της φοβήθηκε ὅτι θὰ γινότανε δολοφονία, ἐνῶ ἀπλοῦστα σκότωναν χοίρους καὶ ἄλλα καὶ ἄλλα...

Τώρα ἔμεινε ἐκεῖ ψηλά, στὸ τελευταῖον πάτωμα τοῦ στρατηγεῖου, σ' ἕνα ὁρατὸ δωμάτιο πὸν εἶχε μετὰξὺ τοῦ τοίχου κί' ἕνα μεγάλο καθρέφτη στὸν τοίχο, ὅπου κῆτιζε κί' ἔβλεπε ὁλόκλη-

— Δὲν εἰμαι ἀγοράκι;

— Ἀμ' τί εἶσαι, μεγάλος κύριος;

— Εἰμαι ἕνα κοριτσάκι μεταμυριμένο.

— Δὲν τὸ πιστεύω... Δὲν εἶν' ἀλήθεια...

— Ἀλήθεια εἶνε. Ρωτήστε καὶ τὴ μαμά.

Καὶ ἡ μικρή, παρὰ τὴς χειρονομίας τοῦ πατέρα της καὶ πρὸς μεγάλῃ χαρὰ τοῦ στρατάρχα διηγήθηκε πὼς ἔφυγεν ἀπὸ τὸ Παρίσι μ' ἕνα μεγάλο-μεγάλον ἄμαξι, πὼς συνάντησε στὰ Πυρηναία κάτι ἀρκούδες καί... τὴ βασιλίσσα τῆς Ἰσπανίας, πὼς τέλος σ' ἕνα χάνι πὸν ἔμειναν ἡ μητέρα της φοβήθηκε ὅτι θὰ γινότανε δολοφονία, ἐνῶ ἀπλοῦστα σκότωναν χοίρους καὶ ἄλλα καὶ ἄλλα...

Τώρα ἔμεινε ἐκεῖ ψηλά, στὸ τελευταῖον πάτωμα τοῦ στρατηγεῖου, σ' ἕνα ὁρατὸ δωμάτιο πὸν εἶχε μετὰξὺ τοῦ τοίχου κί' ἕνα μεγάλο καθρέφτη στὸν τοίχο, ὅπου κῆτιζε κί' ἔβλεπε ὁλόκλη-

— Δὲν εἰμαι ἀγοράκι;

— Ἀμ' τί εἶσαι, μεγάλος κύριος;

— Εἰμαι ἕνα κοριτσάκι μεταμυριμένο.

— Δὲν τὸ πιστεύω... Δὲν εἶν' ἀλήθεια...

— Ἀλήθεια εἶνε. Ρωτήστε καὶ τὴ μαμά.

Καὶ ἡ μικρή, παρὰ τὴς χειρονομίας τοῦ πατέρα της καὶ πρὸς μεγάλῃ χαρὰ τοῦ στρατάρχα διηγήθηκε πὼς ἔφυγεν ἀπὸ τὸ Παρίσι μ' ἕνα μεγάλο-μεγάλον ἄμαξι, πὼς συνάντησε στὰ Πυρηναία κάτι ἀρκούδες καί... τὴ βασιλίσσα τῆς Ἰσπανίας, πὼς τέλος σ' ἕνα χάνι πὸν ἔμειναν ἡ μητέρα της φοβήθηκε ὅτι θὰ γινότανε δολοφονία, ἐνῶ ἀπλοῦστα σκότωναν χοίρους καὶ ἄλλα καὶ ἄλλα...

Τώρα ἔμεινε ἐκεῖ ψηλά, στὸ τελευταῖον πάτωμα τοῦ στρατηγεῖου, σ' ἕνα ὁρατὸ δωμάτιο πὸν εἶχε μετὰξὺ τοῦ τοίχου κί' ἕνα μεγάλο καθρέφτη στὸν τοίχο, ὅπου κῆτιζε κί' ἔβλεπε ὁλόκλη-

TOY A. ΤΟΛΣΤΟΗ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΒΑΣΙΛΗΣ ΚΙ' Ο ΕΡΗΜΙΤΗΣ

ρο τὸν ἑαυτοῦ της. "Επειτα εἶχε κί' ὁρατὰ παιγνίδια πὸν ἔπαιζαν ἄλλοτε μ' αὐτὰ τὰ βασιλόπουλα τῆς Ἰσπανίας.

«Ο Μυράτ καταγοητεύτηκε ἀπὸ τὴν χαριτωμένη αὐτὴ φλυαρία καὶ γύρισε πρὸς τὸν λοχαγὸ πὸν τὰ εἶχε χαμένα.

— Λοιπόν, τοῦ εἶπε γελώντας, δὲν μένει τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ γνωρίσω καὶ τὴν κυρία Ντυπέν.

«Αν μοιάζῃ μετὰ τὴν κόρη της, ἔχετε μεγάλο ἄδικο νὰ τὴν κρύβετε...

«Ο λοχαγὸς ὑποκλίθηκε καὶ εἶπε χαμογελώντας :

— Τὴν ἐγνωρίσατε στὴ Γαλλία, ὑψηλότητα.

— Ἀ, μάλιστα! ἔκανε ὁ ἀφηρημένος πρίγκιπ. Καὶ διατηρῶ μιὰ ἐξαιρετικὴ ἀνάμνησι ἀπὸ τὴν ὁμορφιά της.

«Επειτα κατέβασε μ' ἀγάπη τὰ μάτια του πρὸς τὴν μικρὴ Ἀδύνη καὶ τῆς ἔχαιδεψε πατρικά τὰ μάγουλα.

— Δὲν θὰ παραξενευτῶ καθόλου ἂν ἀπ' αὐτὸ τὸ μικρὸ, πὸν διηγείταί τόσο καλὰ, μετὰ τὴν εὐστοφία καὶ μετὰ τὴν φαντασία, βγῇ ἀργότερα καμμιὰ νέα μαντάμ ντὲ Στάλ...

«Ο στρατάρχης Μυράτ, ὁ ὁποῖος ἔγινε ἀργότερα βασιλεὺς τῆς Νεαπόλεως, μίλησε ἐκείνη τὴ στιγμή προφητικὰ, γιατί πράγματι ἡ Ἀδύνη Ντυπέν, ἡ μικρὴ κόρη τοῦ λοχαγοῦ ἔγινε ἔπειτ' ἀπὸ μερικὰ χρόνια ἡ παγκοσμίως γνωστὴ συγγραφεῖς Γεωργία Σάν-δη.

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΟΙ ΚΥΝΗΓΟΙ ΤΩΝ ΦΕΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΚΑΙ ΖΩΗ

ΚΑΤΑ τὰ μέσα του 18ου αιώνα στο Δουβλίνο της Ιρλανδίας ζούσε ένας νέος ονομαζόμενος Ριχάρδος Μακ-βίλ, γιουός κάποιου πλούσιου εμπόρου της πόλεως, περίφημος τόσο για την ωμορφιά του προσώπου του, όσο και για την καλωσύνη της ψυχής του.

Κάποτε ο νέος αυτός είχε πάει στο Άλγέρι της Αφρικής για μία εμπορική υπόθεση του πατέρα του. Ένα πρωί λοιπόν, καθώς καθόταν στην παραλία, είδε ν' έρξαι ένα καράβι, στην πρόψη του οποίου στεκόυσαν δυο νέες γυναίκες που έλαιγαν πικρά.

Ο Ριχάρδος τις συμπίνασε και πλησίασε περισσότερο για να τις ρωτήσει τί έχουν και κλαίνε. Έτσι έμαθε πως ή γυναίκες αυτές ήταν σκλάβες και πως τις είχαν μεταφέρει εκεί για πούλημα.

Ο νέος έννοιωσε άμεσως βαθύ οίκτο για τις δυο αυτές σκλάβες και χωρίς να χάνει καιρό, παρουσιάστηκε στους πειρατές και ζήτησε να τις αγοράσει.

Οι πειρατές, επειδή επρόκειτο περί γυναικών εξαιρετικής καλλονής και επειδή είδαν το ζωηρό ενδιαφέρον που έδειχνε ο νέος γι' αυτές, του ζήτησαν ένα σημαντικό χρηματικό ποσό, το όποιον όστοςό εκείνος πλήρωσε με προθυμία.

Κατόπιν, αφού έπληρε τις δυο γυναίκες μαζί του, άρχισε να τους λέει παραγορητικά λόγια και τις ώδηγησε στο καράβι του λέγοντάς τους ότι ήταν ελεύθερες και ότι αναλάβαινε ο ίδιος να τους δώσει ό,τι χρειαζόντουσαν.

Μπροστά στην ανέλπιστη αυτή γενναιοσύνη του άγνωστου σωτήρος των, ή δυο γυναίκες κυριολεκτικά από έκπληξη και χαρά, έπεσαν μπρος στα πόδια του και τὰ κλάματά τους μετεβλήθηκαν με μιάς σε έκφρασεις ευφροσύνης και ευγνωμοσύνης.

Η δυο γυναίκες έδειχναν από το παρυσιαστικό τους πως ήταν ευγενείς και ή μιά μάλιστα απ' αυτές ήταν καταπληκτικής ωμορφιάς.

Ο Ριχάρδος δεν άργησε να την προσέξει και από τὰ λόγια της κατάλαβε πως είχε μπροστά του μιά άρχοντοπούλα με μεγάλη αντίληψη, με καλωσύνη και με πολλά άλλα προτερήματα που της είχε δώσει ή καλή της ανατροφή.

Τη συμπάθησε λοιπόν και καθημερινώς επολύπλοκασε τις περιποιήσεις του απέναντί της, καθώς και προς τη συντροφισιά της.

Η νέα απ' την άλλη μεριά, καταγυρεμένη από την ευγενική του συμπεριφορά και από την ωμορφιά του νέου, δεν άργησε να ανταποκριθί στο αόθημά του και να του δείξει ότι και αυτή επίσης είχε πληγωθεί από έρωτα.

Ο Ριχάρδος την παρακάλεσε πολλές φορές με έμμονή να του φανερώσει το όνομά της, την οικογένειά της και την πατρίδα της. Η κορη όμως περιορίστηκε να του πη απλώς ότι το όνομά της ήταν Κωνσταντία, ενώ της συντροφισιάς της ήταν Ελισάβετ, και του ζήτησε συγγνώμη γιατί δεν μπο-

ρούσε να του έμπιστευθί περισσότερα.

Το μόνο που μπορού να σου πω ακόμα, επρόσθεσε, είνε ότι δεν είμαι άναξία των μεγάλων περιποιήσεων που μου προσέφερες και έλπίζω μιά μέρα να λάβης την άμειβή που σου αξίζει...

Όταν ο Ριχάρδος έφτασε στην πατρίδα του το Δουβλίνο, παρουσίασε στον πατέρα του τις δυο νέες και του διηγήθηκε την περιπέτειά τους.

Στην αρχή ο πλούσιος έμπορος έμεινε ευχαριστημένος από τη γενναίωση πράξη του γιου του, όταν όμως άκουσε πως αγαπούσε την Κωνσταντία κ' ήθελε να την πάρη γυναίκα του, άλλαξε έκφραση...

Του άπηντησε λοιπόν ότι αυτό που ζητούσε ήταν παράλογο και ότι δεν ήταν σωστό να ενώσει τη ζωή του με μιά ξένη, της οποίας δεν γνώριζε παρά μόνο το μικρό όνομα.

Αφού όμως πέρασε λίγος καιρός α-

Πέρασαν έτσι ακόμα δυο χρόνια μέσα σε μιά γλυκιά οικογενειακή ευτυχία και κατόπιν ο Ριχάρδος βρέθηκε στην ανάγκη να επιχειρήσει, χάριν των υποθέσεών του, ένα νέο μακρινό ταξίδι.

Καθώς αποχωριζόταν από τη γυναίκα του, τὰ δάκρυα έτρεχαν ροές από τὰ μάτια του και για να τη βλέπει στο ταξίδι του πήρε μαζί του την εικόνα της, την οποία έδεσε στο δαχτυλίδι του.

Αφού περιηγήθηκε διαφόρους τόπους, στους οποίους τον καλούσαν ή δουλειές του, έφτασε επί τέλους και στο Παλέριο της Ιταλίας.

Μιά μέρα, ενώ καθόταν σε κάποιο κέντρο και, επειδή δεν μπορούσε να βγάλη τη γυναίκα του απ' το νοῦ, κτύπησε το δαχτυλίδι του κ' ήταν άφοσιωμένος στην ανάμνησί της.

Εκείνη την ώρα έπιχε να περνάη

αίληας εξεδήλωσε την επιθυμία να μάθη την ιστορία της, ο Ιρλανδός του διηγήθηκε πως τη βρήκε σκλάβη στο Άλγέρι, πως την απέλευθερώσε από τους πειρατές και πως στο τέλος την πήρε γυναίκα του.

Ο βασιλιάς άκουσε με προσοχή όλη τη διήγηση και χωρίς να πη τίποτε άλλο, διάταξε να φυλακίσουν το Ριχάρδο. Ο δυστυχισμένος νέος του κάκου χτυπιόταν και δερνόταν στη φυλακή του.

Κατόπιν ο βασιλεύς διάταξε να ετοιμάσουν χωρίς άργοπορία ένα καράβι και να το στείλουν στο Δουβλίνο για να τον φέρουν στο Παλέριο την Κωνσταντία με το γιού της, καθώς και την Ελισάβετ, ή οποία έμεινε μαζί της.

Είπε αδύνατο να περιγράψουμε την απέλπισία του Ριχάρδου, όταν το έμαθε αυτό, καθώς και την απόγνωση του δυστυχισμένου του πατέρα, ο οποίος στερήθηκε με μιάς το γιού του, τη νύφη του και το μικρό του εγγονάκι.

Όταν ή Κωνσταντία έφτασε στο Παλέριο και διηγήθηκε μπροστά στο βασιλιά, μιλώντας τον είδε έπεσε σχεδόν λιπόθυμη απ' το φόβο της.

Κατόπιν όμως παίρνοντας θάρρος γονάτισε μπροστά του και του είπε με δάκρυα :

— Όμολογώ, βασιλιά, ότι έφταιξα απέναντί σου για πολλούς λόγους και περμένο ταπεινά ν' άκούσω την τιμωρία που θά μου επιβάλεις. Άλλά το άγαπημένο μου παιδί κ' ο δυστυχισμένος του πατέρας είνε έντελώς άθωοι και γι' αυτό σε παρακαλώ να μην τους κάμης κανένα κακό. Όστόσο νομίζω πως όταν περάσει ο θυμός σου και ξανατοχθήσεις τη σινηθισμένη σου συμπεριφορά, θά με βρεις και μένα λιγότερο ένοχη απ' όσο τώρα φαντάζεσαι.

Και έπειτα επρόσθεσε :

— Τη θλιβερό μέρα πουταν γραφτό να φύγω από κοντά σου, είχαμε βγει με την αδερφή μου την Ελισάβετ στους βασιλικούς κήπους και κάναμε περίπατο στο μέρος της άκροθαλάσσιας. Μας παραφύλαγε όμως μιά συμμορία πειρατών, ή οποία μās άρπαξε και μās πήρε πριν προρτίσουμε να φωνάξουμε βοήθεια. Οι άνθρωποι αυτοί ήταν βαλτοί από τον δόγκα του Βίβρι, ο οποίος πρόσταζε να μās φέρουν σ' ένα καράβι σταματημένο εκεί κοντά και να μās πάρουν. Για να μην έβγης καμιά ύλη, βασιλιά, σου θεβαίω να με δροκ δι ανέκαθεν ήμενα άδιάρρητο προς τον άπαγογέ μου, αλλά ύστερ' από το τελευταίο περιστατικό τον έβλεπα σαν τον μισήτοτερο άντρα του κόσμου και με κανέναν τρόπο δεν θά δεχόμουν να τον παντρευτώ. Άμα όμως ξαναοιχτήκαμε στη θάλασσα, συναντηθήκαμε σ' ένα πειρατικό και επάκουόθησε φοβερός άγώνας μεταξύ των

σκεται τώρα ;

— Στο Δουβλίνο. Είπε μαζί με τον πατέρα μου.

— Και πως τη λέν ;

— Κωνσταντία.

— Κατάγεται από το Δουβλίνο ή είνε ξένη ;

— Είπε ξένη, μεγαλειότατε, αλλά δεν ξέρω από ποιόν τόπο.

Και επειδή ο βασιλιάς εξεδήλωσε την επιθυμία να μάθη την ιστορία της, ο Ιρλανδός του διηγήθηκε πως τη βρήκε σκλάβη στο Άλγέρι, πως την απέλευθερώσε από τους πειρατές και πως στο τέλος την πήρε γυναίκα του.

Ο βασιλιάς άκουσε με προσοχή όλη τη διήγηση και χωρίς να πη τίποτε άλλο, διάταξε να φυλακίσουν το Ριχάρδο. Ο δυστυχισμένος νέος του κάκου χτυπιόταν και δερνόταν στη φυλακή του.

Κατόπιν ο βασιλεύς διάταξε να ετοιμάσουν χωρίς άργοπορία ένα καράβι και να το στείλουν στο Δουβλίνο για να τον φέρουν στο Παλέριο την Κωνσταντία με το γιού της, καθώς και την Ελισάβετ, ή οποία έμεινε μαζί της.

Είπε αδύνατο να περιγράψουμε την απέλπισία του Ριχάρδου, όταν το έμαθε αυτό, καθώς και την απόγνωση του δυστυχισμένου του πατέρα, ο οποίος στερήθηκε με μιάς το γιού του, τη νύφη του και το μικρό του εγγονάκι.

Όταν ή Κωνσταντία έφτασε στο Παλέριο και διηγήθηκε μπροστά στο βασιλιά, μιλώντας τον είδε έπεσε σχεδόν λιπόθυμη απ' το φόβο της.

Κατόπιν όμως παίρνοντας θάρρος γονάτισε μπροστά του και του είπε με δάκρυα :

— Όμολογώ, βασιλιά, ότι έφταιξα απέναντί σου για πολλούς λόγους και περμένο ταπεινά ν' άκούσω την τιμωρία που θά μου επιβάλεις. Άλλά το άγαπημένο μου παιδί κ' ο δυστυχισμένος του πατέρας είνε έντελώς άθωοι και γι' αυτό σε παρακαλώ να μην τους κάμης κανένα κακό. Όστόσο νομίζω πως όταν περάσει ο θυμός σου και ξανατοχθήσεις τη σινηθισμένη σου συμπεριφορά, θά με βρεις και μένα λιγότερο ένοχη απ' όσο τώρα φαντάζεσαι.

Και έπειτα επρόσθεσε :

— Τη θλιβερό μέρα πουταν γραφτό να φύγω από κοντά σου, είχαμε βγει με την αδερφή μου την Ελισάβετ στους βασιλικούς κήπους και κάναμε περίπατο στο μέρος της άκροθαλάσσιας. Μας παραφύλαγε όμως μιά συμμορία πειρατών, ή οποία μās άρπαξε και μās πήρε πριν προρτίσουμε να φωνάξουμε βοήθεια. Οι άνθρωποι αυτοί ήταν βαλτοί από τον δόγκα του Βίβρι, ο οποίος πρόσταζε να μās φέρουν σ' ένα καράβι σταματημένο εκεί κοντά και να μās πάρουν. Για να μην έβγης καμιά ύλη, βασιλιά, σου θεβαίω να με δροκ δι ανέκαθεν ήμενα άδιάρρητο προς τον άπαγογέ μου, αλλά ύστερ' από το τελευταίο περιστατικό τον έβλεπα σαν τον μισήτοτερο άντρα του κόσμου και με κανέναν τρόπο δεν θά δεχόμουν να τον παντρευτώ. Άμα όμως ξαναοιχτήκαμε στη θάλασσα, συναντηθήκαμε σ' ένα πειρατικό και επάκουόθησε φοβερός άγώνας μεταξύ των

— Είπε ή εικόνα της γυναίκας μου! αποκήρυξε ο Ριχάρδος.

— Της γυναίκας σου! επανέλαβε κατάρχητος ο βασιλιάς. Και ποῦ βρι-

δυο καραβιών. Ο δούξ πολέμησε με γενναιότητα, αλλά στο τέλος πλήρωσε την άποπείρά του με την ίδια του τη ζωή. Εγώ και ή Ελισάβετ πιαστήκαμε σκλάβες και μεταφερθήκαμε στο Άλγέρι για να πουληθούμε. Εκεί παρουσιάστηκε ένας άγνωστος νέος, ο οποίος πρόσφερε μιά μεγάλη ποσότητα χρημάτων και μās ελευθέρωσε. Κατόπιν μās έπιγε στην πατρίδα του και εκεί, αφού μās πρόσφερε τις μεγαλύτερες περιποιήσεις, ζήτησε το χέρι μου. Εγώ στο μεταξύ δεν του είχα ανακουώσει παρά μόνο το όνομά μου, γιατί φοβόμουν μήπως γνωσθεί ή ταυτότητάς μου και τιμωρηθώ εν μέρους σου για την άνομιάν μου απόδρασι. Επειδή λοιπόν δεν είχα καμιά έλπίδα να σε ξαναδώ και επειδή έξ άλλου με συγκίνησε ή πρόταση του νέου, έδωσα τη συγκατάθεσή μου κ' έγινε ο γάμος. Τώρα, αφού άκουσες την ιστορία μου, τιμώρησε αν θέλεις τη θυγατέρα σου που σε παράκουσε, αλλά σε παρακαλώ και πάλι να μην κάμης κανένα κακό στον άντρα μου και στο παιδί μου που δεν σου φταίνε σε τίποτε...

Αφού ή κόρη του τελείωσε τη διήγησή της, ο άκαμπος βασιλιάς φάνηκε πως καταπράυνθηκε κάπως και διάταξε να βάλουν μέσα τον έμπορο.

Ο Ριχάρδος, ο οποίος πέρασε τόσες μέρες μέσα σε φοβερή άδημονία γιατί δεν ήξερε τί συνέβαινε, μιλώντας αντίκρουσε έντελως ανέλπιστα τη σύζυγό του και το γιού του, οίχτηκε απόάν τους κ' άρχισε να τους σφιγγή για πολλή ώρα στην άγκαλιά του με δάκρυα και αναστεναγμούς.

Ο βασιλιάς μπροστά σ' αυτή τη συγκινητική σκηνή συγκινήθηκε και τούς έαυγώρησε με όλη του την καρδιά για την έννοσί τους, ή οποία είχε γίνει χωρίς τη συγκατάθεσή του, αλλά κατά τρόπο σχεδόν αναπόφευκτο.

Την ίδια μέρα έστειλε στο Δουβλίνο ένα καράβι για να φέρη και τον πατέρα του γαμπρού του και έκοιτε εγκατεστάθηκαν όλοι μαζί στο Παλέριο, στη βασιλική Αίλη, όπου έζησαν μέχρι τέλους ευτυχισμένοι.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ο ΜΗΛΙΟΣ ΒΡΑΚΗΣ

Ο άρχαίος ήως Ηρακλής έλατρεύετο άλλοτε στη Βαιωτία με το όνομα Μήλιος. Η ιστορία της ονομασίας αυτής είνε αρκετά περίεργη.

Οι Βαιωτοί συνήθιζαν κάθε χρόνο να προσφέρουν στον Ηρακλή ως θυσία ένα πρόβατο, «μήλον» όπως το έλεγαν τότε. Κάποια χρονιά όμως, λόγω πλημυρίας του Άσσωπού, δεν μπόρεσαν να μεταφέρουν το σφάγιο στο άρισμένο μέρος της θυσίας και γι' αυτό χρησιμοποίησαν σε άμνην.

Τότε όμως θυμήθηκαν, ότι ή λέξις «μήλον» έσημαινε και μύλο και πρόβατο και οι Βαιωτοί, παίρνοντας την πρώτη της σημασία, αποφάσισαν να προσφέρουν στον Ηρακλή σύμφωνα με την υποχρέωσή τους, ένα... μύλο.

Για να μοιάξη μάλιστα κάπως με πρόβατο, τὰ κάρφωσαν σε τέσσερα ξύλα, που παρίσταναν τὰ πόδια τους, και απ' εκεί δεν ξαναβρίσκειαν σφαχτό στον Ηρακλή.

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΟΘΩΝΗΣ

ΜΑΡΛΕΝ ΝΤΗΤΡΙΧ, Ο "ΡΟΔΙΝΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ,"

Η καταπληκτική εξέλιξις της μέσα σ' ένα χρόνο. Από θεατρινεύλα «άσστη» πρώτου μεγέθους. Μοιάζει ή Ντήτριχ με την Γκάρμπο ; Η άφανταστη άπλότης της. Τό ταξείδι στην Ευρώπη. Η ύποδοχή της στο Παρίσι. Πως την ύποδέχτηκαν οι Γάλλοι καλλιτέχναι, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Μέσα σ' ένα χρόνο, ή Μάρλεν Ντήτριχ, ή οποία προηγουμένως δεν ήταν παρά μιά άσημαντη θεατρινούλα, έγινε ένας από τους μεγαλύτερους άστέρους της όθωνης.

Όταν πρωτοπήγε στο Χόλλυγουντ όλοι την παρέβαλαν με την Γκρέτα Γκάρμπο και δεν άκουγε κανείς τίποτε άλλο στους κινηματογραφικούς κύκλους παρά πως ένα καινούργιο «άστρο», άλόκοτο και μυστηριώδες σαν την Γκρέτα, είχε πέσει απ' τον ούρανο. Δεν είχαν όμως καθόλου όραση να το λένε αυτό, γιατί ή Μάρλεν Ντήτριχ είνε ή δια ή άπλότης προσωπικότητι, ενώ ή ζωή της Γκρέτας περιβάλλεται πάντα με κάποιο μυστήριο, θεατικό θέβαιο.

Για να λάβετε μιά ιδέα της απλότητος της Ντήτριχ άρκεί να σάς αναφέρουμε πως όταν την ρώτησαν πως θέλει να διακοσμήσουν το καμαρίνι της, εκείνη απάντησε :

— Μη βάλετε τίποτε άλλο, παρά μιά καρέκλα, ένα ντιβάνι, κ' αν είνε δυνατόν, ένα πιάνο...

Όσοι άκουσαν την απάντησή της αυτή, έμειναν κατάπληκτοι. Πως, μιά τέτοια μεγάλη καλλιτέχνης δεν ήθελε ούτε ραδιόφωνο, ούτε έπιπλα της Κίνας. Μιά άλλη συνάδελφός της, στην ίδια ακριβώς περίπτωσι, ζήτησε να διακοσμήσουν το καμαρίνι της ακριβώς σαν τη μπουντουάρ της κυρίας Πομπιδούρ !...

Έπειτα από λίγον καιρό πάλιν, ή Μάρλεν Ντήτριχ έδωσε κ' έμ' άλλο δείγμα της απλότητός της. Έταίσαν σε μιά έρμιο τις «Φλογισμένες Καρδιές», κ' ενώ όλοι είχαν προθυμοποιηθεί να της παράσχουν κάθε άνεσι αυτή περιορίστηκε να εγκατασταθί σε μιά απλή σκηνή σαν τους άλλους ήθοποιούς, για να μην άποτελέσει έξαίρεσι.

Η ευγένειά της προς τους άλλους ήθοποιούς, ως και στους πιο άσημνους ακόμα φτάνει σε βαθμό καταπληκτικό, τόσο που όλοι τη λατρεύουν και την έχουν ονομάσει «Ρόδινο Άγγελο».

Η Μάρλεν Ντήτριχ είνε Γερμανίς και, αφού έμεινε έραζομένη ένα περίπου χρόνο στο Χόλλυγουντ, ξαναγύρισε από όλιγων ήμερων στην Ευρώπη για να ξεκουραστή.

Στο Παρίσι, όπου την περιμένε ο σύζυγός της Ροδόλφος Σίμπερ, και όπου έμεινε μερικώς ήμερες, ή πρώτη της φροντίδα ήταν να επισκεφθί το Ζουανβίλ, όπου βρίσκονταν όλα τὰ μεγαλύτερα κινηματογραφικά «στούντιο» της Γαλλίας.

Ψηλή και λευκή, με μάτια υλογάλα, βαθιά γαλάζια, με μαλλιά ποιά ξανθά που ξεφεύγουν από ένα καμώλικο μπες στραβοβαλμένο, με κορμί βάλυρο, του οποίου ή γραμμές διαγράφονται σε μιά μεταξοτή άσση

μπλούζα, ή Μάρλεν Ντήτριχ—έτσι όπως την είδαν οι Παρισίνοι—είνε μιά γυναίκα κομψή και γεμάτη ύγεια, με ούμια σχεδόν άθλητικό, κ' όχι άλλη κ' αερόδινη, όπως τη φαντάζονται μερικοί θαυμαστά της χωρίς να την ξέρουν...

Όστόσο, άμα την κοιτάζει κανείς καλά, βλέπει πως έχει στην έκφρασι των φωτεινών ματιών της, κάτι το αλλόκοτο μακρινό.

Στὰ «στούντιο» της Ζουανβίλ, όλοι περιμέναν με άνυπομονησία την άφιξη της μεγάλης πρωταγωνιστριάς. Μιχανικοί, ηλεκτρολόγοι, όπερατέρ, ήθοποιοί, όλοι έννοιωσαν μιά άπεράνη χαρά βλέποντας τη χαριτωμένη νεράιδα του κινηματογράφου, της οποίας ή καταπληκτική εξέλιξις μέσα σ' ένα χρόνο άποτελεί πραγματικό φαινόμενο στα χρονικά του κινηματογράφου.

Είμαι πολύ ευτυχισμένη που βρίσκομαι εδώ! φώναζε ή Μάρλεν, κατεβαίνοντας απ' το αυτοκίνητό της μαζί με το σύζυγό της, ο οποίος είνε σκηνοθέτης της Παραμούντ. Έχω την έντύπωσι πως ξαναβρίσκομαι στο σπίτι μου...

Όταν τη ρώτησε κάποιος το λόγο της διελεύσεώς της απ' το Παρίσι, απάντησε γελώντας :

— Ήθελα να «έπισκεφθώ» το σύζυγό μου για τὰ γεννέθιά του.

Και, γυρίζοντας προς αυτόν, επρόσθεσε :

— Δεν είν' έτσι, Ροδνίτς!

Π α σ α λ

— Έχω καταλάβει ότι ο θόρυβος δεν κάνει καλό, όπως και το καλό δεν κάνει θόρυβο.

Σ. Μ α ρ τ ε ν

Το μεγαλύτερο μυστικό της επιτυχίας είνε νύχη κανείς καλές σχέσεις με τον έαυτο του.

Φ ο ν τ ε ν ε λ λ

— Οι σίντομοι χωριστοί άναξωγονούν τον έρωτα, οι μακροί τον κάνουν να αβύση.

Μ ι ρ α μ π ώ

— Η γυναίκα είνε το ωραιότερο παιδί που θεόθηκε ως τώρα στη γή.

Μ υ σ σ ή

— Η γυναίκα εύκολα συγχωρεί τις άμαρτίες του άγαπημένου της, αλλά ποτέ δεν τις λησμονεί.

Ο ύ γ ν ω

— Γυναίκα χωρίς έρωτα, είνε καπως χωρίς γούσι.

Γ κ ω τ ι ε

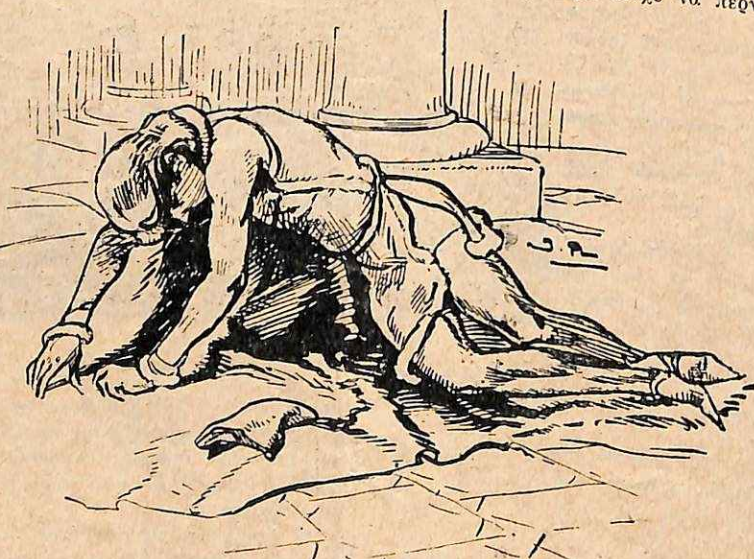
— Στις γυναίκες είνε άρεστή κάθε καλατεία, άρκεί να είνε καλατεία.

Ν α π ο λ έ ω ν

— Ο έρωτας στο δέκατο όγδοο έτος είνε άειρω, στο τριακόσιο θεοσεία χωρίς πίστι, στο τεσσαράκοντο σινηφεια και στο πεντηκοντο... άνοησία.

Τ ο υ α ι ν

Η Μάρλεν Ντήτριχ στις «Φλογισμένες Καρδιές».

Του κάκου δερνόταν και χτυπιόταν μέσα στη φυλακή του...

κόμα, κατά τη διάρκεια του οποίου ή δυο πρώην σκλάβες εξακολουθούσαν να φιλοξενούνται στο σπίτι του έμπορου, ο πατέρας του Ριχάρδου εκτίμησε και ο ίδιος τὰ σπάνια χαρίσματα της Κωνσταντίας και δεν μπόρεσε να έναντιθί περισσότερο στην επιθυμία του γιου του.

Τότε ο Ριχάρδος ανακοίνωσε φανερά πειά στην άγαπημένη του τον έρωτά του και συγχρόνως της έφανερώσε και την απόφασί του να μή στεφανωθεί.

Η κόρη όμως, αν κ' έννοιωσε τὰ ίδια αόθημάτα απέναντί του κ' έμεινε ευχαριστημένη από την πρότασίν του, δίστασε αρκετά ακόμα να του δώσει την απάντη.

Επί τέλους δέχτηκε να γίνη συντροφισιά του και ένα χρόνο μετά τὸ γάμο τους απόκτησαν ένα χαριτωμένο και ωραίοτατο άγόρι.

από μπροστά του κάποιος άνθρωπος των άνακτόρων, ο οποίος πλησιάζοντας και βλέποντας την εικόνα στο χέρι του άγνωστου, αναγνώρισε το παριστανόμενο πρόσωπο και έσπευσε να αναγγείλ η την ανακάλυψή του στο βασιλιά.

Ο βασιλιάς διάταξε να όδηγήσουν άμέσως μπροστά του τον ξένο και έλιασε μαζί του κουβέντα για διάφορα ζητήματα, στὰ όποια όμως δεν έπαύσε, γιατί την προσοχή του την τραβούσε το δαχτυλίδι του ξένου.

Μόλις αντίκρουσε την εικόνα που παρίστανε, αίσθάνθηκε στην καρδιά του μιά μεγάλη ταραχή, αλλά κάνοντας τον άδιάφορο τὸν ρώτησε τί παρίστανε ή εικόνα.

— Είπε ή εικόνα της γυναίκας μου! αποκήρυξε ο Ριχάρδος.

— Της γυναίκας σου! επανέλαβε κατάρχητος ο βασιλιάς. Και ποῦ βρι-

ΕΝΑ ΑΛΗΘΙΝΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

Η ΜΙΝΙΟΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Τότε η γυναίκα του άγνωστου με άλλα βλοσυρά προφύλαξα προς τη Μινιόν, την κύτταζε για μια στιγμή κι έπειτα γύρισε άλλοι, ψιθυρίζοντας:

— 'Η Πάολα!... 'Η Πάολα με περιμένει. Πρέπει να πάω να τη βρω. 'Ακούοντας τα λόγια αυτά ο άγνωστος της την έπιασε από το χέρι και της είπε:

— Κύτταζε!... Νά την η Πάολα!... 'Η λατρεμένη μας Πάολα... Θυμήσου! Θυμήσου λοιπόν, γυναίκα μου... 'Ω! είνε αυτή!...

Η Μινιόν, τρομαγμένη, είχε απελπιστεί από τις περιπτώσεις του άγνωστου και είχε καταφέρει τρέμοντας κοντά στο Γουλιέλμο.

Η κατάπληκτη είχε κρυώσει στη θέα τους όλους τους θεατές της σκηνής αυτής. Ποίος απ' όλους συνήλασε ο Λαέρτης και, γεμάτος υποψίες, ρώτησε τον άγνωστο:

— 'Ισχυρίζεσαι πως το κορίτσι αυτό είνε παιδί σου;

— Ναι, κύριε... Είμαι βέβαιος γι' αυτό, όσο και θες να μου πεις ο Γουλιέλμος. Πρέπει να έχω ένα σημάδι στον άριστο ώμο... Κυττά γε!... Είνε η φτώχη μου Πάολα!... Δεκαπέντε χρόνια τώρα την κλειώ...

Αμέσως η Φιλίνη, παρασύροντας τη Μινιόν σε μια γωνία της βεράντας, ξεγύμνωσε γρήγορα-γρήγορα τον ώμο της. Έπειτα, με φωνή στην οποία διακρινόταν κάποια μορφή ευχαρίστησης, είπε:

— Ναι!... Έχει το σημάδι αυτό! Τότε η Μινιόν ξέσπασε σε λυγμούς και τρέχοντας προς το Γουλιέλμο φώναξε μ' απελπισία:

— Αφέντη!... 'Ω, αφέντη!... Μή μ' εγκαταλείπεις σ' αυτούς τους ανθρώπους... Δεν θέλω!...

— Πρέπει ωστόσο να μάθουμε τι απ' όλη αυτή είνε αλήθεια! είπε ο Γουλιέλμος.

Και, πλησιάζοντας το Γαρόφο, πρόσθεσε:

— Αυτό που μάς λες είνε σοβαρό, φίλε μου... Μπορώ μάλιστα να σου πω ότι ήρθα στην 'Ιταλία επίτηδες για να βρω τους γονείς αυτού του κοριτσιού!

— 'Ο Θεός σ' στέλνει, κύριε! φώναξε ο Γαρόφο. 'Εξ άλλου πού συμφέρον θα είχα λέγοντάς σου πως αυτό το κορίτσι δεν είνε άλλο από το παιδί μου, την Πάολα; Είμαι φτωχός και άθλιος! Μά γι' αυτόν θα μπορούσα να έρχαστώ! 'Ω! κατώρθω να να βρω από την αλλοτρίτητα στην όψη με βύθισε η απειρία μου!

— 'Ω! δεν ξέρεις τι είνε να υποφέρω! 'Ω! δεν ξέρεις τι είνε να έχω πόνους και πόνο γι' αυτόν που έχω χάσει! 'Ω! δεν ξέρεις τι είνε να έχω πόνους και πόνο γι' αυτόν που έχω χάσει! 'Ω! δεν ξέρεις τι είνε να έχω πόνους και πόνο γι' αυτόν που έχω χάσει!

— Μάλιστα, κύριε... Μά έδειχες... Την άλλη μέρα σ' απαντήσαμε και σ' είπα πάλι με την Πάολα!... Έπειτα σ' είδα

— Μάλιστα, κύριε... Μά έδειχες... Την άλλη μέρα σ' απαντήσαμε και σ' είπα πάλι με την Πάολα!... Έπειτα σ' είδα

— Μάλιστα, κύριε... Μά έδειχες... Την άλλη μέρα σ' απαντήσαμε και σ' είπα πάλι με την Πάολα!... Έπειτα σ' είδα

— Μάλιστα, κύριε... Μά έδειχες... Την άλλη μέρα σ' απαντήσαμε και σ' είπα πάλι με την Πάολα!... Έπειτα σ' είδα

— Μάλιστα, κύριε... Μά έδειχες... Την άλλη μέρα σ' απαντήσαμε και σ' είπα πάλι με την Πάολα!... Έπειτα σ' είδα

— Μάλιστα, κύριε... Μά έδειχες... Την άλλη μέρα σ' απαντήσαμε και σ' είπα πάλι με την Πάολα!... Έπειτα σ' είδα

— Μάλιστα, κύριε... Μά έδειχες... Την άλλη μέρα σ' απαντήσαμε και σ' είπα πάλι με την Πάολα!... Έπειτα σ' είδα

— Μάλιστα, κύριε... Μά έδειχες... Την άλλη μέρα σ' απαντήσαμε και σ' είπα πάλι με την Πάολα!... Έπειτα σ' είδα

— Μάλιστα, κύριε... Μά έδειχες... Την άλλη μέρα σ' απαντήσαμε και σ' είπα πάλι με την Πάολα!... Έπειτα σ' είδα

γυμνή ως είνε αυτή η μέρα!... Δες τη μητέρα σου, Πάολα!... Δες τη φτώχη σου μητέρα που τρελλάθηκε από τον πόνο της!... Κύτταζε την, παιδί μου!... 'Η καρδιά σου δεν σου λέει τίποτε;... 'Ω! να μπορούσαν τα φίλημάτα σου να ξαναδώσουν το λογικό στην αγαπημένη μου γυναίκα... Φίλησε την λοιπόν!...

— 'Οχι, ποτέ! φώναξε η Μινιόν. Δεν θέλω!

Και άγρια σφίγγοντας ακόμα περισσότερο κοντά στο Γουλιέλμο.

Τότε ο Λαέρτης γύρισε και ρώτησε αυτόν που παρουσιάζταν ως πατέρας της Μινιόν:

— Μή πως ήρθες εδώ; Ποιος σου

ακόμα δυο φορές. Σιγά σιγά είχα σχηματίσει μέσα μου την πεποίθηση πως δεν γελιόμουν... Γι' αυτό ήθελα με κάθε τρόπο να μάθω... Τότε πήρα την απόφαση μου και παρουσιάστηκα εδώ έξω, για να μην προσφτάστε να δημιουργήσετε μια φευτική ιστορία, σε περίπτωση που δεν θα θέλατε να μου παραδώσετε την κόρη μου... 'Ω, βλέπετε καλά, κύριε, πως δεν γελιόμουν... 'Η κόρη αυτή είνε η κόρη μου, γιατί έχει την ίδια ηλικία της Πάολας μου, γιατί είνε χωρίς γονείς, γιατί αναζητάτε την οικογένειά της και γιατί έχει το σημάδι που είχε κι η κόρη μου... 'Ω, Πάολα! Πάολά μου! 'Ελα να σε σφίξω στην

χί μου γυναίκα που τρελλάθηκε από τότε. 'Επί δυο ολοκληρωμένα χρόνια έχω την Πάολα για πνιγμένη, όταν έβγαφα ένα βράδυ ένα ψαρά; που ψυχοραγούσε με προσκάλεσε κοντά του. Άντρες ο άλλος—γιατί πράγματι ήταν ένας μεγάλος άθλιος—όνομαζαν Λαέρτη. Μόλις με είδε κοντά στο κρεβάτι του, έβωσε τα χέρια του και, με φωνή σβυσμένη, μου είπα:

— 'Γαρόφο, τώρα που πρόκειται να παρουσιαστώ μπροστά στο Θεό, σε προσκάλεσα κοντά μου για να σου ζητήσω συγγνώμη για ένα μεγάλο έγκλημα... Μή με διακόπτετε, γιατί με δυσκόλιζατε και μιλώ... Σε όλη τη ζωή μου ήμουν φτωχός. Μια μέρα λοιπόν έμαθα πως μερικοί άστυγανοί πλήρωναν γυναίκα όποιον θα τους προμήθευε ένα κορίτσι νέο κι υγιές... Τό ήθελα και γι' αντικαταστήσουν ένα άλλο κορίτσι που τους είχε εμπιστευθεί κάποια γυναίκα

πληρώνοντάς τους γυναίκα. 'Επειδή το κορίτσι αυτό είχε πεθάνει ήθελα να το αντικαταστήσουν για να εξακολουθήσουν να παίρνουν τα χρήματά. Συνεννοήθηκαν μαζί τους! 'Ω! είμαι ένας μεγάλος εγκληματίας... Μια μέρα λοιπόν που η κόρη σου βγήκε με τη βάρκα σου, βλέποντάς την να πνιγεται, έπεσα στη λίμνη και την έσωσα... Την έσωσα όμως για να την πουλήσω στους άστυγανούς...

— 'Αδελφ! φώναξε γι' αυτόν. 'Ω, άδελφ!... Και μπόρεσες να κρατήσεις δυο χρόνια αυτό το μυστικό!...

— Θα το φύλαγα αιώνια, αν ο φόβος της κολάσεως δεν μου άνοιγε το στόμα αυτή τη στιγμή!...

— Πες μου τουλάχιστον, ποιό ήταν αυτό οι άστυγανοί; τον ρώτησα.

— Ξέρω μόνο τον αρχηγό τους... Οι σύντροφοί του τον άνωξαν Μαύρο Διάβολο... Συχώρεσε με, Γαρόφο. Πεθάνω!...

Στο σημείο αυτό μια κραυγή της Μινιόν διέκοψε το Γαρόφο...

— 'Ο Μαύρος Διάβολος! φώναξε 'Ω, φίλη! Θυμήσου!...

— Θυμήσου, παιδί μου! φώναξε κι ο Γαρόφο. Πολυαγαπημένη μου κόρη! Πόσο θα υπέφερες κοντά στους κατακλινόμενους αυτούς άστυγανούς!

Και, γυρίζοντας προς τους άλλους, επρόθεσε:

— Κόρη, τι θέλεις να σ' απαντήσω; Δεν αποκάλυψα σε κανένα το τρομερό μυστικό του άλλου Λαέρτη... Μονάχα από τότε ο μόνος σκοπός της ζωής μου ήταν να βρω τη γιγνη που άστυγανών που έλεφαν την κόρη μου... Μά έλεγε να τρελλάω, σαν τη φτωχή

αγκαλιά μου, κόρη μου! 'Ελα!... 'Αφρά με να κλάψω με το αγαπημένο σου κεφάλι! έπάνω στην καρδιά μου.

Μά η Μινιόν τραβήχτηκε πάλι πίσω άγρια...

Τότε ο Λαέρτης επέβη για μια ακόμα φορά και την ρώτησε:

— Δεν μάς λες, σε παρακαλώ, χωρίς να παραλείψεις κανένα λεπτομέρεια, πως έλασες την κόρη σου;

— Αμέσως ο Γουλιέλμος, σκουπίζοντας τα δάκρυά του, άρχισε να διηγείται την ιστορία της νεότητάς του και του γάμου του. Κατόπιν περιέγραφε μια τρομερή νύχτα τρικυμίας, κατά την οποία η κόρη του η Πάολα είχε ανέβει κουφά στη βάρκα του, που καταποντιστηκε σε λίγο μαζύ της μισ' στη νερά της λίμνης.

— Όταν έμαθα πως η Πάολα πνιγμένη—εξακολούθησε—λίγο έλειψε να τρελλάω, σαν τη φτωχή

αγκαλιά μου, κόρη μου! 'Ελα!... 'Αφρά με να κλάψω με το αγαπημένο σου κεφάλι! έπάνω στην καρδιά μου.

Μά η Μινιόν τραβήχτηκε πάλι πίσω άγρια...

Τότε ο Λαέρτης επέβη για μια ακόμα φορά και την ρώτησε:

— Δεν μάς λες, σε παρακαλώ, χωρίς να παραλείψεις κανένα λεπτομέρεια, πως έλασες την κόρη σου;

— Αμέσως ο Γουλιέλμος, σκουπίζοντας τα δάκρυά του, άρχισε να διηγείται την ιστορία της νεότητάς του και του γάμου του. Κατόπιν περιέγραφε μια τρομερή νύχτα τρικυμίας, κατά την οποία η κόρη του η Πάολα είχε ανέβει κουφά στη βάρκα του, που καταποντιστηκε σε λίγο μαζύ της μισ' στη νερά της λίμνης.

— Όταν έμαθα πως η Πάολα πνιγμένη—εξακολούθησε—λίγο έλειψε να τρελλάω, σαν τη φτωχή

αγκαλιά μου, κόρη μου! 'Ελα!... 'Αφρά με να κλάψω με το αγαπημένο σου κεφάλι! έπάνω στην καρδιά μου.

Μά η Μινιόν τραβήχτηκε πάλι πίσω άγρια...

Τότε ο Λαέρτης επέβη για μια ακόμα φορά και την ρώτησε:

— Δεν μάς λες, σε παρακαλώ, χωρίς να παραλείψεις κανένα λεπτομέρεια, πως έλασες την κόρη σου;

— Αμέσως ο Γουλιέλμος, σκουπίζοντας τα δάκρυά του, άρχισε να διηγείται την ιστορία της νεότητάς του και του γάμου του. Κατόπιν περιέγραφε μια τρομερή νύχτα τρικυμίας, κατά την οποία η κόρη του η Πάολα είχε ανέβει κουφά στη βάρκα του, που καταποντιστηκε σε λίγο μαζύ της μισ' στη νερά της λίμνης.

ακόμα δυο φορές. Σιγά σιγά είχα σχηματίσει μέσα μου την πεποίθηση πως δεν γελιόμουν... Γι' αυτό ήθελα με κάθε τρόπο να μάθω... Τότε πήρα την απόφαση μου και παρουσιάστηκα εδώ έξω, για να μην προσφτάστε να δημιουργήσετε μια φευτική ιστορία, σε περίπτωση που δεν θα θέλατε να μου παραδώσετε την κόρη μου... 'Ω, βλέπετε καλά, κύριε, πως δεν γελιόμουν... 'Η κόρη αυτή είνε η κόρη μου, γιατί έχει την ίδια ηλικία της Πάολας μου, γιατί είνε χωρίς γονείς, γιατί αναζητάτε την οικογένειά της και γιατί έχει το σημάδι που είχε κι η κόρη μου... 'Ω, Πάολα! Πάολά μου! 'Ελα να σε σφίξω στην

χί μου γυναίκα που τρελλάθηκε από τότε. 'Επί δυο ολοκληρωμένα χρόνια έχω την Πάολα για πνιγμένη, όταν έβγαφα ένα βράδυ ένα ψαρά; που ψυχοραγούσε με προσκάλεσε κοντά του. Άντρες ο άλλος—γιατί πράγματι ήταν ένας μεγάλος άθλιος—όνομαζαν Λαέρτη. Μόλις με είδε κοντά στο κρεβάτι του, έβωσε τα χέρια του και, με φωνή σβυσμένη, μου είπα:

— 'Γαρόφο, τώρα που πρόκειται να παρουσιαστώ μπροστά στο Θεό, σε προσκάλεσα κοντά μου για να σου ζητήσω συγγνώμη για ένα μεγάλο έγκλημα... Μή με διακόπτετε, γιατί με δυσκόλιζατε και μιλώ... Σε όλη τη ζωή μου ήμουν φτωχός. Μια μέρα λοιπόν έμαθα πως μερικοί άστυγανοί πλήρωναν γυναίκα όποιον θα τους προμήθευε ένα κορίτσι νέο κι υγιές... Τό ήθελα και γι' αντικαταστήσουν ένα άλλο κορίτσι που τους είχε εμπιστευθεί κάποια γυναίκα

πληρώνοντάς τους γυναίκα. 'Επειδή το κορίτσι αυτό είχε πεθάνει ήθελα να το αντικαταστήσουν για να εξακολουθήσουν να παίρνουν τα χρήματά. Συνεννοήθηκαν μαζί τους! 'Ω! είμαι ένας μεγάλος εγκληματίας... Μια μέρα λοιπόν που η κόρη σου βγήκε με τη βάρκα σου, βλέποντάς την να πνιγεται, έπεσα στη λίμνη και την έσωσα... Την έσωσα όμως για να την πουλήσω στους άστυγανούς...

— 'Αδελφ! φώναξε γι' αυτόν. 'Ω, άδελφ!... Και μπόρεσες να κρατήσεις δυο χρόνια αυτό το μυστικό!...

— Θα το φύλαγα αιώνια, αν ο φόβος της κολάσεως δεν μου άνοιγε το στόμα αυτή τη στιγμή!...

— Πες μου τουλάχιστον, ποιό ήταν αυτό οι άστυγανοί; τον ρώτησα.

— Ξέρω μόνο τον αρχηγό τους... Οι σύντροφοί του τον άνωξαν Μαύρο Διάβολο... Συχώρεσε με, Γαρόφο. Πεθάνω!...

Στο σημείο αυτό μια κραυγή της Μινιόν διέκοψε το Γαρόφο...

— 'Ο Μαύρος Διάβολος! φώναξε 'Ω, φίλη! Θυμήσου!...

— Θυμήσου, παιδί μου! φώναξε κι ο Γαρόφο. Πολυαγαπημένη μου κόρη! Πόσο θα υπέφερες κοντά στους κατακλινόμενους αυτούς άστυγανούς!

Και, γυρίζοντας προς τους άλλους, επρόθεσε:

— Κόρη, τι θέλεις να σ' απαντήσω; Δεν αποκάλυψα σε κανένα το τρομερό μυστικό του άλλου Λαέρτη... Μονάχα από τότε ο μόνος σκοπός της ζωής μου ήταν να βρω τη γιγνη που άστυγανών που έλεφαν την κόρη μου... Μά έλεγε να τρελλάω, σαν τη φτωχή

αγκαλιά μου, κόρη μου! 'Ελα!... 'Αφρά με να κλάψω με το αγαπημένο σου κεφάλι! έπάνω στην καρδιά μου.

Μά η Μινιόν τραβήχτηκε πάλι πίσω άγρια...

Τότε ο Λαέρτης επέβη για μια ακόμα φορά και την ρώτησε:

— Δεν μάς λες, σε παρακαλώ, χωρίς να παραλείψεις κανένα λεπτομέρεια, πως έλασες την κόρη σου;

— Αμέσως ο Γουλιέλμος, σκουπίζοντας τα δάκρυά του, άρχισε να διηγείται την ιστορία της νεότητάς του και του γάμου του. Κατόπιν περιέγραφε μια τρομερή νύχτα τρικυμίας, κατά την οποία η κόρη του η Πάολα είχε ανέβει κουφά στη βάρκα του, που καταποντιστηκε σε λίγο μαζύ της μισ' στη νερά της λίμνης.

— Όταν έμαθα πως η Πάολα πνιγμένη—εξακολούθησε—λίγο έλειψε να τρελλάω, σαν τη φτωχή

αγκαλιά μου, κόρη μου! 'Ελα!... 'Αφρά με να κλάψω με το αγαπημένο σου κεφάλι! έπάνω στην καρδιά μου.

Μά η Μινιόν τραβήχτηκε πάλι πίσω άγρια...

Τότε ο Λαέρτης επέβη για μια ακόμα φορά και την ρώτησε:

— Δεν μάς λες, σε παρακαλώ, χωρίς να παραλείψεις κανένα λεπτομέρεια, πως έλασες την κόρη σου;

— Αμέσως ο Γουλιέλμος, σκουπίζοντας τα δάκρυά του, άρχισε να διηγείται την ιστορία της νεότητάς του και του γάμου του. Κατόπιν περιέγραφε μια τρομερή νύχτα τρικυμίας, κατά την οποία η κόρη του η Πάολα είχε ανέβει κουφά στη βάρκα του, που καταποντιστηκε σε λίγο μαζύ της μισ' στη νερά της λίμνης.

— Όταν έμαθα πως η Πάολα πνιγμένη—εξακολούθησε—λίγο έλειψε να τρελλάω, σαν τη φτωχή

αγκαλιά μου, κόρη μου! 'Ελα!... 'Αφρά με να κλάψω με το αγαπημένο σου κεφάλι! έπάνω στην καρδιά μου.

Μά η Μινιόν τραβήχτηκε πάλι πίσω άγρια...

Τότε ο Λαέρτης επέβη για μια ακόμα φορά και την ρώτησε:

— Δεν μάς λες, σε παρακαλώ, χωρίς να παραλείψεις κανένα λεπτομέρεια, πως έλασες την κόρη σου;

— Αμέσως ο Γουλιέλμος, σκουπίζοντας τα δάκρυά του, άρχισε να διηγείται την ιστορία της νεότητάς του και του γάμου του. Κατόπιν περιέγραφε μια τρομερή νύχτα τρικυμίας, κατά την οποία η κόρη του η Πάολα είχε ανέβει κουφά στη βάρκα του, που καταποντιστηκε σε λίγο μαζύ της μισ' στη νερά της λίμνης.

τε και περίμενα τη Θεία Πρόνοια να με λυπηθώ!...

Και, πέφτοντας γονατιστός, με τα χέρια του υψωμένα προς τον ουρανό, με τα μάτια γεμάτα δάκρυα, ο Γαρόφο φώναζε:

— Ευχαριστώ, Θεέ μου, γιατί μ' ευσπλαχνίστηκες και μ' έκανες να ξαναβρω την πολυαγαπημένη μου κόρη!

Καθώς, βλέπον οι αναγνώστες μας, η Μαλφίερα είχε δασκαλέψει περίφημα το Γαρόφο.

Γιατί, καθώς θα έμειναν στην ήλιον αναγνώστες μας, όλα αυτά δεν ήταν παρά μια σατυρική μηχανορραφία, που είχε εξυφάνει η καταθλιβτική γυναίκα έναντι της δυστυχισμένης Μινιόν.

Κατόπιν οδηγίων της, ο Κόκκινος Τζιλ είχε βρει στη Μαρίνα έναν γέρο ψαρά, του οποίου η κόρη Πάολα είχε πνιγεί πρό χρόνων στη λίμνη.

Από τότε η μητέρα της είχε τρελλάθει και ο πατέρας της—ο Γαρόφο δηλαδή—είχε χάσει κάθε ικανότητα να έρχαστη κι είχε περιπέσει στην εσχάτη πενία.

Η Μαλφίερα έδωσε τότε άφθονο χρυσάφι στον Άθλιο ψαρά, ο οποίος δέχτηκε έτσι να παίξει τη φριχτή κωμωδία, της οποίας είδαμε την πρώτη σκηνή. Τού έδωσε ακόμα όλες τις αναγκαίες λεπτομέρειες, του είπε το όνομα του Μαύρου Διαβόλου και του υπέδειξε το σημάδι που είχε η Μινιόν στον άριστο ώμο.

Η παγίδα είχε στήσει τόσο διαβολικά, ώστε ο Λαέρτης κι ο Γουλιέλμος έπρεπε να πέσουν σ' αυτή. 'Εξ άλλου, για να απομακρύνουν τον τελευταίο, τον όποιον φοβόταν και μισούσε, η Μαλφίερα δεν εδίστασε να του στείλει έναν φευτικό άγγελιοφόρο, για να του αναγγείλει άρρηκτα πως η μητέρα του ήταν άρρωστη και πως τον ζητούσε επείγοντως κοντά της.

... ..

Ο Γουλιέλμος, ο Λαέρτης κι η Φιλίνη, βαθεία συγκινημένοι απ' τη διήγηση του Γαρόφο, βέβαιον πια πως έλασε την αλήθεια, κύτταζαν πόσο αυτόν και πόσο τη Μινιόν.

Ο Γουλιέλμος με την καρδιά σπαράζουσα, δεν μπορούσε ν' αποφασίσει να παραδώσει την αγαπημένη του Μινιόν στα χέρια του ψαρά αυτού. 'Οχι γιατί είχε την παλαική ατιέβη στα λεγόμενά του, αλλά μια απέραντη αγάπη του έρωτα που είχε αρμόσει να ελέγξει τα λεγόμενά του και να του ξαναδώσει την κόρη του, αναγκάστηκε να φύγει, αλλά σ' ένα μήνα να έλθει ξαναγύρισε. Δεν είν' έτσι, αγαπητέ Γουλιέλμο;

— Ακριβώς. Θα ξαναγυρίσω σ' ένα μήνα το πολύ!...

— Λοιπόν, εξακολούθησε ο Λαέρτης, ο φίλος μου ήρθε στην 'Ιταλία επίτηδες για να βρει τους γονείς αυτής της κόρης. Μά πρό όλιγου ένας άγγελιοφόρος από την πατρίδα του ήρθε και τον πληροφόρησε πως η μητέρα του είνε άρρωστη. 'Ετσι τώρα αναγκάζεται να φύγει, αλλά σ' ένα μήνα να έλθει ξαναγύρισε. Δεν είν' έτσι, αγαπητέ Γουλιέλμο;

— Ακριβώς. Θα ξαναγυρίσω σ' ένα μήνα το πολύ!...

— Λοιπόν, εξακολούθησε ο Λαέρτης, ο φίλος μου ήρθε στην 'Ιταλία επίτηδες για να βρει τους γονείς αυτής της κόρης. Μά πρό όλιγου ένας άγγελιοφόρος από την πατρίδα του ήρθε και τον πληροφόρησε πως η μητέρα του είνε άρρωστη. 'Ετσι τώρα αναγκάζεται να φύγει, αλλά σ' ένα μήνα να έλθει ξαναγύρισε. Δεν είν' έτσι, αγαπητέ Γουλιέλμο;

— Ακριβώς. Θα ξαναγυρίσω σ' ένα μήνα το πολύ!...

— Λοιπόν, εξακολούθησε ο Λαέρτης, ο φίλος μου ήρθε στην 'Ιταλία επίτηδες για να βρει τους γονείς αυτής της κόρης. Μά πρό όλιγου ένας άγγελιοφόρος από την πατρίδα του ήρθε και τον πληροφόρησε πως η μητέρα του είνε άρρωστη. 'Ετσι τώρα αναγκάζεται να φύγει, αλλά σ' ένα μήνα να έλθει ξαναγύρισε. Δεν είν' έτσι, αγαπητέ Γουλιέλμο;

— Ακριβώς. Θα ξαναγυρίσω σ' ένα μήνα το πολύ!...

— Λοιπόν, εξακολούθησε ο Λαέρτης, ο φίλος μου ήρθε στην 'Ιταλία επίτηδες για να βρει τους γονείς αυτής της κόρης. Μά πρό όλιγου ένας άγγελιοφόρος από την πατρίδα του ήρθε και τον πληροφόρησε πως η μητέρα του είνε άρρωστη. 'Ετσι τώρα αναγκάζεται να φύγει, αλλά σ' ένα μήνα να έλθει ξαναγύρισε. Δεν είν' έτσι, αγαπητέ Γουλιέλμο;

— Ακριβώς. Θα ξαναγυρίσω σ' ένα μήνα το πολύ!...

— Λοιπόν, εξακολούθησε ο Λαέρτης, ο φίλος μου ήρθε στην 'Ιταλία επίτηδες για να βρει τους γονείς αυτής της κόρης. Μά πρό όλιγου ένας άγγελιοφόρος από την πατρίδα του ήρθε και τον πληροφόρησε πως η μητέρα του είνε άρρωστη. 'Ετσι τώρα αναγκάζεται να φύγει, αλλά σ' ένα μήνα να έλθει ξαναγύρισε. Δεν είν' έτσι, αγαπητέ Γουλιέλμο;

— Ακριβώς. Θα ξαναγυρίσω σ' ένα μήνα το πολύ!...

— Λοιπόν, εξακολούθησε ο Λαέρτης, ο φίλος μου ήρθε στην 'Ιταλία επίτηδες για να βρει τους γονείς αυτής της κόρης. Μά πρό όλιγου ένας άγγελιοφόρος από την πατρίδα του ήρθε και τον πληροφόρησε πως η μητέρα του είνε άρρωστη. 'Ετσι τώρα αναγκάζεται να φύγει, αλλά σ' ένα μήνα να έλθει ξαναγύρισε. Δεν είν' έτσι, αγαπητέ Γουλιέλμο;

— Ακριβώς. Θα ξαναγυρίσω σ' ένα μήνα το πολύ!...

— Λοιπόν, εξακολούθησε ο Λαέρτης, ο φίλος μου ήρθε στην 'Ιταλία επίτηδες για να βρει τους γονείς αυτής της κόρης. Μά πρό όλιγου ένας άγγελιοφόρος από την πατρίδα του ήρθε και τον πληροφόρησε πως η μητέρα του είνε άρρωστη. 'Ετσι τώρα αναγκάζεται να φύγει, αλλά σ' ένα μήνα να έλθει ξαναγύρισε. Δεν είν' έτσι, αγαπητέ Γουλιέλμο;

— Ακριβώς. Θα ξαναγυρίσω σ' ένα μήνα το πολύ!...

— Λοιπόν, εξακολούθησε ο Λαέρτης, ο φίλος μου ήρθε στην 'Ιταλία επίτηδες για να βρει τους γονείς αυτής της κόρης. Μά πρό όλιγου ένας άγγελιοφόρος από την πατρίδα του ήρθε και τον πληροφόρησε πως η μητέρα του είνε άρρωστη. 'Ετσι τώρα αναγκάζεται να φύγει, αλλά σ' ένα μήνα να έλθει ξαναγύρισε. Δεν είν' έτσι, αγαπητέ Γουλιέλμο;

— Ακριβώς. Θα ξαναγυρίσω σ' ένα μήνα το πολύ!...

— Λοιπόν, εξακολούθησε ο Λαέρτης, ο φίλος μου ήρθε στην 'Ιταλία επίτηδες για να βρει τους γονείς αυτής της κόρης. Μά πρό όλιγου ένας άγγελιοφόρος από την πατρίδα του ήρθε και τον πληροφόρησε πως η μητέρα του είνε άρρωστη. 'Ετσι τώρα αναγκάζεται να φύγει, αλλά σ' ένα μήνα να έλθει ξαναγύρισε. Δεν είν' έτσι, αγαπητέ Γουλιέλμο;

— Ακριβώς. Θα ξαναγυρίσω σ' ένα μήνα το πολύ!...

— Λοιπόν, εξακολούθησε ο Λαέρτης, ο φίλος μου ήρθε στην 'Ιταλία επίτηδες για να βρει τους γονείς αυτής της κόρης. Μά πρό όλιγου ένας άγγελιοφόρος από την πατρίδα του ήρθε και τον πληροφόρησε πως η μητέρα του είνε άρρωστη. 'Ετσι τώρα αναγκάζεται να φύγει, αλλά σ' ένα μήνα να έλθει ξαναγύρισε. Δεν είν' έτσι, αγαπητέ Γουλιέλμο;

— Ακριβώς. Θα ξαναγυρίσω σ' ένα μήνα το πολύ!...

— Λοιπόν, εξακολούθησε ο Λα

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ERNST GLAESER

ΠΡΟΣ ΓΗΡΟΝΙΣΤΑ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

ΕΝΑ πρωί του 'Ιουλίου, που φλόγιζε τη μικρή πολιτεία της κεντρικής Γερμανίας, όπου μεγάλωσε, αίχμη στήσε μια σημαία κόκκινη και άσπρη πάνω σ' ένα φρούριο από άμμο, που μου είχε στοιχίσει τριών ημερών ύπνο. «Έξαφνα η μητέρα μου με φώναξε δυο φορές στη σειρά από ψηλά. Έπειτα από μερικά λεπτά μάλιστ έτρεξε έξω απ' το σπίτι και άρπάχοντάς

με από το χέρι, με πρέσυρε από τον ώμο και σκοτεινό διάδρομο μέσα στο δωμάτιο του πρώτου πατώματος. Έκει, χωρίς να πη λέει, άρχισε να με γδύνει και άρχισε να μου φοράει το άραιο μου ναυτικό κοστούμι, που, εκείνη την εποχή, ήταν η περφόρμαν των Κυριακών μου. «Εκλαιγε σιωπηλά και τιναζόταν κάθε τόσο από λυγμούς. Η φούρια της μου είχε κάνει τόση εντύπωση, ώστε δεν τολμούσα να τη ρωτήσω τίποτε. «Όλη μου η προσοχή ήταν συγκεντρωμένη στο γάτο που τεντωνόταν επάνω στο παράθυρο... Έπειτα από μερικά λεπτά, μπήκε και ο πατέρας μου μέσα στο δωμάτιο. Φορούσε ρεδιγκότα και γραβάτα μαύρη. Τό μουστάκι του, που φαινόταν συνήθως τόσο νεανικό, έπεφτε τώρα προς τα κάτω και τα χέρια του έτρεμαν παρ' όλα τα μαύρα γάντια που φορούσε. «Εκείνη τη στιγμή, βεβαιώθηκα ότι κάτι σπουδαίο, πολύ σπουδαίο συνέβαινε.

«Ο πατέρας μου έβγαλε το ρολόι του κι' άναγγειλε πώς ήταν ώρα. «Έκανα μια βαθειά υπόκλιση και είπα: «Ναι». Γιατί; Δεν ήξερα τίποτε, μα μου φαίνεται πως το είπα γιατί ήθελα να φανώ ενήρης. Η μητέρα μου που έκλαιγε, ακούγοντάς με χαμογέλασε. Τότε ο πατέρας μου μ' έπιασε από το χέρι και μου είπε με δυνατή φωνή:

— «Βλα, η γιαγιά σου πεθαίνει!

Τη λέει «Θάνατος» την είχα ακούσει και άλλες πολλές φορές προηγουμένως, μα δεν ήξερα ακόμα τί ήταν αυτό το πράγμα, για το οποίο οι άνθρωποι μιλούσαν συνήθως με τόσο χαμηλή φωνή. Τέλος, ο' ανακάλυπτα τώρα το μυστικό που κρυβόταν πίσω απ' αυτή τη λέξη. «Μουον πολύ περίεργα και καθόλου λυπημένος. Μέσ' στ' άμει, ο πατέρας μου είχε καθίσει απέναντί μου και στροφογύριζε διαρκώς στα χέρια του το ψηλό του καπέλλο. «Θά είναι πολύ μεγάλο πρόβλημα ο θάνατος!» σκεφτόμουν. «Αφού χρειάζονταν ψηλά καπέλλα. Η μητέρα μου ήταν επίσης ντυμένη στα μαύρα, κι' αυτά άκόμα τα γυάλινα κομμάτια που φορούστές της ήσαν σκοτεινά. Κότταξε από το παράθυρο του άμειου, έξω από το οποίο παρέλασαν ένα δάσος από έλατα. Δεν είδε όμως τί περιόραμα από τη έξοχολό κέντρο «Στ. Πράσινο Μήλο», όπου πηγαίναμε πάντα τις Κυριακές. «Όταν σε λίγο ο πατέρας μου θέλησε νανάψη ένα πούρο, τον κούταξε τόσο πονηρά, ώστε εκείνος, στενοχωρημένος, τ' έβαλε στην τσέπη του γιλέκου του, όπου έπεσε.

Τό παλίδι δεν ήταν μεγάλο, γιατί το χωριό της γιαγιάς μου βρισκόταν στην περιφέρεια μας. Σ' έλο το μά-

σας, μάς χαιρετούσαν. Ο πατέρας μου κι' ο θείος μου τους άντιχαιρετούσαν πολύ σοβαρά, άντίθετα προς τη συνήθειά τους να χαμογελούν σ' όσους εγγιζόταν.

Είμαστε σαν τους επισήμους σε μια τελετή. «Όλοι παραμέριζαν μπροστά μας, σταματούσαν και μάς χαιρετούσαν σοβαρά. Είχα κυριευθεί από μεγάλη περιέργεια.

Τό σπίτι όπου κατοικούσε η γιαγιά μου βρισκόταν μέσα σ' ένα άπείραντο πεδίο. Ένας άνθισμένος δρομάκος ένωσε την πόρτα με τον δημοτικό δρόμο. «Όταν μπήκαμε στο ισόγειο, μία μυρωδιά από φάρμακα με χτύπησε στη μύτη. Η μητέρα μου μ' έπιασε τότε από το χέρι και μου έπε να μη φοβάμαι. Χαιρέτησε έναν κύριο με στενό στήθος, ο οποίος διακρίθηκε πως δεν είχε πειρά καμιά έλ- πίδα. Ήταν ο δόκτωρ Ζιγκμουντ. Η μητέρα μου τον κούταξε σαν να τον μισούσε. Αδύς πάλι υποκλίθηκε βαθειά μπροστά της.

Στεκόμαστε μπρος σε μία πόρτα, πίσω απ' την οποία άκούγεται ένας θόρυβος, σαν να μάζευαν ρεσκοπλυσμένα άσπρόρρουχα. Πολύ κοντά. Ένα μεγάλο ρολόι ήταν σταματημένο. Η μητέρα μου το κούρντισε, έβαλε τους δείχτες στην ώρα κι' έπειτα άνοιξε την πόρτα. Ο πατέρας μου κι' ο θείος μου είχαν τραβήξει έν τμήματάς για την κουζίνα γιατί πεινούσαν. Η κάμαρη της γιαγιάς μου ήταν ή πιο άμωρη του σπιτιού. Ήταν μεσημβρινή και προστατευόταν από τον άνεμο. Η γυναίκες που παράσταν στην άρρωστη άναστάνεζαν βλέποντάς μας. Η μητέρα μου έκλαιγε.

Τότε η γιαγιά μου άνασηκώθηκε όσο μπορούσε και φώναξε σχεδόν άγρια:

— Μα έπί τέλους, τί ήρθατε να κάνετε εδώ; Μήπως ήρθε κι' αυτός ο ήλιθος; Ο άντρας μου; Έγώ δεν σ' ά προσάλεσα... Γιατί ο Φράντζ δεν

Ο Φράντζ έπιασε στην άγκαλιά του κλαίοντας...

ήρθε άκόμα;

Ο Φράντζ ήταν ο άλλος θείος μου που έμνε στην πόλη, για τον οποίο κανείς δεν μιλούσε, γιατί έκανε συχνά χρέη και έξασκουσε κάθε λογής δουλειά. Κάθε Πρωτομαγιά τον βλέπαμε να ζήτησε ταχτικά στην περιφέρεια μας και να μιλάει σ' ένα λειβάδι στους εργάτες, οι οποίοι τον ζητωκραύαζαν. Ο πατέρας μου έλεγε πως ήταν ένας άνιχνος άνθρωπος, μία ντροπή για την οικογένεια. Έμένα όμως μ' άρεσε πολύ, γιατί ήταν γοητευτικός και πνευματώδης. Κι' η γιαγιά αυτόν αγαπούσε περισσότερο απ' όλα της τα παιδιά. Τον βοηθούσε σ' όλες του τις δουλειές, πράγμα που έξοργιζε τον πατέρα μου, γιατί γινόταν επί ζημία της κληρονομιάς των έλλων.

Γιατί ο Φράντζ δεν ήρθε; Ξανάφωναξέ η άρρωστη. —Τού τηλεγράφησαμε, άπάντησε ο πατέρας μου, ο οποίος έμπαινε εκείνη τη στιγμή, κυρίζοντας μύρα

και σαλάμι. Βρίσκεται ίσως κοντά στις φιληνάδες του και δεν άδειάζει.

— Αίσχος! είπε κι' ο θείος μου.

—Πού είναι ο Φράντζ; επανέλαβε η φωνή της έτοιμοθάνατης από το κρεβάτι. Θάρρη;...

Η μητέρα μου τότε προχώρησε προς τη γιαγιά μου, η οποία στριφογύριζε στα μαζιλάρια της και χτυπούσαν. Έπειτα η άρρωστη άνασηκώθηκε για μία στιγμή, στήλωσε κατόπιν το βλέμμα της και ξανάπεσε πάλι βαρέως, άναστατώνοντας. Μία νοσοκόμα που παράστανε πήρε ξύδι κι' της έτριψε το μέτωπο.

— Πάντα λατρεύει αυτόν τον καταραμένο Φράντζ! είπε ο πατέρας μου, βγαίνοντας απ' γάντια του.

— Φυσικά! πρόσθεσε κι' ο θείος μου. Άγαπάει αυτόν τον άλήτη σαν να μην ύπάρχουμε έμεις.

—Τό σοσιαλιστή! είπε με θυμό ο πατέρας μου.

Τότε η μητέρα μου πετάχτηκε μ' ένα πήδημα μπροστά στους δυο άντρες και τότε είπε: «Σιωπή! Ντροπή!» Αμέσως αυτοί χαμηλώσαν το κεφάλι τους, ενώ η μητέρα μου, πιάνοντας τον πατέρα μου από τη ρεδιγκότα του, έπρόσθεσε:

— Άν έρθει ο Φράντζ, σε παρακαλώ να μη μιλήσεις...

Ο πατέρας μου της τό ύποσχέθηκε.

— Αέρα! ψιθύρισε η έτοιμοθάνατη.

Η νοσοκόμα άνοιξε το παράθυρο και τραβήξε την κουρτίνα. Τό δειλινό άπλωνόταν έξω. Τότε ο γιατρός μπήκε μέσα και, άφου κούταξε τη γιαγιά μου, μάς είπε ότι λίγη ήταν άκόμα η ζωή της. Η καρδιά της έξαθενίσε όλοένα. Έμεις περιμέναμε...

Έπειτα από είκοσι λεπτά, άκούσαμε έξαφνα βήματα. «Ο Φράντζ!» είπε η μητέρα μου τρέποντας. «Σούτ!» είπε κι' ο γιατρός κι' έδειξε την έτοιμοθάνατη επάνω στο κρεβάτι που κοιτόταν με τα μάτια διάπλατα άνοιγμένα. Μα κανείς δεν την είδε.

«Όταν η πόρτα άνοιξε, λίγο από το φως της ημέρας, μπαίνοντας μέσα στο δωμάτιο, μάς έκτύφωσε. Ο πατέρας μου τραβήξε κατ' ευθείαν προς τον Φράντζ και τού είπε: «Καλησπέρα» κι' έπειτα έπρόσθεσε ότι «αποστάσε στο μεγαλείο του θανάτου ξεγνοήσε τις κομματικές διαφορές τους».

Ο Φράντζ δεν τού είπε ούτε λέξη κι' έπεσε στην άγκαλιά του, κλαίοντας. Η μητέρα μου τότε τον πλησίασε και τού έτριψε το χέρι. «Έρχομαι εγκαίρως;» τή ρώτησε κι' αυτή τού άπάντησε καταφατικά, κουνώντας το κεφάλι της.

Ο θείος ο Φράντζ σ' έλο αυτό το διάστημα στεκόταν κοντά στην πόρτα, πολύ μακριά απ' το κρεβάτι. Πρότεινε έξαφνα το κεφάλι του μπροστά κι' έπειτα άρχισε να προχωρή άργά, βήμα προς βήμα, με άδευαίση, σαν να φοβόταν. Η έτοιμοθάνατη φάνηκε πως τον άναγνώρισε, γιατί ένας σπασμός ζωγραφίστηκε στο στόμα της.

—Μητέρα..., είπε ο Φράντζ με γλυκύτητα.

Μά, καθώς έκανε ν' άπλώση το χέ-

ΠΙΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Η ΔΥΟ ΞΑΔΕΡΦΕΣ

Ο κύργος όπου μένουν ή δυο άμωφες Ξαδέρφες, ή Δάφνη κι' ή Άνθη, είναι στολισμένοι γύρω-γύρω μ' ένα άμωφο πάρκο. Κάθε φύλλο έχει και μία φωλιά και σε κάθε δέντρο βρίσκεται και μία όρχηστρα από φτερωτούς μουσικούς.

Άλλ' άρμονικότερα απ' όλα τα πουλιά κελαιόουν ή δυο Ξαδέρφες που κάθονται μέσα στον κύργο. Μοιάζουν με άγγελούδια που ύπάρχει φέβος από στιγμή σε στιγμή να πετάξουν και να φύγουν.

Περνούν τη ζωή τους ήσυχα κι' εύτυχισμένα, ταίζοντας τα πουλιά, τραγουδώντας με τη φωνή τους τη μελωδική κι' άγαπώντας τα πουλούδια.

Άλλος κόσμος δεν ύπάρχει γι' αυτές. Ίσως όμως στη ζωή τους τη μοναχική να έχουν όρεξη το σκοπό τους και να τον άκολουθούν άθελά τους.

Από μικρές έναυορίστηκαν με τα κελαιόματα των πουλιών κι' είχαν μάθει τη γλώσσα τους πριν απ' την ανθρώπινη μιλή. Έπλεαν μέσα σε κύματα μελωδίας...

Ο φλοίσβος ενός ρυακιού, ο άναστεναγμός του άνέμου, το μοιρολόι της στροφής, το μουροόρισμα ενός φύλλου, κάθε λογής άρμονία που άκουγαν προξενούσε σ' αυτές έξαιρετική έντύπωση.

Η δύση του ήλιου δεν τους μιλούσε καθόλου στην ψυχή. Η εικόνα ήσαν σκεπασμένες μ' ένα άσπρο πέπλο για τα αμάτια τους και δεν τους έλεγαν τίποτε.

Όλος ο κόσμος γι' αυτές ήσαν ή μουσική, τα πουλιά κι' ο Βαλεντίνος, ο μικρός τους άκόλουθος, που ή όψη του έμοιαζε με τριαντάφυλλο.

Ενώ ψάλλανε το άρμονικό τους τραγούδι, που συχνά κατέβαιναν οι άγγελοι και τό παίρναν για τα ούρανια, μία βραδιά πήγε κοντά στο παράθυρό τους έ'ν άηδώνι και θέλησε να παραβή και μαζί τους.

Η δυο Ξαδέρφες δέχτηκαν τό συναγωνισμό. Πρώτο άρχισε τ' άηδώνι ένα άτέλειωτο κελαιόημα που με τους λυγερούς ρυθμούς του και τους χωματισμένους τόνους έλεγες πως ήθώνοταν ψηλά και χανόταν στον αέρα. Έπειτα τραγούδησαν κι' ή κοπέλες. Τό τραγούδι τους αυτή τη φορά έμοιαζε με λάλημα στρουθιού και τ' άηδώνι, για να τους δελή πως τις ξεπερνά, έφαιλε με τους πιο πεταχτούς και ύψηλους ήχους του.

Όταν τελείωσε, ξανάρχισαν ή δυο Ξαδέρφες και μόνο τότε το πουλί κατάλαβε πως δεν μπορούσε να τις φτάσει.

Τραγουδάτε πολύ καλύτερα από μένα, τούς είπε, κι' αυτό θα μου στοιχίσει τη ζωή. Πριν δμωστούνά να πεθάνω θέλω να σας ζητήσω μία χάρη. Έκει κάτω, πάνω

στην άγιοτριανταφυλλιά έχω τη φωλιά μου μαζί με τρία μικρά. Πάρτε τα, σ' άς παρακαλώ, και μώθετέ τα να κελαιόουν.

Και, μαζί με τα τελευταία αυτά λόγια σβύστηκε ή φωνή του καλού τραγουδιστή.

Ο Βαλεντίνος έφερε σε λίγο στην Άνθη και τη Δάφνη τα τρία μικρά πουλιά κι' αυτές τα λυπήθηκαν και τα μεγάλωσαν σιγά-σιγά σαν μητέρες.

Τα πουλάκια είχαν μάθει να ξεχωρίζουν πια τις νότες, όταν καθόντοσαν απέναντι στο διδύλο της μουσικής, κι' ήξεραν όλους τους σκοπούς που τραγουδούσαν ή δυο Ξαδέρφες.

Η Άνθη και ή Δάφνη, όταν έθιναν τις μαγειρές συναυλίες όπου λάβαιναν μέρος και τα τρία άηδονάκια, άκουγαν να βγαίνει μες από την κάμαρά τους μία μελωδία άπόκοστη κι' είχαν αρχίσει να καταβάλλονται από τους κόπους τους πολλούς.

Ο θείος τους ήθελε να τις έμωδίσουν καταγίνονται τόσο πολύ στη μουσική, άλλ' αυτές έννοιωθαν τη φιλοτιμία τους να θίγεται και μέρα με τη μέρα σβύνανε και γίνονταν άχνές.

Εκείνη τη βραδιά τα πουλιά του πάρκου τραγουδούσαν όπως πρώτα και μπρός απ' το άνοιχτό παράθυρο φυσούσε αήρα άρμονική.

Ήσαν τόσο μουσική σκόρπια στον αέρα, που ή δυο άρρωστες Ξαδέρφες άποφάσισαν να ψάλουν τό τελευταίο τους τραγούδι.

Τό τραγούδι αυτό ήταν τό κίνειο άσμα τους κι' έμοιαζε σαν να παραπονιότανε και νάκλαιγε, ζωντανεμένο από μία πρωτάκουστη μουσική.

Τ' άηδονάκια πετούσαν άνήσυχα έδω κι' εκεί και τις άκουγαν έκστατικά. «Όταν τελείωσαν, ή φωνή τους έξάφνου χρωματίστηκε από έναν ήχο πολύ παρόξενο άσπαραχτικό.

Η δυο Ξαδέρφες ξεψύχησαν μαζί με τα τελευταία λόγια της στροφής των και τ' άηδονάκια πέταξαν στα ούρανια για να φέρουν τό ύπεροκόσιμο τραγούδι κι' έμειναν εκεί για να το ψάλλουν μπρός στον Πλάστη...

ΘΕΟΦ. ΓΚΩΤΙΕ

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΕΘΙΜΑ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΚΛΕΙΔΩΝΑ

Οι κλειδωνιστάι της αρχαιότητας. Πώς περιγράφει ένας Γάλλος περιηγητής τόν κλειδωνα. Τό άμυλητο νερό. Η τύχη των κοριτσιών, κ.τ.λ.

Ο κλειδωνας δεν είναι νεότερο έθιμο του λαού μας. Παρόμοιο έθιμο ύπήρχε και στην αρχαιότητα. Ύπηρεχαν μάλιστα τότε ειδικοί μάντεις, οι λεγόμενοι κλειδωνιστάι, οι οποίοι έλεγαν σ' όσους πήγαιναν σ' αυτούς διάφορα τυχαία λόγια, τα οποία έπείχαν θέσι χρησμών.

Η κλειδωνοσκοπία—όπως λεγόταν—τό είδος αυτό της μαντικής—ήταν έν χρήση σε πολλά μέρη της Έλλάδος, ιδίως δε στη Σιβόνη, όπου, κατά τόν Πausανία, ύπήρχε και ειδικός ναός.

Η κλειδωνοσκοπία άναφέρεται και στη Παλαιά Διαθήκη. Φαίνεται δε ότι έξακολούθησε να διατηρήται μέχρι των χριστιανικών χρόνων, γιατί ο Χρυσόστομος καταγράφει σε κάποιο λόγο του κατά των κλειδωνισμών κλπ.

Έννοείται ότι ο σημερινός κλειδωνας παρουσιάζεται πολύ διαφορετικός και δεν έχει πολλή σχέση με την κλειδωνοσκοπία των αρχαίων.

Ίδου τώρα μία περιγραφή του κλειδωνα, όπως μάς τη δίνει ο Γάλλος περιηγητής Γκουίς, ο οποίος περιηγήθηκε την Ελλάδα κατά το έτος 1775: «Τήν παραμονή, γράφει, της ημερας που είναι ορισμένη για τόν κλειδωνα (24 'Ιουνίου), δυο κοπέλλες μαζεύουν από όσους πρόκειται να λάβουν μέρος σ' αυτόν από ένα μικρό άντικείμενο, (δαχτυλίδι, βραχιόλι, κλπ.), τα οποία είχουν όλα μαζί σ' ένα άγγελο.

Κατόπιν παίρνουν το άγγελο και πηγαίνουν με θεσηκεντική σιωπή να τ'ο γερμίσουν με νερό. Και αυτό είναι το λεγόμενο «άμυλητο νερό».

Έπειτα σκεπάζουν το άγγελο με φύλλα δάφνης ή μυρτιάς και τό έκθετούν στο ύπαιθρο, όπου τό άφίνουν όλη τη νύχτα μέχρι της επομένης.

Μετά ταύτα, σε μία ορισμένη ώρα μαζεύονται όλες μαζί και ή μία από τις δυο κοπέλλες ξεσκεπάζει τό άγγελο, ενώ συγχρόνως άπαγγέλλει τό άκόλουθο δίστιχο:

Άνοιξτε τόν κλειδωνα να βγή ό χαριτωμένος (οικαίμενος) όπου τα κάστρα πολεμά και βγαίνει (οικαίμενος) κλειδωνιστής.

Μετά την άπαγγελία των στίχων αυτών, ή κόρη προσκαλεί όλους τους παρευρισμένους και τότε καθένος τους και καθεμιά τους άπαγγέλλει από ένα δίστιχο, που έκφορδίζει μία επιθυμία του, και συγχρόνως βγαίνει από τ' άγγελο το άντικείμενο που είχε δώσει για να ρίξουν μέσα.

Τα δίστιχα αυτά τα οποία συντάσσονται όλος τυχαία και χάνει της περιστάσεως, έπείγον θέσει χρησμών και προμαντεύουν τό μέλλον των νέων.

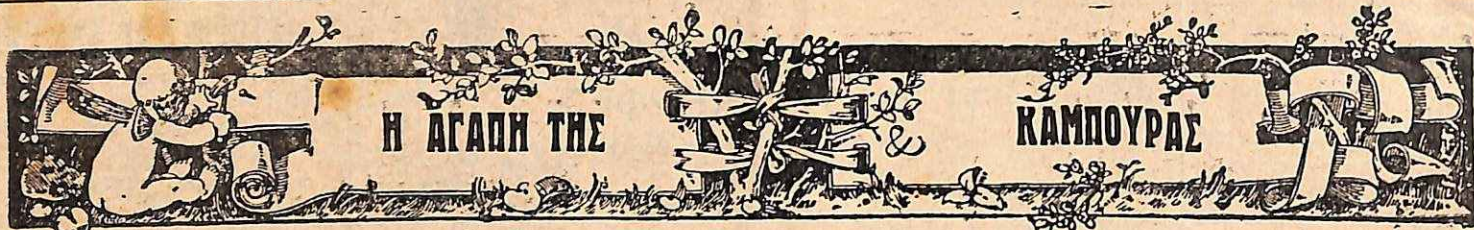
Αφού με τη σειρά βγάλουν από τό άγγελο όλα τα άντικείμενα, παίρνουν τό νερό και τό πίνουν για να τούς βγή άληθινή ή προφητεία.

Αν τό νερό της στιγμής που τό φέρουν στα χείλη παρουσιάζει καλές φωνές, αυτό θεωρείται καλός οίανος. Άλλιώς πιστεύεται πως τίγε κακό σημάδι.

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΔΟΝΕ ΝΟΣΑΡΙ

Η ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ

ΚΑΜΠΟΥΡΑΣ

Στη σελινοφώτιστη ανοιξιάτικη βραδιά, μπρός στο ξηνοδοχείο της «Μικρής Έλαφίνας», ένα οργανέτο, πού το κουδάλιζαν δυο πλανόδιοι μουσικοί, σκόρπιζε στον αέρα τούς γλυκούς ήχους του.

Τα κορίτσια της οδού Βρεζι, ακούγοντας τούς μελωδικούς και παθητικούς αυτούς ήχους, μαζεύτηκαν ολόγυρα, βγάζοντας πρόσχυρες κραυγές.

Κατόπιν, παίρνοντας περισσότερο θάρρος, πιάστηκαν χέρι με χέρι κι άρχισαν να χορεύουν ένα χωριότικο χορό, με χαριτωμένες κινήσεις και μ' ανάλαφρα πόδια.

Ο ένας από τούς οργανοπαίχτες, ένας άσχημος και κουρελιάρης κουτσός, περιέφερε κάθε τόσο τη δίσκο, στον οποίο έπεφταν άφρονες ή παντάρες, και κατόπιν έφρουγε τις εισπράξεις στην τσέπη του τυφλού του συντρόφου.

Ο τελευταίος είχε ύψωμένα τα άπληνη του μάτια προς τον γαλάζιο ουρανό και γόρριζε μηχανικά τη λαλή του οργανέτου. Φαινόταν σαν να σουφούσε έκστατικός τα κύματα της μουσικής μαζί με τις ευώδεις που ανάδιδαν τα γειτονικά χωράφια.

Σ' ένα τραπέζι πιά πάνω, κάτω απ' τη σλόγα του φωταερίου, καθόντουσαν δυο ερωμένες, ένας σπουδαγμένος κι ένας γιατρός, οι οποίοι κύτταζαν με πρόσωπα γεμάτα περιέργεια τις νεώρες χορεύτριες.

Μέσα στο πανδοχείο πάλι υπήρχε πλήθος κόσμου που έρωταν, έπιναν, φώναζαν, τραγουδούσαν και χόρευαν, γιατί εκείνη την ημέρα ήταν γιορτή.

Η ατμόσφαιρα ολόκληρη έπαλλε από τη χαρά της εορτής. Πού και πού, περνούσε από το δημόσιο δρόμο κανένα κίονο φορτωμένο σανό, που έρχόταν από την εξοχή...

Από τη γειτονική ιεραιτική σχολή έβγαιναν κάθε τόσο και περνούσαν δυο-δυο, τυλιγμένοι μέσα στα ράσα τους, οι ιεροσπουδαστές, προκαλώντας τα ειρωνικά χαμόγελα και τα γλευστατικά ψηφιδίσματα των νέων.

Η νεώτης δεν άγαπάει τούς ιερωμένους που μυρίζουν ταμπάνο και συμβολίζουν τον σκοτεινό τάφο και την άνοστη θλίψη του θανάτου.

Η νεώτης γυναική τα μάτια της προς βίτη λυμπί με γίλια χρώματα, προς βίτη μιλίες για τη ζωή, προς βίτη, τέλος, ύπνωση στην απόλαυση και την ευτυχία...

Έξω από το πλέρυθ του σπιτιού της, στο πλευρό της μητέρας της, ή οποία έζηγε ολόγυρα, σκάνταν ή Καρολίνα, μία στωική και πουριασμένη κοπέλλα.

Τα μάτια της πετούσαν φωτιές και ανάμεσα στα λεπτοκομμένα γέλια της έλαμπαν μέσ' στο σκοτάδι τα μεγάλα κάτασπρα δόντια.

Τα δόντια της άλλωστε και τα μάτια της ήσαν τα μόνα πράγματα που

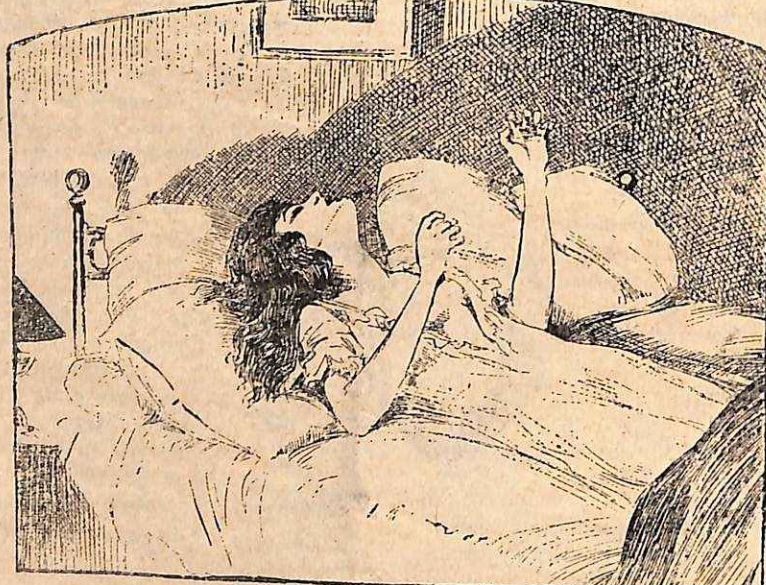
μπορούσε να θαυμάσει κανείς στο κακοτυχημένο αυτό πλάσμα με την απάσια καρπούρα.

Η κόρη καθόταν ακίνητη στη θέση της κι είχε καρφώσει το βλέμμα της σ' ένα παλληκάρι που φορούσε εργατική μπλούζα και πού άκουγε το οργανέτο, ακουμπισμένο στον τοίχο ενός μεγάλου σπιτιού, ανάμεσα σε δυο κοπέλλες.

Η Καρολίνα αναπούσε από ένα χρόνο τώρα τον εργατικό αυτό νέο, ο οποίος ήταν χερσодυνημένος, δυνατός, ήσυχος κι έξυπνός.

Απ' όσους δούλευαν στο γειτονικό έργοστάσιο ήταν ο μόνος που καταδεχόταν από καιρό σε καιρό να της ρίξει ένα βλέμμα, να της πη δυο λόγια και να της χαμογελάσει.

Η δυστυχισμένη νέα, άιαθη καθώς ήταν από τέτοια, είχε νομίσει από τις

Η άτυχη Καρολίνα ξεψυχούσε !...

ευγενικές αυτές εκδηλώσεις του, πως την άγαπούσε, κι είχε πλάσει κίχλες με τη φαντασία της γίλια δυο δνείρα για μία μελλοντική ευτυχία.

Στόν καθρέφτη της άλλωστε, στον οποίο κυττάζονταν πότε-πότε, δεν έβλεπε παρά τα ωραία υπέρτα μάτια της, τα μαροχαρισμένα δόντια της και τα πλούσια υαλίνα της.

Κάθε πού και πού πήγαινε στη δουλειά της έπαινε μαζί και τις δνείρο-εσολήσεις της κι αναρωτιόταν στο δρόμο:

— Θα μού πη τάχα σήμερα κανένα λόγο; Θα μού εκοράσει επί τέλους τον έρωτά του; Θα γυρίσει σήμερα στο σπίτι με τα χείλη πουρώμενα από το πόωτο μας φίλι...

Η έλπιούτα της ήταν τόσο μεγάλη, ώστε, καθώς έκανε τις σκέψεις αυτές, αισθανόταν την καρδιά της να πάλλη δυνατά, τα μάγουλά της να γίνονται ολόποφουσα από ένα κύμα αίματος και σπνιρόταν στον τοίχο για να μην πέση.

Τό βράδυ πάλι γύριζε στο σπίτι της με τις ίδιες σκέψεις, χωρίς ποτέ ν' απογοητεύεται, αλλά διατηρώντας πάντα μέσα της την έλπιδα.

Ποίν πλανιάσαι, πρόσευχόταν στην Παναγία να πραγματοποιήσει γρήγορα τα δνείρά της κι έπειτα κινιόταν, περιμένοντας καθημερινά τον έρωτά που άργούσε να την επισκεφθή.

Η Καρολίνα ήταν βέβαιη πως ο καλός της δεν άγαπούσε κανένα άλλη κι είχε ακόμα την πεποίθηση πως ή πρώτη του αγάπη—ή δική του—θα-ταν κι ή τελευταία.

Εξ άλλου, μέσα στα έργοστάσια που δούλευε κανένα κορίτσι από τις υλιενάδες της, δεν είχε μιλήσει ποτέ για τις ερωτικές σχέσεις του Άντων. Όπως έλεαν τ' αγαπημένο της. Μονάχα μία μέρα ή Τερέζα, ή άιαχη κόρη του άμαζα, είχε προσέ-

φέρει κάποιον, μέσα στα έργοστάσια που δούλευε κανένα κορίτσι από τις υλιενάδες της, δεν είχε μιλήσει ποτέ για τις ερωτικές σχέσεις του Άντων. Όπως έλεαν τ' αγαπημένο της. Μονάχα μία μέρα ή Τερέζα, ή άιαχη κόρη του άμαζα, είχε προσέ-

φέρει κάποιον, μέσα στα έργοστάσια που δούλευε κανένα κορίτσι από τις υλιενάδες της, δεν είχε μιλήσει ποτέ για τις ερωτικές σχέσεις του Άντων. Όπως έλεαν τ' αγαπημένο της. Μονάχα μία μέρα ή Τερέζα, ή άιαχη κόρη του άμαζα, είχε προσέ-

φέρει κάποιον, μέσα στα έργοστάσια που δούλευε κανένα κορίτσι από τις υλιενάδες της, δεν είχε μιλήσει ποτέ για τις ερωτικές σχέσεις του Άντων. Όπως έλεαν τ' αγαπημένο της. Μονάχα μία μέρα ή Τερέζα, ή άιαχη κόρη του άμαζα, είχε προσέ-

φέρει κάποιον, μέσα στα έργοστάσια που δούλευε κανένα κορίτσι από τις υλιενάδες της, δεν είχε μιλήσει ποτέ για τις ερωτικές σχέσεις του Άντων. Όπως έλεαν τ' αγαπημένο της. Μονάχα μία μέρα ή Τερέζα, ή άιαχη κόρη του άμαζα, είχε προσέ-

φέρει κάποιον, μέσα στα έργοστάσια που δούλευε κανένα κορίτσι από τις υλιενάδες της, δεν είχε μιλήσει ποτέ για τις ερωτικές σχέσεις του Άντων. Όπως έλεαν τ' αγαπημένο της. Μονάχα μία μέρα ή Τερέζα, ή άιαχη κόρη του άμαζα, είχε προσέ-

φέρει κάποιον, μέσα στα έργοστάσια που δούλευε κανένα κορίτσι από τις υλιενάδες της, δεν είχε μιλήσει ποτέ για τις ερωτικές σχέσεις του Άντων. Όπως έλεαν τ' αγαπημένο της. Μονάχα μία μέρα ή Τερέζα, ή άιαχη κόρη του άμαζα, είχε προσέ-

φέρει κάποιον, μέσα στα έργοστάσια που δούλευε κανένα κορίτσι από τις υλιενάδες της, δεν είχε μιλήσει ποτέ για τις ερωτικές σχέσεις του Άντων. Όπως έλεαν τ' αγαπημένο της. Μονάχα μία μέρα ή Τερέζα, ή άιαχη κόρη του άμαζα, είχε προσέ-

φέρει κάποιον, μέσα στα έργοστάσια που δούλευε κανένα κορίτσι από τις υλιενάδες της, δεν είχε μιλήσει ποτέ για τις ερωτικές σχέσεις του Άντων. Όπως έλεαν τ' αγαπημένο της. Μονάχα μία μέρα ή Τερέζα, ή άιαχη κόρη του άμαζα, είχε προσέ-

φέρει κάποιον, μέσα στα έργοστάσια που δούλευε κανένα κορίτσι από τις υλιενάδες της, δεν είχε μιλήσει ποτέ για τις ερωτικές σχέσεις του Άντων. Όπως έλεαν τ' αγαπημένο της. Μονάχα μία μέρα ή Τερέζα, ή άιαχη κόρη του άμαζα, είχε προσέ-

φέρει κάποιον, μέσα στα έργοστάσια που δούλευε κανένα κορίτσι από τις υλιενάδες της, δεν είχε μιλήσει ποτέ για τις ερωτικές σχέσεις του Άντων. Όπως έλεαν τ' αγαπημένο της. Μονάχα μία μέρα ή Τερέζα, ή άιαχη κόρη του άμαζα, είχε προσέ-

φέρει κάποιον, μέσα στα έργοστάσια που δούλευε κανένα κορίτσι από τις υλιενάδες της, δεν είχε μιλήσει ποτέ για τις ερωτικές σχέσεις του Άντων. Όπως έλεαν τ' αγαπημένο της. Μονάχα μία μέρα ή Τερέζα, ή άιαχη κόρη του άμαζα, είχε προσέ-

φέρει κάποιον, μέσα στα έργοστάσια που δούλευε κανένα κορίτσι από τις υλιενάδες της, δεν είχε μιλήσει ποτέ για τις ερωτικές σχέσεις του Άντων. Όπως έλεαν τ' αγαπημένο της. Μονάχα μία μέρα ή Τερέζα, ή άιαχη κόρη του άμαζα, είχε προσέ-

φέρει κάποιον, μέσα στα έργοστάσια που δούλευε κανένα κορίτσι από τις υλιενάδες της, δεν είχε μιλήσει ποτέ για τις ερωτικές σχέσεις του Άντων. Όπως έλεαν τ' αγαπημένο της. Μονάχα μία μέρα ή Τερέζα, ή άιαχη κόρη του άμαζα, είχε προσέ-

μόνο το κεφάλι της σαν χελώνα. Ο Άντωνης προχωρούσε στο δρόμο, άναμεσα στα δυο κορίτσια που τον κρατούσαν από το μπράτσο...

Για μία στιγμή της ήθελε ή έπιθυμία να βάλει τις φωνές, να τρεξεί να τον συναντήσει, να τον πιάσει με τα χείρα της και να τον κρατήσει.

Αλλά την ίδια στιγμή ακριβώς μία γοργή γειτόνισσα ζήγωσε τη μητέρα της Καρολίνας και της είπε: — Τά μαζάτε τα νέα; Ο Άντωνης παντρεύεται την έρχόμενη Δεμπερή!

— Και ποιά παίρνει; ρώτησε ή γοργά.

— Τη μεγαλύτερη από τις δυο αυτές αδελφές που περπατούν μαζί του. Κυτάζετε να τη δέτε; Η ύψη είναι εκείνη που πάει στα δεξιά του!

Η Καρολίνα, ακούγοντας αυτά τα λόγια, αισθάνθηκε κάτι σαν δυνατό χτύπημα στο κεφάλι της.

Ένα βαθύ σκοτάδι την πύλιζε άμέσως και μέσα σ' αυτό το σκοτάδι: εδών σπιόβολοι χιλιάδες άστρα-κόκκινα, κίτρινα, πράσινα, χρυσά...

Εκλείσε τότε τα μάτια της κι ένοιωσε την καρδιά της να λυώνη... Οι καθαροί ήχοι του οργανέτου που έφταναν σ' αυτά της έμοιζαν μ' ένα άγριο, σαρκαστικό γέλιο.

Ανέδριξε γρήγορα στη σούφρα με τρεμάμενα πόδια, αλλά το καταραμένο γέλιο την παρακολουθούσε ακόμα σαν καμιά κολασμένη.

Τότε χωρίς κι αυτή να ξέρη τί κάνει, πήρε ένα ποτήρι με νερό, διέλυσε μέσα σ' αυτό κάμποσα σπέρτα με θειάρι, ήπιε το σκοτεινόχρωμο υγρό που σχηματίστηκε και πλάγιασε στο κρεβάτι της, νοιώθοντας την άγνωση της άπελπισίας και του θανάτου να της σπέννη την καρδιά...

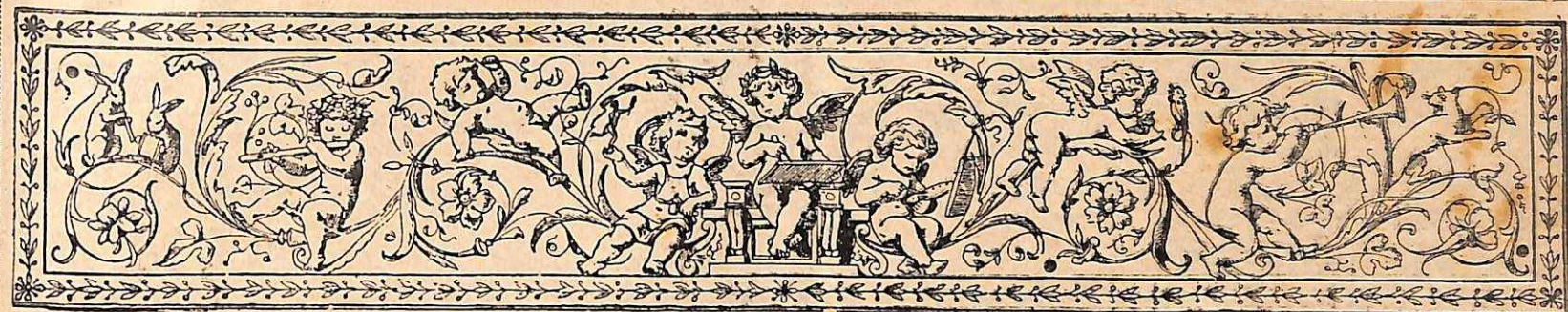
Η γοργά μητέρα της, μπαινοντας μέσα στην κάμαρα και βλέποντας την κόρη της ακίνητη, με τα μάτια διάπλητα από την αγωνία, άρχισε να φωνάζει δυνατά.

Η κοπέλλες άφρασαν στη μέση το χαρτό ιδρωμένες και λαχανιασμένες κι ανέδριξαν επάνω στη σούφρα. Μόλις είδαν την Καρολίνα έτοιμόβανα τη άρριξαν να φωνάζουν:

— Χορίστε και Παναγία! — Φέρτε τις έναν γιατρό! — Καλέ, αυτή τελειώσε! Πάμε να φωνάξουμε τον παπά...

— Θεέ μου, πεθαίνει... Καί παναγιατική! Εκείνη τη στιγμή, ή άτυχη Καρολίνα, ή οποία σπνιόριζε από την αγωνία του θανάτου στο γοαφείο της, ξεψυχούσε, βγάζοντας απ' το στόμα της άφροδες και ποσφέροντας ένα έννοια που κανένας δεν άπόρσε ν' άκούσει...

Κάτω από το μελιγρό φώς του φαγαριού, μέσα στο βράδυ που ευώδιαζε από τ' άρώματα των λουλουδιών,

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΒΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΛΟΓΙΩΝ ΜΑΣ

ΜΙΑ ΩΡΑ ΜΕ ΤΟΝ κ. ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΝ ΒΟΥΤΥΡΑΝ

Οι καυγάδες του με τούς δασκάλους του. Η μανία της ξιφασκίας. Έθελοντες στη «Λεγεώνα των Ξένων». Τρέμε Μεγάλη Βρετανία!... Η τύχη δυο φίλων του κ. Βουτυρά. Οι καυγάδες του και ή φυλακίσεις του. Πρεσάτης των άδικουμένων! Η καντάδες στις γειτονιές. Τενόρες μελοδράμας. Το πρώτο διήγημα. Ο καυμός του τραγουδιού, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Συνεχίζουμε και σήμερα την τόσο ενδιαφέρουσα συνέπεια του συνεργάστη μας κ. Κλέωνος Παράσχου με τον έκλεκτο διηγηματογράφο κ. Δημοσθένη Βουτυρά.

Ο κ. Βουτυράς στο σημείο αυτό διέκοψε για μία στιγμή τη διήγησή του.

— Και δεν ξαναγράφω, πραγματι, από τότε; ρωτούμε τον έκλεκτο συνεργάτη.

— Για χρόνια τουλάχιστον δεν έβγαλα ούτε πενήνι. Έν τώ μεταξύ, άλλωστε, είχα μεγάλες ιστορίες. Στόν Πειραιά είχα τσακωθεί με όλους τούς δασκάλους και δεν με δερνόντουσαν σε κανένα σχολείο. Έτσι ο πατέρας μου αναγκάστηκε να με στείλη στην Αθήνα.

Θά ήμουν εκείνη την εποχή 12-13 χρόνων. Τότε ακριβώς μ' έπιασε ή μανία της ξιφασκίας. Τα πρώτα μαθήματα μού τάδωσε στόν Πειραιά ο Παρχαλίκας, ένας άπόστρατος αξιωματικός του μηχανικού, κατόπιν δε τ' συνεχίσα στην Αθήνα, με τον Οθωνα Ηλιοπούλο, τον καλύτερη στη Σχολή των Δοκίμων.

Μού άρεσαν τρομερά τα όπλα. Η όελα να γίνω «πολεμικός άνθρωπος». Για μία στιγμή μάλιστα σκέφτηκα να πάω στη Στρατιωτική Σχολή της Κερκύρας, μα ο πατέρας μου δεν μ' άφηνε, γιατί φοβόταν μήπως, άσυγκράτητος καθώς ήμουν, κάνω καμιά άπ' τις συνθησικόμενες μου τρέλλες και με τσεκάρουν.

Την ίδια εποχή ή Γαλλία πολεμούσε στο Τογκίνο εναντίον των ιθαγενών. Μία αέρα λοιπόν πήρα αερικούς φίλους μου, τρελλούς σαν και μένα, και παρουσιάστηκα στο Γάλλο άποπόρξον του Πειραιώς, τον Μπόνε.

Τού είπαμε νέντα-σέντα, αν να έπρόκειτο για το πιο άπλο πράγμα του κόσμου, ότι θέλαμε να μς στείλη στην Τουλών για να καταταχθούμε στη «Λεγεώνα των Ξένων». Ο πρό-

τος οργανέτο σκόρπιζε πάλι τούς χαρούμενους ήχους του.

Από το ψηλό κακιάβουρ της σούφρας έβγαινε το κοκκινωπό φώς των νεκρικών λαμπάδων, που ή λάμψη του εξασθενίζονταν από τ' άσπμενο φέγγος της σελήνης.

Κάτω χόρευαν πάλι ή κοπέλλες, κι ο Άντωνης, δείχνοντας στίς συντρόφισσές του τη φτωχική σούφρα της πεθαμένης, είπε:

— Νά, εκεί πάνω είναι το σπίτι της καμπούρας που φαμακώθηκε...

ξενος μς εχχαρίστησε για τα φιλογαλλικά μς αισθήματα, μς έπε μως ότι δεν μπορούσε να μς στείλη στην Τουλών, αν δεν είχε γραπτή άδεια απ' τούς πατέρες μς.

Η άπογοήτευσή που ένοιωσα μάλιστα άκουσα την απάντησή αυτή, δεν περιγράφεται. Μοναμής διελόηοντο τα πιο τρελλά δνείρά μου. Γιατί είχα πράγματι τρελλά δνείρα στο μυαλό μου. Δεν θά πήγαινα για να πολεήσω άπλώ, μα για να ζεσηκώσω τάγματα και συντάγματα και να πάω ν' άνάψω επανάσταση στας Ινδίες κατά των Άγγλων! Ούτε όλιγο, ούτε πο-

λύ βλέπετε: ήθελα την άνταροπή της Βρετανικής Αυτοκρατορίας!

Δυο φίλοι μου, ώστόσο, έπειδή δεν είχαμε λεπτά, μού έπρότειναν να κλέψουμε απ' τούς πατέρες μς και να φύγουμε. Εγώ όμως δεν το δέχθηκα αυτό. Έκείνοι όμως πήραν κουφά λεπτά απ' τούς γονείς των και έπήγαν στο Τογκίνο. Ο ένας ο Άάμιος, πολέμησε γενναία και τούδωσαν μά-

λιστα οι Γάλλοι και το Λουσιάνο της Άνδρείας, έπαθε όμως από κι-τόνιο πυρετό και, στο γυρισμό, πέθανε στην Έρρυθά Θάλασσα, όπου και τον έβρισαν. Ο άλλος γύρισε ύστερα

από πολλά χρόνια, μα δεν μπορούσε να ζήσει πια στην Ελλάδα και ξανάφυγε.

— Σας έπιασε καμιά άλλη μανία, ύστερα απ' αυτή;

— Βέβαια... Μού ήρθε ή μανία να γίνω έμποροπλοίαρχος και πήγα σε μία σχολή που είχε άνοίξει τότε ένας Γαλαξιδιώτης. Είχα προχωρήσει αρκετά στα μαθήματα, μία μέρα όμως βραβέθηκα και τα παράτησα όλα...

Τότε ο πατέρας μου είδε και άπέειδε και μ' άφηνε στην τύχη μου. Κάθε τόσο έρχόταν και μ' έπαιρνε απ' το τμήμα, όπου μ' έλειναν για

προσέλαζαν άμέσως. Μα κι εκεί γρήγορα τσακώθηκα με τον ίμπερσάριο. Δεν μπορούσα να υποφέρω τα μακαρόνια με τα όποια με τάιζαν διαρκώς!

— Και ή φιλολογία; Είχατε γράψει τίποτε εν τώ μεταξύ;

— Ναι, τότε ακριβώς έγραφα το πρώτο μου διήγημα. Έξιστορούσα σ' αυτό τη μετάδασή μου στο Ναύπλιο, όπου είχα πάει για να ξανασυναντήσω τον Ιταλικό θίασο, με τον όποιο είχα τσακωθεί.

Ύστερα έγραφα το «Κακούργημα του Ίερών». Ο δικηγόρος Εύαγγελος Κρητικός, ο όποιος το διάβασε, με σύστησε τότε στο Βόσκο, που έδραζε την εποχή εκείνη το «Περιοδικό μας» και εκεί το δημοσίευστα. Ποίν όμως είχα δημοσιεύσει και κάτι μικροδιηγηματάκια σ' εφημερίδες του Πειραιώς.

Κατόπιν έγραφα τη «Δύναμη του Ονείρου». Το διήγημα αυτό άρεσε πολύ στο Βόσκο, πολλοί λογοτέχνες όμως θύμωσαν γιατί δημοσίευσε διηγήματα μου και προσπαθούσε να επιβάλει άμένα έναν μύθο!

Γι' αυτό ο Βόσκος με συμβούλευσε να μ' δημοσιεύω λίγο καιρό, ός ότου να περάσει ο θυμός τών λογίων!

Εκείνη την εποχή έλαβα ένα γράμμα από τον Ιταλό ίμπερσάριο Κασιέλ Τζιόβανι που μού έδινε ένα μισθόδε ποσόν για να πάω στο θιασό του, να μείνω 3 μήνες στη Νάπολι και ύστερα να πάμε για τη Κίλη.

Εγώ όμως δεν πήγα. Δεν μού έρεπε τίποτε τότε και δεν φανταζόμουν τί μισθός μερες θαρόντουσαν άργότερα.

Τότε φάνηκε και ο Καμπίσος. Μού έστειλε ένα θερμό γράμμα και μού έπνιξε συνταγή για τον καλόντο. Μα δεν πρόφτασα να τού στείλω, γιατί εν τώ μεταξύ πέθανε.

Τα κατόπιν είνα άγνωστά. Το 1901 δημοσίευστα τον «Λαχά» και το 1903 παντρεύτηκα. Ήμουν πια δαμένος.

Η φωνή όμως ήταν ένα μεγάλο μυστικό για μένα. Όταν τραγουδούσα, μ' έπιασε ο πόθος να μ' άφήσω όλα και να πάω στην Ιταλία για να γίνω τενόρας. Και για να μ' ή με βασανική ο πόθος αυτός, έκανα ότι υπορόδα για να χαλάσω τη φωνή μου.

Θυσίασα δόξες, πλούτη, γιατί; Για το διήγημα, που δεν έζωο κι' εγώ τί μισθός, που φαίνεται όμως πως ήταν το πιο τρανό πάθος της ζωής μου.

ΚΑ. ΠΑΡΑΣΧΟΣ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ

(Από τις περιπέτειες του άριστοκράτου λωποδύτου ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).
Καθώς κατεβαίναμε τη σκάλα ο Λουπέν πέρασε το μπράτσο του στο δικό μου και μου είπε:

— Ξέρω ότι ξέρει όλος ο κόσμος... 'Ο βαρώνος Ρεποτάν, ο περίφημος οικονομολόγος και σπόρτμαν, του οποίου το όνομα «Αίτνα» κέρδισε αυτό το χρόνο το Ντέρμπυ του 'Εσπου και το Γκραν-Πρι του Λονσάν, ο βαρώνος λοιπόν αυτός υπήρξε θύμα της γυναικάς του... 'Η γυναίκα αυτή, που 'ενε πασίγνωστη για τα χρυσά της μαλλιά, για τις τουαλέτες της και την πολυτελεία της, του το έσκασε έδω και δεκαπέντε μέρες, κλέβοντάς του ένα ποσόν τριών εκατομμυρίων και μία δολοκλήρη συλλογή διαμαντιών και μαργαριταρίων, την οποία ή προιχκήπισσα ντε Μπερνύ της είχε εμπιστευθεί και την οποία έπρόκειτο ν' αγοράσει. Πρό δύο έβδομάδων καταδίκων την βαρώνη σε όλη τη Γαλλία και την Ευρώπη και σε κάθε στιγμή νομίζουν πως θα τη συλλάβουν. Προχτές ακόμα, ο περίφημος άστυνόμενος μας Γκανιμάς έπιασε σ' ένα ξενοδοχείο του Βελγίου μια ταξιδιώτισσα, αναντίον της οποίας υπήρχαν ή υπό άδικηφρονεικτες έμπορείς... Μά σε λίγο εξακριβώσε πως ήταν μία γυναίκα του ήμικόμου, ή Νέλλη Ντάμπελ... "Όσο για τη βαρώνη, αυτή παραμένει ανεύρετη, μολονότι ο σύζυγός της προσφέρει διακοσίες χιλιάδες φράγκα σε όποιον θα συντελέσει στην ανεύρεσή της. Το χοτήμα αυτό μάλιστα το κατέθεσε σ' έναν συμβολαιογράφο. Συγχρόνως για να αποζημιώσει την προιχκήπισσα ντε Μπερνύ για τις συλλογές των κοσμημάτων της, άρτισε να πουλήσει ποδα σταύλους των ίπποδρουμιών, το μέγαρό του της λεωφόρου 'Όμάν και τον πύργο του στο Ροκνυόρ.

— Έτσι αύριο—έπρόθεσα εγώ—ή προιχκήπισσα, καθώς αναγγέλλουν ή εφημερίδες, θα λάβει τα χρήματά της. Μονάχα δεν βλέπω ποιά σχέσις υπάρχει μεταξύ αυτής της ιστορίας και της αίνιγματικής φράσεως που καταπορεύσαμε να διαβάσουμε προηγουμένως.
Μά ο Λουπέν δεν εώραστήθηκε να μου άπαντήσει...
Είχαμε πάρει το δρόμο, στον οποίο κατοικούσα και είχαμε προχωρήσει καμιά διακοσάρια μέτρα, όταν εξαφνα ο Λουπέν κατέβηκε από το πέλο-δρόμο και άρχισε να εξετάζει ένα σπίτι, παλιό στο εξωτερικό του, στο οποίο, όπως φαινόταν, θα κατοικούσαν πολλοί ένοικοισσάι.

— Σύμφωνα με τους υπολογισμούς μου, μου είπε, απ' αυτό το σπίτι έ-καναν τα σήματα και, χωρίς άλλο

μάλιστα, απ' αυτό το ανοιχτό παράθυρο...

— Τού τρίτου πατώματος;
— Ναι...

Και άμέσως ο φίλος μου διευθύνη-κε προς τη θυρωρή του εν λόγω σπι-τιού και τη ρώτησε:

— Μήπως κανείς απ' τους ένοικια-στάς σας έχει σχέσεις με το βαρώνο Ρεποτάν;

— Μάλιστα, κύριε..., άπάντησε ή άγαθή γυναίκα. Έχουμε έδω τον κα-λό κύριο Λαβερνού, ο οποίος είναι έ-πιστάτης και γραμματέας του βαρώ-νου... Έγώ μάλιστα συγκοιτώ το νυ-κοκυριό του...

— Μπορώ να τον ιδώ; ρώτησε ο Λουπέν.

— Να τον ιδήτε;... Μά είν' άρ-ρωστός ο φτωχός κύριος Λαβερνού...

— Άσχετος...

— Ναι, έδω και δεκαπέντε μέ-

όποιος είχε άρχισει κιόλας ν' ανεβαί-νη τη σκάλα. Δεν είναι στο τρίτο πά-τωμα, άριστέρα;...

— Μά αυτό άπαγορεύεται, κύριε, έπει ή άγαθή θυρωρής τρέχοντας από πίσω του. Κι' έπειτα δεν έχω εγώ το κλειδί... Τό έχει ο γιατρός...

— 'Ο ένας πίσω απ' τον άλλο, ανε-βήκαμε τη σκάλα ως το τρίτο πάτω-μα. Έκει, ο Λουπέν έβγαλε από την τσέπη του ένα εργαλείο και, παρ' ό-λες τις διαμαρτυρίες της θυρωρή, το έχωσε στην κλειδωνιά...

— 'Η πόρτα άνοιξε σχεδόν άρέσως και υπήκαμε μέσα. Άμέσως ο Λου-πέν έτρεξε μυστικά και σε μία στιγ-μή τον ακούσαμε να βγάξει μια κραυγή:

— Να πάει ο Διάβολος... Φτάνου-με πολύ άργά!...

Συγχρόνως ή θυρωρή έπεσε κάτω γονατιστή, σαν λιποθυμισμένη. Τότε,

το άλλο τον τσίμπησαν στην καρδιά. Λέω τον «τσιμπήσαν» γιατί σ' αλή-θεια ή πληγή μόλις φαίνεται. Θάλε-γε κανείς πως τον τρύπησαν με μία βελόνα πολύ μακριά.

Και, λέγοντας τα λόγια αυτά, κύτταζε καταγής γύρω στο πάτωμα. Δεν υπήρχε τίποτε που να τραβήξει την προσοχή του, τίποτε άλλο, εκτός από έναν μικρόν καθρέφτη της τσέ-πης, με τον οποίο άσφαλώς ο Λα-βερνού έριχνε προηγουμένως τις άγριες του ήλιου στον αντίκρουό τοίχο...

Μά έβλεπα, καθώς ή θυρωρής φώ-ναζε και ζητούσε βοήθεια, ο Λουπέν ρίχτηκε έπάνω της και κρατώντας την άκίνητη, της είπε:

— Σωπάτε!... Άκούστε με και έ-πειτα φωνάζετε... Άκούστε με και άπαντήστε... 'Ο κ. Λαβερνού είχε έ-ναν φίλο σ' αυτό το δρόμο, δεν είν' έτσι;... Δεξιά άπάναντι;... Έσαν στενό φίλοι...

— Ναι...

— Έναν φίλο που τον εβούσκε κάθε βράδυ στο καφενείο και με τον οποίο άντηλλάσε εικονογραφημένες εσωτερίδες.

— Ναι...

— Το όνομά του;

— Κύριος Ντυλάτ.

— 'Η διεύθυνσίς του;

— Στο νούμερο 92 της οδού...

— Μια ερώτησι ακόμα... Αυτός ο γέρος γιατρός με τη γροίφα γενειά-δα και με τα γυαλιά, για τον οποίο μου μιλήσατε, από πόσον καιρό έρχό-ταν έδω...

— Έρθε από το ίδιο βράδυ που άρρώστησε ο κ. Λαβερνού. Έγώ δεν τον ήξερα.

Χωρίς να πη τίποτε άλλο, ο Λου-πέν με παρέσυρε έξω, κατεβήκαμε τη σκάλα, και μόλις βρεθήκαμε στο δρόμο, έστριψε δεξιά, προχώρησε λί-γο και στάθηκε μπρός στο νούμερο 92 της οδού, ένα μικρό και χαμηλό σπίτι, του οποίου το ισόγειο ήταν κα-τάστημα κρασιών.

— 'Ο καταστηματούχος στεκόταν μπρός στην πόρτα κι' ο Λουπέν τον έ-ρώτησε αν ο κ. Ντυλάτ βρισκόταν εκεί.

— 'Ο κ. Ντυλάτ έφυγε, άπάν-τησε ο έμπορος, πρό μισής ώρας. Φαινόταν πολύ ταραχμένος και πήρε ένα αυτοκίνητο, πράγμα που δεν το συνήθιζε καθόλου.

— 'Ο καταστηματούχος στεκόταν μπρός στην πόρτα κι' ο Λουπέν τον έ-ρώτησε αν ο κ. Ντυλάτ βρισκόταν εκεί.

— 'Ο κ. Ντυλάτ έφυγε, άπάν-τησε ο έμπορος, πρό μισής ώρας. Φαινόταν πολύ ταραχμένος και πήρε ένα αυτοκίνητο, πράγμα που δεν το συνήθιζε καθόλου.

— 'Ο καταστηματούχος στεκόταν μπρός στην πόρτα κι' ο Λουπέν τον έ-ρώτησε αν ο κ. Ντυλάτ βρισκόταν εκεί.

— 'Ο κ. Ντυλάτ έφυγε, άπάν-τησε ο έμπορος, πρό μισής ώρας. Φαινόταν πολύ ταραχμένος και πήρε ένα αυτοκίνητο, πράγμα που δεν το συνήθιζε καθόλου.

— 'Ο καταστηματούχος στεκόταν μπρός στην πόρτα κι' ο Λουπέν τον έ-ρώτησε αν ο κ. Ντυλάτ βρισκόταν εκεί.

— 'Ο καταστηματούχος στεκόταν μπρός στην πόρτα κι' ο Λουπέν τον έ-ρώτησε αν ο κ. Ντυλάτ βρισκόταν εκεί.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΑΓΑΘΗΣ ΤΟ ΠΗΔΗΜΑ

ΤΟΥ Α. ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑ

ΒΑΙΝΟΜΕΝ έ π'ι της εύρειας άμαξι-της οδού της γού-σης εις 'Ιτέαν, μέ-ση της στενοχώρου πεδιάδος της 'Αμ-φίσσης. Τά χανδρά και γηραλέα στελέ-χη των έλαιών έ-

ξετείνοντο άμφοτέρωθεν κατ' πυ-κνάς συστάδας, μέγρι βόθρου, εις πυ-χόν σκοτεινόν και άνήλιον. Έκείθεν δέ ώρθοντο, άποτόμως περικλείοντες όλόκληρον την έκτασιν, θυννιά ύψη-λοί, αίματώδεις την ύβιν ή κακάμυ-ροι εκ διαδοχής, πλήρεις σπηλαιών και προσέχων και άδύτων, πυργί-σκων φυσικών, έκτεταμένων επάλ-ξεων, πετρωδών σπονδύλων και γόμ-φων ως προκατακλυσμαίους θηρίου σκελετού, άμυράς μοναστηριακής στεγγής άριστερά, τριών πενιχρών χω-ριδίων δεξιά και των καταρρέοντων τοίχων της πόλεως όπισθεν. Καί αν που διεκόπτετο ή συνέχεια του βου-νώδους τούτου περιόλου, προέκυ-πτον διά μέσου βαθυκύανος αι πλευ-ραι άλλων όρέων και αι κορυφαί, κα-τάλευκοι εκ των χιόνων, ως χρυστάλ-λινι πύργοι εις ύψη θεόρατα.

— 'Ο οδηγός μου, μεσόκοπος την ή-λικίαν 'Αμφισσέυς, με την συνήθη εκ-κυανό μαλλίου ένδυμασίαν της πα-τρίδος του, τα σαρούχια εις τους πό-δας, το σελάχι εις την μέσην και το μαύρον άτλαζωτόν σκουφάκι εις την κεφαλήν, βαδίζων παραπλεύρως του ρωμαλέου ήμιόνου του, έπεδείκνυν εις εμέ τα χωρία και κατονώμαζε τάς τοποθεσίας, άφηγόμενος τάς πα-ραδόσεις και τά γεγονότα μετά πει-στικότητος.

— Νά και τ'ς 'Αγαθής το πήδη-μα! είπεν αέφνης δεικνύων μοι διά του μαστιγίου δεξιά.

Είχαμεν άφ'ησι ήδη την άμαξιτήν οδόν και ανεβαίνομεν προς το Χρισ-τόν, όπου έφαινετο θεούμενον κατέ-βαντι, επί της βαθουλής πλευράς του βουνού. Δεξιά απέκλειε τιν όρίζον-τα, έν επιμήκει και χαμπύλη διαγρα-φή ή Κίεφς; ής ή φαλακρά και έ-

στιγμένη πλευρά απέστילθεν ώς δο-ρά ζωού χάσαντος το τρίχωμά του.

— Έφαινετο βραχεία του θρους προ-έχρη, άποτόμως άποκαεπαρτισμένη κατά κάθετον τομήν, το Καραούλι του Καλόγερου, του περιφήμου άρματω-λού 'Αλέξη Καλόγερου ή εκοπί, και κάτω, συγχέμενος εκ της άποστά-σεως μετ' αυτού ταπεινός βράχος αίχμηρως πρασινίζων και όρθογωνίως προσέχων προς την πεδιάδα του Χρι-στός.

— Ένώ δέ εγώ άνηρέυνων διά του βέβηματος τον βράχον, έν επί δεεί-κνυν ο οδηγός, και το έπ' αυτού έκκλησιδον του 'Αγίου Γεωργίου και τ' άμυρά θεμελία του αρχαίου τει-χους της Κόισσας, ανεξήγητος βρά-χος τον άνιάντων της τοιαύτης ό-νομασίας του, ήκουσα τον οδηγόν ψι-θυρίζοντα:

— Νά που φέρουν ή άγάπες καμ-μιά φορά!...

— Τί άγάπες;

— Βέβαια. 'Αν δέν άγαπούσε, δέν θα πήγαινε να γκαρμιστή στο βράχο ή 'Αγαθή...

Και, χωρίς να με άφήση να εκ-φράσω την άπορίαν μου διά τον συλ-λογισμόν του αυτόν, ήρχισεν έν αφε-λεί και άπλοϊκή φράσι να διηγείται την λυπηράν ιστορίαν του πηδήματος: «'Ηταν Χριστιανισσα, κόρη του γέρου Τζαμανίκα του προστού. Τί όμορφιά ήταν εκείνη! Νεράϊδα να ή-ταν, πάλι τέτοιαν όμορφιά δέν θα την είχα.

— Σαν επάινει το σούρωμα στη βρύ-τι της Σωτήρας να γιομίστη, τα παλ-ληκάρια έστέκονταν άραδιαστά μπρο-στά της, διαφασμένα ν' άρπάξουν καμ-μιά ματιά.

Μά εκείνη μοναχή για έναν είχε τις ματιές και τα χαμογέλια της, για το Φλώρο, του γέρου Τάσου τον έγ-γογον. Για αυτόν εφύλαζε την όμορ-φιά της περιορισμένη, σαν το φίλαρ-γυρο το χρυσάφι του.

— 'Αν έριχνε καμ-μιά φορά τη ματιά της σπαθι μέσ' στα παλληκάρια, δέν το έκανε παρά για να βρή εκείνον. Και σαν τον εύρισκε, έδλεπε τα χαμογέλια και τις λιγωμένες ματι-ες βροχή άπάνω του.

Κακόμοιρα νεά-τα, άδικα που χά-νεστε!...

Μά να σου πώ την αλήθεια, του άξιζε και του Φλώ-ρου ή τόση άγάπη.

— 'Ηταν ένα δαντό εκεί άπάνου στον καϊρό του, ένας λε-θένης ως εκεί, σω-στό στυλιάρη πουργα-ρίσιο!

Στη δύναμι μπο-ρώ να σου πώ πως έφτανε τον άντρεσι-μό που λέν πως ξεριζώσε το Βαλού-χοβο πέφ' στού Μαλαντρίνου τον κάμπο, και στη λευτεράδα τον 'Αν-τρέιτο, τον έλακουμένο κλέφτη της Λειβαδιάς. Τις γιορτάδες, σαν άλλα-ζε και κρέμαγε άπάνου του τ' ασή-μια του παπού, δέν τον έφτανε άγγε-λος γραμμένος.

Γι' αυτό όλοι στο χωριο όσοι ήξε-αν την άγάπη του έλεγαν πως ή 'Αγαθή κι' ο Φλώρος γεννήθηκαν μόν' και μοναχή για να γίνουν ζευ-γάρι. Και τ' άλλα παλληκάρια, αν και ζήλευαν για την τύχη αυτή του Φλώρου, μέσα τους τάλεσαν άδελ-φώς πως του άξιζε μια τέτοια λογερή.

— 'Ω, κόσμε ψεύτη και Χάρε κλέ-φτη! Έγώ το λέω και θα το λέω όποιο να πεθάνω πως ή ζωή μας κι' ή τύχη μας από μια τριχά κρέμαται.

— Άκούε, άδερφέ, για ένα και μο-ναχό χαιρέτισμα να γαλάσσον τόσος χρόνων άγάπη! Άκούε να μη συλ-θυρίζοντα:

— Νά που φέρουν ή άγάπες καμ-μιά φορά!...

— Τί άγάπες;

— Βέβαια. 'Αν δέν άγαπούσε, δέν θα πήγαινε να γκαρμιστή στο βράχο ή 'Αγαθή...

Και, χωρίς να με άφήση να εκ-φράσω την άπορίαν μου διά τον συλ-λογισμόν του αυτόν, ήρχισεν έν αφε-λεί και άπλοϊκή φράσι να διηγείται την λυπηράν ιστορίαν του πηδήματος: «'Ηταν Χριστιανισσα, κόρη του γέρου Τζαμανίκα του προστού. Τί όμορφιά ήταν εκείνη! Νεράϊδα να ή-ταν, πάλι τέτοιαν όμορφιά δέν θα την είχα.

Κατά το μεσημέρι να σου και δια-βαίνει εκείθε ο Φλώρος, έρχόμενος κάτω απ' τα ληροστάσια.

— Γειά σας!

— Γειά σου!

— Όλοι οι άργάτες έδωκαν άπόκρισι-στό χαιρετισμό του Φλώρου. Μονάχα ή 'Αγαθή, ός από ντροπή, ός απ' άλλο τίποτε, δέν άπάντησε παρά κα-τακόκκινη σαν το ρουμπίνι έμνε γο-νατιστή συνάζοντας το βίχο.

Μά ο Φλώρος, που γι' αυτή μονά-χα διάβηκε εκείθε, για ν' άκούσθ έ-να γλυκό λόγο από το στόμα της, έν-νοιως ένα τράνταγμα βαρύ μέσ' στην καρδιά και κιτρίνισε σαν το φλωρί-

— Δέν μās μιλάς, ός ή 'Αγαθή, της είπε με μισοκοιμέ-νη φωνή.

— Δέν πήρα χαμ-πάρι, δόλις, να μου συμπάθεις, είπεν ή λυγερή με χαμό-γελο.

Μά το χαμόγελο εκείνο ήταν άγία-τρούπη πληγή για το παλληκάρι. Έ-γύρισε, την κύττα-ζε με αμύτια βορ-χωμένα, μ' ένα τρε-μούλιασμα παράνε-στα γέλη, κι' έφυ-γε μουρμουρίζοντας πίσω απ' τα δόντια του.

— Έπειτ' από λί-γες μέρες ακούστη-κε στο Χριστό πως ο Φλώρος, του γέ-ρου Τάσου ο έγγο-νος, άρραβωνιάστη-κε στο Σερνικιά, το άντικρουό μας το χωριό.

— 'Α, δέν ός άλλο χαιρέτω απ' το θυμό! Φοβερόταρο όσοι απ' αυτόν δέν μπορεί να βρή μέσ' στον άν-θρωπο! Σάφως μέσα την ψυχή σου, σαν το σπάζι, τα σπινά κατεβή, κι' έσύ τον βαστάς.

— Φυστά να βρή μυστικά σου, πε-σσεύς σαν σπαθός, ποτάμι ν' όπαρ-τήσης, πνίγησε αλύπητα από πείσμα μονάχα από την ιδέα να γαθής έσύ για να κύττα τους άλλους να λυπη-θούν.

— Έτσι τώκαμε τόσα κι' ο Φλώρος. Και σαν γοητεύτη, θάρρει, μήπως και μετανοήσει άργότερα, άμα βγή-κε ο Μάρ; έπαινε και τα σπινά.

Μά την όψη που γέλασε αυτός στο γάμο το τράπεζι, ποιος να τώ-λεγε πως ή 'Αγαθή, ή πρώτη που άγάπη, παρίστανε στο Χάρο το κορ-μί της;

Καυμένη κοπέλα! Στή: άγάπης τις λαθωπιές βοτάνια δέν χωρούνε. Τώννοθε αυτό μέσα στην καρδιά της ή άραχλη.

— 'Ηταν, θυμάμαι, όχι παραπάνω, ό-χι παρακάτω, τέτοια εποχή, το Μάρ. 'Η 'Αγαθή ήταν στωχούλα—καθώς είμαστε δά όλοι έδω—και σύναζε βί-κο μ' άλλους άργάτες στο χωράφι του γέρου Ζωϊτού που είνε δώθε από το καλύτερισμα.

Κατά το μεσημέρι να σου και δια-βαίνει εκείθε ο Φλώρος, έρχόμενος κάτω απ' τα ληροστάσια.

— Γειά σας!

— Γειά σου!

— Όλοι οι άργάτες έδωκαν άπόκρισι-στό χαιρετισμό του Φλώρου. Μονάχα ή 'Αγαθή, ός από ντροπή, ός απ' άλλο τίποτε, δέν άπάντησε παρά κα-τακόκκινη σαν το ρουμπίνι έμνε γο-νατιστή συνάζοντας το βίχο.

Μά ο Φλώρος, που γι' αυτή μονά-χα διάβηκε εκείθε, για ν' άκούσθ έ-να γλυκό λόγο από το στόμα της, έν-νοιως ένα τράνταγμα βαρύ μέσ' στην καρδιά και κιτρίνισε σαν το φλωρί-

— Δέν μās μιλάς, ός ή 'Αγαθή, της είπε με μισοκοιμέ-νη φωνή.

— Δέν πήρα χαμ-πάρι, δόλις, να μου συμπάθεις, είπεν ή λυγερή με χαμό-γελο.

Μά το χαμόγελο εκείνο ήταν άγία-τρούπη πληγή για το παλληκάρι. Έ-γύρισε, την κύττα-ζε με αμύτια βορ-χωμένα, μ' ένα τρε-μούλιασμα παράνε-στα γέλη, κι' έφυ-γε μουρμουρίζοντας πίσω απ' τα δόντια του.

— Έπειτ' από λί-γες μέρες ακούστη-κε στο Χριστό πως ο Φλώρος, του γέ-ρου Τάσου ο έγγο-νος, άρραβωνιάστη-κε στο Σερνικιά, το άντικρουό μας το χωριό.

— 'Α, δέν ός άλλο χαιρέτω απ' το θυμό! Φοβερόταρο όσοι απ' αυτόν δέν μπορεί να βρή μέσ' στον άν-θρωπο! Σάφως μέσα την ψυχή σου, σαν το σπάζι, τα σπινά κατεβή, κι' έσύ τον βαστάς.

— Φυστά να βρή μυστικά σου, πε-σσεύς σαν σπαθός, ποτάμι ν' όπαρ-τήσης, πνίγησε αλύπητα από πείσμα μονάχα από την ιδέα να γαθής έσύ για να κύττα τους άλλους να λυπη-θούν.

— Έτσι τώκαμε τόσα κι' ο Φλώρος. Και σαν γοητεύτη, θάρρει, μήπως και μετανοήσει άργότερα, άμα βγή-κε ο Μάρ; έπαινε και τα σπινά.

Μά την όψη που γέλασε αυτός στο γάμο το τράπεζι, ποιος να τώ-λεγε πως ή 'Αγαθή, ή πρώτη που άγάπη, παρίστανε στο Χάρο το κορ-μί της;

Καυμένη κοπέλα! Στή: άγάπης τις λαθωπιές βοτάνια δέν χωρούνε. Τώννοθε αυτό μέσα στην καρδιά της ή άραχλη.

Καί την ίδια νύχτα, σε μιάν αν-τρίκια φλοκάτα τυλιγμένη, έφυγε σαν κλέφτης απ' το πατέρα της το σπι-τι, έπήγε ίσα και στο βράχο και βά-νοντας τη φλοκάτα μπρός στα μάτια της, για να μη βλέπουν το γκαρμό, ρίχτηκε κάτω...

Την άλλη μέρα οι Χριστιανές που δούλευαν στο ληροστάσι, βοήθων κα-τακοιμένο το δόλιο το κορμί της. Κα-κόμοιρα νεάτα, άδικα που χάνεστε!

Είχαμεν φθάσει εις τας πρώτας οι-κίας του Χριστού, ότε ο οδηγός μου έπεράτωσε την διήγησιν του. 'Ο ή-λιος έδυνεν ήδη όπισθεν των όρέων.

Τά πυκνά των έλαιόδένδρων φυλ-λώματα ήπλωοντο εις μαύρην σκιάν επί της πεδιάδος, τα νερά του Χρι-στίου κόλλουν άπέστιλθεν έτι μεταξυ των νησιδίων, υπό μακροβόλη σιγήν αποκρύπτοντα του 'Ωρφα του Βυζαν-τινού ναυαγίου τον θρίαιμον και τα μύρια ναυάρια των Μωαμεθανών πειρατών.

Τό Γαλαξίδιον πέραν έν τῷ μυκῷ ήναπτε, τους λύχνους του, ένω αι οι-κίαι του Χριστού έφαινοντο έτι ροδό-χρωμοι εκ του έσπερινού λυκόφωτος και διαγράφοντο εν μεγαλοπρεπεία ο υπερκαίμενος βράχος των Δελφών και εις το βάθος έν γαλανῷ όρίζοντι ή έκκλησία του 'Αγίου Γεωργίου της 'Αραχούδας και κάτω έν τη φάραγγι έτρεχαν υπό σκιάν ο Πλειστάς.

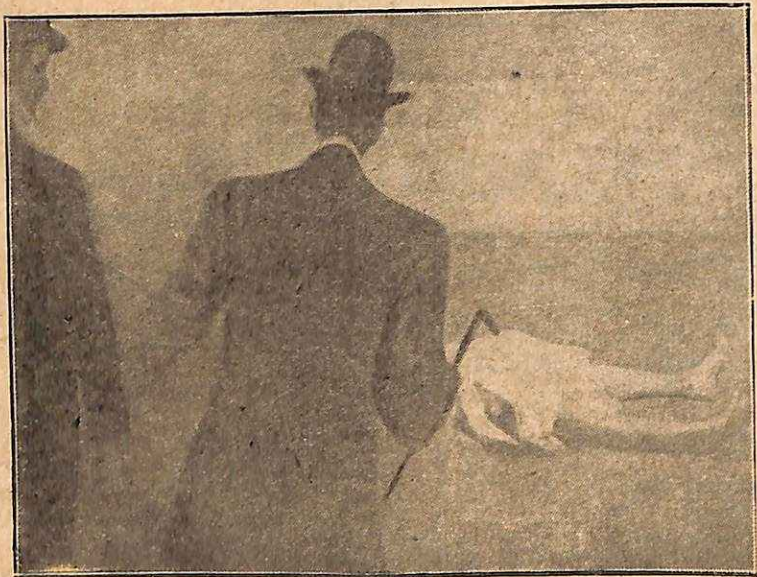
— 'Η διήγησις του οδηγού εξηλείφθη εύθως εκ της μνήμης μου πρό της ω-μαλίας ταύτης εικόνας, πρό της θεας μαύρης τινος σχισμής εις το βάθος της φάραγγος, του σπηλαιου της 'Ιε-ρουσαλήμ, όπου γνωρίζον ότι εξα-φύχησεν εκ των μυρίων πληγών κα-ταπονθήσις ο Βλαχαράκας Βέζγος, ο έλακουστός κλέφτης του Μαυρολίθα-ρου.

— 'Ο σκοπός όστις με επλάνα εκεί, ή διηγήσεις τας οποίας καθ' ήμέραν ή-κουον, ο λαός αυτός με τον όποιον συ-ναναστρεφόμεν, είχαν άφαιρέσει απ' έμού παντός άλλου αίσθηματος την αντύπωσιν.

Τά ρωμαλέα σώματα, τους γεν-ναίους χαρακτήρας, τας γονιμώδεις βουβας, όσας άδιακωπως όνειροπλά-νυσκεν εκεί ζωντανάς εις την μνή-μην των γερόντων, εις τα αναστή-ματα των παλληκάρων παντός χω-ριού, ές τας τραγείας και αποτόμως ήφες των βουνών, εις την βιαιότητα των πνεύτων άνέμων, όσες το λε-πτοπύλεστον αίσθημα το ώθησαν εις αποθυσίαν την 'Αγαθήν δέν συνεκί-νει καθόλου την ψυχήν μου, όπως ο άσπεκταμένος εις τον βρόντον του κε-ραυνού αταραξέει και εις το πεισιθα-πέρον αιδήμα.

— 'Ηδη όμως, όσάκις αναπολήσω την παιδείαν εκείνην ιστορίαν και άνα-παράστωσα διά της φαντασίας ένῶ-πόν μου το χαλινόν βάρεθρον, όσον το είδα την επομένην ήμεραν, όσον το ά-καταπονήμενος πέταος του και τα ά-φύχοντα και θρουδόντα μεσάζυ αύ-των νερά του Πλειστάου, διολογῶ ότι κατέγραψα υπό αμείνου συμπαιδείας διά την εφάμιλλον της Σαφούς χω-ρικῆς...

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑΣ

— Ένας άντρας μισόγυμνος κοιτόταν στο πάτωμα!...

ρες... έπειτ' απ' τη φυγή της βαρώ-νης. Έρθε την άλλη μέρα έδω με πυρετό και έπεσε στο κρεβάτι...

— Μά μου φαίνεται πως σημά-νεται;

— 'Α! αυτό δέν το ξέρω...

— Πως, δέν το ξέρετε;

— 'Όχι, ο γιατρός του άπαγορεύει να μπαίνουν μέσα στην κάμαρή της.

Μου πήρε υάλισσα και το κλειδί...

— Ποιός;

— 'Ο γιατρός... Έρχεται ο ίδιος δύο τρεις φορές την ήμέρα και τον περιποιείται... Πρό είκοσι λεπτών, έ-φυγε απ' το σπίτι. Είν' ένας γέρος με γροίφα γενειάδα και με μαυροβάλ-λια... Ένας γέρος τσακισμένος... Μά πού πάτε, κύριε;

— Άνεβαίνω στο διαμέρισμα του κ. Λαβερνού, άπάντησε ο Λουπέν, ο

προχωρώντας κι' εγώ μέσα στο δω-μάτιο, είδα επάνω στο πάτωμα έναν άντρα μισόγ

ΑΠΟ ΤΑ ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ ΕΝΟΣ ΑΘΩΟΥ

(Αληθινή ιστορία)

ΟΝ Π'. αιώνα, όταν η Φλωρεντία αποτελούσε χωριστή δημοκρατία, οι κάτοικοί της είχαν διαφανείς μεριδίες, έναν όποιον ή μια ήταν με το μέρος του Πάπα, ή με το μέρος του Αυτοκράτορος.

Στην πρώτη μερίδα, μεταξύ των επαναστατημένων πατριωτών, συγκαταλεγμένοι και ο Άντωνιος Βαννίνελλι, ο οποίος μισούσε θανάσιμα έναν από τους αρχηγούς του αντίθετου κόμματος, τον Φρειδερίκο Λανουόκιου, τον όποιον ήθελε με κάθε τρόπο να εξοντώσει.

Μια μέρα λοιπόν, καθώς ο Βαννίνελλι παραφύλαγε επήλθε έξω από τα τείχη της Φλωρεντίας, είδε τον εχθρό του να περπατά χωρίς συνοδεία και άρχισε από μακριά να τον εξερεθίζει με διάφορες ύβριστικές φράσεις.

Κατόπιν, επειδή και ο Λανουόκιος του ανταπέδωσε τα ίδια, εξοργίστηκε και άρχισε καταπάνω του με το σπαθί γυνιδά για να τον χτυπήσει.

Ο αντίπαλός του όμως έβγαλε κι' αυτός το δικό του ξίφος και επειδή ήξερε να το χειρίζεται καλά, απέκρουσε τον ύβριστή του και τον ανάγκασε μάλιστα να πέσει καταγής.

Τότε στύθηκε αποπάνω του και βάζοντας το σπαθί στο λαιμό του, του είπε απειλητικά:

— Βλέπεις ότι η ζωή σου βρίσκεται στα χέρια μου και αν θέλῃς σου την παίρνω. Έγώ μοιταυτά, αν και μου επιτέθηκες πρώτος, σου τη χαρίζω μ' ευχαρίστηση, αλλά με τη συμφωνία να λείπει κάθε διαφορά ανάμεσά μας και να πάμης από δω και μπρός να μ' ενοχλήεις.

Ο Βαννίνελλι, επειδή δρισκετόταν σε κίνδυνο και δεν μπορούσε να κινή αλλοῶς, έδωσε την υπόσχεση πού του ζητούσε κι' έτσι απέφυγε ελεύθερος.

Αλλά μόλις ο μεγαλόκαρδος αντίπαλός του θέλησε ν' αποσυρθεί, ο θρασυδαίμων ύβριστής άωρησε από πίσω του προδοτικά και θέλησε πάλι να τον χτυπήσει με το σπαθί του. Ο Λανουόκιος όμως απέφυγε το χτύπημά του και, επειδή τον είχε κυριεύσει βαθειά αγανάκτηση, κατάφερε στο Βαννίνελλι μια γερή σπαθιά και τον σώωσε κάτω, μέσα σε μια λίμνη από αίμα.

Έπειτα απ' αυτό, θέλοντας να γλυτώσει τη ζωή του, κατέφυγε στην Πίζα στο σπίτι ενός φίλου του. Από κει έστειλε στην πατρίδα του μια επιστολή, όπου δικαιολογούσε όσο μπορούσε καλύτερα τη διαγωγή του και το φόνό του έλθροῦ του.

Αλλά, αντίθετα προς τις προσδοκίες του, ο Βαννίνελλι δεν είχε χτυπηθεί θανάσιμα και ανέλαβε γρήγορα τις αμοιβές του, χωρίς στη βοήθεια μενικών διαβατών.

Όταν η Φλωρεντία αποτελούσε χωριστή δημοκρατία, οι κάτοικοί της είχαν διαφανείς μεριδίες, έναν όποιον ή μια ήταν με το μέρος του Πάπα, ή με το μέρος του Αυτοκράτορος.

Όταν η Φλωρεντία αποτελούσε χωριστή δημοκρατία, οι κάτοικοί της είχαν διαφανείς μεριδίες, έναν όποιον ή μια ήταν με το μέρος του Πάπα, ή με το μέρος του Αυτοκράτορος.

Όταν η Φλωρεντία αποτελούσε χωριστή δημοκρατία, οι κάτοικοί της είχαν διαφανείς μεριδίες, έναν όποιον ή μια ήταν με το μέρος του Πάπα, ή με το μέρος του Αυτοκράτορος.

Όταν η Φλωρεντία αποτελούσε χωριστή δημοκρατία, οι κάτοικοί της είχαν διαφανείς μεριδίες, έναν όποιον ή μια ήταν με το μέρος του Πάπα, ή με το μέρος του Αυτοκράτορος.

Όταν η Φλωρεντία αποτελούσε χωριστή δημοκρατία, οι κάτοικοί της είχαν διαφανείς μεριδίες, έναν όποιον ή μια ήταν με το μέρος του Πάπα, ή με το μέρος του Αυτοκράτορος.

Όταν η Φλωρεντία αποτελούσε χωριστή δημοκρατία, οι κάτοικοί της είχαν διαφανείς μεριδίες, έναν όποιον ή μια ήταν με το μέρος του Πάπα, ή με το μέρος του Αυτοκράτορος.

Όταν η Φλωρεντία αποτελούσε χωριστή δημοκρατία, οι κάτοικοί της είχαν διαφανείς μεριδίες, έναν όποιον ή μια ήταν με το μέρος του Πάπα, ή με το μέρος του Αυτοκράτορος.

Όταν η Φλωρεντία αποτελούσε χωριστή δημοκρατία, οι κάτοικοί της είχαν διαφανείς μεριδίες, έναν όποιον ή μια ήταν με το μέρος του Πάπα, ή με το μέρος του Αυτοκράτορος.

Όταν η Φλωρεντία αποτελούσε χωριστή δημοκρατία, οι κάτοικοί της είχαν διαφανείς μεριδίες, έναν όποιον ή μια ήταν με το μέρος του Πάπα, ή με το μέρος του Αυτοκράτορος.

Όταν η Φλωρεντία αποτελούσε χωριστή δημοκρατία, οι κάτοικοί της είχαν διαφανείς μεριδίες, έναν όποιον ή μια ήταν με το μέρος του Πάπα, ή με το μέρος του Αυτοκράτορος.

Όταν η Φλωρεντία αποτελούσε χωριστή δημοκρατία, οι κάτοικοί της είχαν διαφανείς μεριδίες, έναν όποιον ή μια ήταν με το μέρος του Πάπα, ή με το μέρος του Αυτοκράτορος.

Όταν η Φλωρεντία αποτελούσε χωριστή δημοκρατία, οι κάτοικοί της είχαν διαφανείς μεριδίες, έναν όποιον ή μια ήταν με το μέρος του Πάπα, ή με το μέρος του Αυτοκράτορος.

Όταν η Φλωρεντία αποτελούσε χωριστή δημοκρατία, οι κάτοικοί της είχαν διαφανείς μεριδίες, έναν όποιον ή μια ήταν με το μέρος του Πάπα, ή με το μέρος του Αυτοκράτορος.

Όταν η Φλωρεντία αποτελούσε χωριστή δημοκρατία, οι κάτοικοί της είχαν διαφανείς μεριδίες, έναν όποιον ή μια ήταν με το μέρος του Πάπα, ή με το μέρος του Αυτοκράτορος.

Όταν η Φλωρεντία αποτελούσε χωριστή δημοκρατία, οι κάτοικοί της είχαν διαφανείς μεριδίες, έναν όποιον ή μια ήταν με το μέρος του Πάπα, ή με το μέρος του Αυτοκράτορος.

Όταν η Φλωρεντία αποτελούσε χωριστή δημοκρατία, οι κάτοικοί της είχαν διαφανείς μεριδίες, έναν όποιον ή μια ήταν με το μέρος του Πάπα, ή με το μέρος του Αυτοκράτορος.

Όταν η Φλωρεντία αποτελούσε χωριστή δημοκρατία, οι κάτοικοί της είχαν διαφανείς μεριδίες, έναν όποιον ή μια ήταν με το μέρος του Πάπα, ή με το μέρος του Αυτοκράτορος.

Όταν η Φλωρεντία αποτελούσε χωριστή δημοκρατία, οι κάτοικοί της είχαν διαφανείς μεριδίες, έναν όποιον ή μια ήταν με το μέρος του Πάπα, ή με το μέρος του Αυτοκράτορος.

Όταν η Φλωρεντία αποτελούσε χωριστή δημοκρατία, οι κάτοικοί της είχαν διαφανείς μεριδίες, έναν όποιον ή μια ήταν με το μέρος του Πάπα, ή με το μέρος του Αυτοκράτορος.

Όταν η Φλωρεντία αποτελούσε χωριστή δημοκρατία, οι κάτοικοί της είχαν διαφανείς μεριδίες, έναν όποιον ή μια ήταν με το μέρος του Πάπα, ή με το μέρος του Αυτοκράτορος.

Όταν η Φλωρεντία αποτελούσε χωριστή δημοκρατία, οι κάτοικοί της είχαν διαφανείς μεριδίες, έναν όποιον ή μια ήταν με το μέρος του Πάπα, ή με το μέρος του Αυτοκράτορος.

Όταν η Φλωρεντία αποτελούσε χωριστή δημοκρατία, οι κάτοικοί της είχαν διαφανείς μεριδίες, έναν όποιον ή μια ήταν με το μέρος του Πάπα, ή με το μέρος του Αυτοκράτορος.

Όταν η Φλωρεντία αποτελούσε χωριστή δημοκρατία, οι κάτοικοί της είχαν διαφανείς μεριδίες, έναν όποιον ή μια ήταν με το μέρος του Πάπα, ή με το μέρος του Αυτοκράτορος.

Όταν η Φλωρεντία αποτελούσε χωριστή δημοκρατία, οι κάτοικοί της είχαν διαφανείς μεριδίες, έναν όποιον ή μια ήταν με το μέρος του Πάπα, ή με το μέρος του Αυτοκράτορος.

Όταν η Φλωρεντία αποτελούσε χωριστή δημοκρατία, οι κάτοικοί της είχαν διαφανείς μεριδίες, έναν όποιον ή μια ήταν με το μέρος του Πάπα, ή με το μέρος του Αυτοκράτορος.

Όταν η Φλωρεντία αποτελούσε χωριστή δημοκρατία, οι κάτοικοί της είχαν διαφανείς μεριδίες, έναν όποιον ή μια ήταν με το μέρος του Πάπα, ή με το μέρος του Αυτοκράτορος.

Όταν η Φλωρεντία αποτελούσε χωριστή δημοκρατία, οι κάτοικοί της είχαν διαφανείς μεριδίες, έναν όποιον ή μια ήταν με το μέρος του Πάπα, ή με το μέρος του Αυτοκράτορος.

Όταν η Φλωρεντία αποτελούσε χωριστή δημοκρατία, οι κάτοικοί της είχαν διαφανείς μεριδίες, έναν όποιον ή μια ήταν με το μέρος του Πάπα, ή με το μέρος του Αυτοκράτορος.

Όταν η Φλωρεντία αποτελούσε χωριστή δημοκρατία, οι κάτοικοί της είχαν διαφανείς μεριδίες, έναν όποιον ή μια ήταν με το μέρος του Πάπα, ή με το μέρος του Αυτοκράτορος.

Όταν η Φλωρεντία αποτελούσε χωριστή δημοκρατία, οι κάτοικοί της είχαν διαφανείς μεριδίες, έναν όποιον ή μια ήταν με το μέρος του Πάπα, ή με το μέρος του Αυτοκράτορος.

Όταν η Φλωρεντία αποτελούσε χωριστή δημοκρατία, οι κάτοικοί της είχαν διαφανείς μεριδίες, έναν όποιον ή μια ήταν με το μέρος του Πάπα, ή με το μέρος του Αυτοκράτορος.

Όταν η Φλωρεντία αποτελούσε χωριστή δημοκρατία, οι κάτοικοί της είχαν διαφανείς μεριδίες, έναν όποιον ή μια ήταν με το μέρος του Πάπα, ή με το μέρος του Αυτοκράτορος.

Όταν η Φλωρεντία αποτελούσε χωριστή δημοκρατία, οι κάτοικοί της είχαν διαφανείς μεριδίες, έναν όποιον ή μια ήταν με το μέρος του Πάπα, ή με το μέρος του Αυτοκράτορος.

Όταν η Φλωρεντία αποτελούσε χωριστή δημοκρατία, οι κάτοικοί της είχαν διαφανείς μεριδίες, έναν όποιον ή μια ήταν με το μέρος του Πάπα, ή με το μέρος του Αυτοκράτορος.

Όταν η Φλωρεντία αποτελούσε χωριστή δημοκρατία, οι κάτοικοί της είχαν διαφανείς μεριδίες, έναν όποιον ή μια ήταν με το μέρος του Πάπα, ή με το μέρος του Αυτοκράτορος.

Όταν η Φλωρεντία αποτελούσε χωριστή δημοκρατία, οι κάτοικοί της είχαν διαφανείς μεριδίες, έναν όποιον ή μια ήταν με το μέρος του Πάπα, ή με το μέρος του Αυτοκράτορος.

Όταν η Φλωρεντία αποτελούσε χωριστή δημοκρατία, οι κάτοικοί της είχαν διαφανείς μεριδίες, έναν όποιον ή μια ήταν με το μέρος του Πάπα, ή με το μέρος του Αυτοκράτορος.

Όταν η Φλωρεντία αποτελούσε χωριστή δημοκρατία, οι κάτοικοί της είχαν διαφανείς μεριδίες, έναν όποιον ή μια ήταν με το μέρος του Πάπα, ή με το μέρος του Αυτοκράτορος.

Όταν η Φλωρεντία αποτελούσε χωριστή δημοκρατία, οι κάτοικοί της είχαν διαφανείς μεριδίες, έναν όποιον ή μια ήταν με το μέρος του Πάπα, ή με το μέρος του Αυτοκράτορος.

Όταν η Φλωρεντία αποτελούσε χωριστή δημοκρατία, οι κάτοικοί της είχαν διαφανείς μεριδίες, έναν όποιον ή μια ήταν με το μέρος του Πάπα, ή με το μέρος του Αυτοκράτορος.

Όταν η Φλωρεντία αποτελούσε χωριστή δημοκρατία, οι κάτοικοί της είχαν διαφανείς μεριδίες, έναν όποιον ή μια ήταν με το μέρος του Πάπα, ή με το μέρος του Αυτοκράτορος.

Όταν η Φλωρεντία αποτελούσε χωριστή δημοκρατία, οι κάτοικοί της είχαν διαφανείς μεριδίες, έναν όποιον ή μια ήταν με το μέρος του Πάπα, ή με το μέρος του Αυτοκράτορος.

Όταν η Φλωρεντία αποτελούσε χωριστή δημοκρατία, οι κάτοικοί της είχαν διαφανείς μεριδίες, έναν όποιον ή μια ήταν με το μέρος του Πάπα, ή με το μέρος του Αυτοκράτορος.

Όταν η Φλωρεντία αποτελούσε χωριστή δημοκρατία, οι κάτοικοί της είχαν διαφανείς μεριδίες, έναν όποιον ή μια ήταν με το μέρος του Πάπα, ή με το μέρος του Αυτοκράτορος.

Όταν η Φλωρεντία αποτελούσε χωριστή δημοκρατία, οι κάτοικοί της είχαν διαφανείς μεριδίες, έναν όποιον ή μια ήταν με το μέρος του Πάπα, ή με το μέρος του Αυτοκράτορος.

Όταν η Φλωρεντία αποτελούσε χωριστή δημοκρατία, οι κάτοικοί της είχαν διαφανείς μεριδίες, έναν όποιον ή μια ήταν με το μέρος του Πάπα, ή με το μέρος του Αυτοκράτορος.

Όταν η Φλωρεντία αποτελούσε χωριστή δημοκρατία, οι κάτοικοί της είχαν διαφανείς μεριδίες, έναν όποιον ή μια ήταν με το μέρος του Πάπα, ή με το μέρος του Αυτοκράτορος.

Όταν η Φλωρεντία αποτελούσε χωριστή δημοκρατία, οι κάτοικοί της είχαν διαφανείς μεριδίες, έναν όποιον ή μια ήταν με το μέρος του Πάπα, ή με το μέρος του Αυτοκράτορος.

Όταν η Φλωρεντία αποτελούσε χωριστή δημοκρατία, οι κάτοικοί της είχαν διαφανείς μεριδίες, έναν όποιον ή μια ήταν με το μέρος του Πάπα, ή με το μέρος του Αυτοκράτορος.

Όταν η Φλωρεντία αποτελούσε χωριστή δημοκρατία, οι κάτοικοί της είχαν διαφανείς μεριδίες, έναν όποιον ή μια ήταν με το μέρος του Πάπα, ή με το μέρος του Αυτοκράτορος.

Όταν η Φλωρεντία αποτελούσε χωριστή δημοκρατία, οι κάτοικοί της είχαν διαφανείς μεριδίες, έναν όποιον ή μια ήταν με το μέρος του Πάπα, ή με το μέρος του Αυτοκράτορος.

Όταν η Φλωρεντία αποτελούσε χωριστή δημοκρατία, οι κάτοικοί της είχαν διαφανείς μεριδίες, έναν όποιον ή μια ήταν με το μέρος του Πάπα, ή με το μέρος του Αυτοκράτορος.

Όταν η Φλωρεντία αποτελούσε χωριστή δημοκρατία, οι κάτοικοί της είχαν διαφανείς μεριδίες, έναν όποιον ή μια ήταν με το μέρος του Πάπα, ή με το μέρος του Αυτοκράτορος.

Όταν η Φλωρεντία αποτελούσε χωριστή δημοκρατία, οι κάτοικοί της είχαν διαφανείς μεριδίες, έναν όποιον ή μια ήταν με το μέρος του Πάπα, ή με το μέρος του Αυτοκράτορος.

Όταν η Φλωρεντία αποτελούσε χωριστή δημοκρατία, οι κάτοικοί της είχαν διαφανείς μεριδίες, έναν όποιον ή μια ήταν με το μέρος του Πάπα, ή με το μέρος του Αυτοκράτορος.

Όταν η Φλωρεντία αποτελούσε χωριστή δημοκρατία, οι κάτοικοί της είχαν διαφανείς μεριδίες, έναν όποιον ή μια ήταν με το μέρος του Πάπα, ή με το μέρος του Αυτοκράτορος.

Όταν η Φλωρεντία αποτελούσε χωριστή δημοκρατία, οι κάτοικοί της είχαν διαφανείς μεριδίες, έναν όποιον ή μια ήταν με το μέρος του Πάπα, ή με το μέρος του Αυτοκράτορος.

Όταν η Φλωρεντία αποτελούσε χωριστή δημοκρατία, οι κάτοικοί της είχαν διαφανείς μεριδίες, έναν όποιον ή μια ήταν με το μέρος του Πάπα, ή με το μέρος του Αυτοκράτορος.

Τὸν υπέβαλαν σὲ τρομερὰ βασανιστήρια!

Όταν η Φλωρεντία αποτελούσε χωριστή δημοκρατία, οι κάτοικοί της είχαν διαφανείς μεριδίες, έναν όποιον ή μια ήταν με το μέρος του Πάπα, ή με το μέρος του Αυτοκράτορος.

Όταν η Φλωρεντία αποτελούσε χωριστή δημοκρατία, οι κάτοικοί της είχαν διαφανείς μεριδίες, έναν όποιον ή μια ήταν με το μέρος του Πάπα, ή με το μέρος του Αυτοκράτορος.

Όταν η Φλωρεντία αποτελούσε χωριστή δημοκρατία, οι κάτοικοί της είχαν διαφανείς μεριδίες, έναν όποιον ή μια ήταν με το μέρος του Πάπα, ή με το μέρος του Αυτοκράτορος.

Όταν η Φλωρεντία αποτελούσε χωριστή δημοκρατία, οι κάτοικοί της είχαν διαφανείς μεριδίες, έναν όποιον ή μια ήταν με το μέρος του Πάπα, ή με το μέρος του Αυτοκράτορος.

Όταν η Φλωρεντία αποτελούσε χωριστή δημοκρατία, οι κάτοικοί της είχαν διαφανείς μεριδίες, έναν όποιον ή μια ήταν με το μέρος του Πάπα, ή με το μέρος του Αυτοκράτορος.

Όταν η Φλωρεντία αποτελούσε χωριστή δημοκρατία, οι κάτοικοί της είχαν διαφανείς μεριδίες, έναν όποιον ή μια ήταν με το μέρος του Πάπα, ή με το μέρος του Αυτοκράτορος.

Όταν η Φλωρεντία αποτελούσε χωριστή δημοκρατία, οι κάτοικοί της είχαν διαφανείς μεριδίες, έναν όποιον ή μια ήταν με το μέρος του Πάπα, ή με το μέρος του Αυτοκράτορος.

Όταν η Φλωρεντία αποτελούσε χωριστή δημοκρατία, οι κάτοικοί της είχαν διαφανείς μεριδίες, έναν όποιον ή μια ήταν με το μέρος του Πάπα, ή με το μέρος του Αυτοκράτορος.

Όταν η Φλωρεντία αποτελούσε χωριστή δημοκρατία, οι κάτοικοί της είχαν διαφανείς μεριδίες, έναν όποιον ή μια ήταν με το μέρος του Πάπα, ή με το μέρος του Αυτοκράτορος.

Όταν η Φλωρεντία αποτελούσε χωριστή δημοκρατία, οι κάτοικοί της είχαν διαφανείς μεριδίες, έναν όποιον ή μια ήταν με το μέρος του Πάπα, ή με το μέρος του Αυτοκράτορος.

Όταν η Φλωρεντία αποτελούσε χωριστή δημοκρατία, οι κάτοικοί της είχαν διαφανείς μεριδίες, έναν όποιον ή μια ήταν με το μέρος του Πάπα, ή με το μέρος του Αυτοκράτορος.

Όταν η Φλωρεντία αποτελούσε χωριστή δημοκρατία, οι κάτοικοί της είχαν διαφανείς μεριδίες, έναν όποιον ή μια ήταν με το μέρος του Πάπα, ή με το μέρος του Αυτοκράτορος.

Όταν η Φλωρεντία αποτελούσε χωριστή δημοκρατία, οι κάτοικοί της είχαν διαφανείς μεριδίες, έναν όποιον ή μια ήταν με το μέρος του Πάπα, ή με το μέρος του Αυτοκράτορος.

Όταν η Φλωρεντία αποτελούσε χωριστή δημοκρατία, οι κάτοικοί της είχαν διαφανείς μεριδίες, έναν όποιον ή μια ήταν με το μέρος του Πάπα, ή με το μέρος του Αυτοκράτορος.

Όταν η Φλωρεντία αποτελούσε χωριστή δημοκρατία, οι κάτοικοί της είχαν διαφανείς μεριδίες, έναν όποιον ή μια ήταν με το μέρος του Πάπα, ή με το μέρος του Αυτοκράτορος.

Όταν η Φλωρεντία αποτελούσε χωριστή δημοκρατία, οι κάτοικοί της είχαν διαφανείς μεριδίες, έναν όποιον ή μια ήταν με το μέρος του Πάπα, ή με το μέρος του Αυτοκράτορος.

Όταν η Φλωρεντία αποτελούσε χωριστή δημοκρατία, οι κάτοικοί της είχαν διαφανείς μεριδίες, έναν όποιον ή μια ήταν με το μέρος του Πάπα, ή με το μέρος του Αυτοκράτορος.

Όταν η Φλωρεντία αποτελούσε χωριστή δημοκρατία, οι κάτοικοί της είχαν διαφανείς μεριδίες, έναν όποιον ή μια ήταν με το μέρος του Πάπα, ή με το μέρος του Αυτοκράτορος.

Όταν η Φλωρεντία αποτελούσε χωριστή δημοκρατία, οι κάτοικοί της είχαν διαφανείς μεριδίες, έναν όποιον ή μια ήταν με το μέρος του Πάπα, ή με το μέρος του Αυτοκράτορος.

Τεροι από τους κατοίκους ζητούσαν να γίνουν νέες ανακρίσεις και ν' αναβληθεί ή εκτέλεσις της αποφάσεως.

Έν γένει ή κοινή γνώμη είχε ταχθεί τώρα με το μέρος του καταδίκου και μερικοί μάλιστα ήταν έτοιμοι να παρουσαστούν στις αρχές και νά ζητήσουν χάρι.

Ευτυχώς την ίδια μέρα έφτασε από τη Φλωρεντία ένας ταχυδρόμος, ο οποίος άνηγγελε ότι ανεκαλύφθη ο δολοφόνος του Βελφίורי, ο όποιος ήταν βαλτός από το Βαννινέλλι.

Ο μισήτος αυτός άνθρωπος, μη άρκουμένος στην εξορία και στη δημιουσι της περιουσίας του αντίπαλου του, υποσχέθηκε μεγάλη άμοιβή σε κάποιον κακοποιό, αν κατορθωνε νά ξεπαστρέψει τον Λανουόκιου.

Ο κακοποιός ύστερ' από πολλές κατασκοπείες τρύπωσε μέσα στο σπίτι του Βελφίורי, αποφασισμένος νά φέρη εις πέρας την εντολή του, αλλά έκανε λάθος στο δωμάτιο και σκότωσε τον οικοδεσπότη αντί του ξένου του.

Κατόπιν, ενώ γύριζε στη Φλωρεντία, αναγνώστηκε στο δρόμο του μ' έναν άλλον κακοποιό, τον όποιον είχε δάλει ή ίδιας ο Βαννινέλλι νά τον σκοτώσει, επειδή φοβόταν μήπως ο δολοφόνος προδώσει το μυστικό του.

Ο φονεύς του Βελφίורי όμως, ο όποιος πληρώθηκε θανάσιμα, προτού ξεψυχήσει φανέρωσε την αλήθεια και έπαι γλύτωσε ο Λανουόκιος.

Η χαρά του λαού μόλις εγνώσθη ή εν λόγω άποκάλυψις υπήρξε μεγάλη και ο κατάδικος βγήκε από τη φυλακή με μεγάλη τιμητική συνοδεία.

Ο αντίπαλός του καταδικάστηκε σε θάνατο για τις κακές του πράξεις και ή Λανουόκιος προσεκλήθη στη Φλωρεντία διά ψηφίσματος της πόλεως και ξαναπήρε υπό την κατοχή του την περιουσία του, χωρίς όμως νά μπορεί νά παρηγορηθεί ποτέ για το θάνατο του άτυχου φίλου του.

ΑΒΗΣΣΥΝΙΑΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Οι δρόμοι απ' όπου περνάς και το μέρος όπου πατάς: το πόδι σου, είθε νά μεταβάλλονται σε πηγάδια, για νά μπορώ νά σβύνω τη δίψα μου, κάθε φορά που καίγομαι απ' τον έρωτά σου.

Όταν διαβαίνεις, σ' αισθάνομαι σαν το χτύπημα των φτερών του αετού που πετάει στον άέρα και σαν το βουητό της μέλισσας, όταν πηγαίνει νά ρουφήξει μέλι από τὰ λουλούδια.

Δεν μπορώ πειν νά πιάσω στὰ χέρια μου δουλειά, γιατί είμαι τρελλός από την αγάπη σου.

Θά χύσω τόσα δάκρυα που θά κάμω το ποτάμι νά φουσκώσει για νά σ' επιποδίσω νά φύγης από κοντά μου...

Η ΑΡΧΗ ΜΙΑΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ

Η Έθνική Βιβλιοθήκη του Παρισιού, μιά από τις πλουσιότερες δημόσιες βιβλιοθήκες της Εύρώπης, ιδρύθηκε μετά το θάνατο του βασιλέως Καρόλου Ε', ο όποιος πεθαίνοντας έκληροδότησε έννικαιοσύνης τόμους χειρογράφων που απέθελεσαν τὰ πρώτα βιβλία της.

ΟΙ ΚΑΛΟΙ ΤΡΟΠΟΙ

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ

Όταν είστε προσκεκλημένοι σε γεύμα ή σε δείπνο, δεν πρέπει ποτέ νά παίρνετε μόνοι σας θέσι στο τραπέζι, πριν σας υποδείξει ή οικοδέσποινα πού θά καθίσετε.

Μη μεταχειρισθείτε ποτέ μαχαίρι για νά κόψετε το ψάρι. Μόνο το πηρούνι: θά γοργομυσηθείτε γι' αυτό τη δουλειά. Τά δέ κόκκαλα του ψαριού θά τὰ ακουμπήσετε πρώτα στο πηρούνι, βγάζοντάς τα από το στόμα σας και κατόπιν θά τὰ βάζετε στο πιάτο σας.

Επίσης δεν πρέπει νά κόβετε τη ψωμί σας με μαχαίρι, ούτε νά φέρνετε ποτέ τὸ μαχαίρι στο στόμα σας.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΜΟΥΣΙΚΟΙ

Τὰ σπαράγγια δεν πρέπει νά τὰ τρώτε με το πηρούνι. Άλλα με το χέρι.

Δεν κάνει νά μαζεύετε τη σάλτσα του φαγητού σας με το ψωμί.

Η μουστάρδα δεν πρέπει ποτέ νά μπαίνει στη γύρα του πιάτου επάνω, γιατί οι υπηρετεί που παίρνουν τὰ πιάτα μπορούν έτσι νά λερώσουν τὰ δάχτυλά τους. Θά τή βάζετε κάτω από το γύρο του πιάτου.

Μην κόβετε ποτέ σε μικρά κομμάτια όλο το κρέας που θά σας σερβίσουν. Κόβετε το σιγά-σιγά την ώρα που το τρώτε, κρατώντας το πηρούνι με το άριστερό χέρι και τὸ μαχαίρι με το δεξί.

Εάν περιττό βέβαια νά σας πούμε πώς, ενώ θά τρώτε, δεν πρέπει νά χώνετε μέσα στο στόμα σας όλο το πηρούνι.

Νά προσέχετε πάντα νά παίρνετε τόσο φαγητό στο πιάτο σας, όσο μπορείτε νά φάτε, ούτως ώστε νά μην αφήνετε νά περισσεύη τίποτα.

Επίσης δεν πρέπει ν' αφήνετε νά περισσεύει καθόλου ψωμί και καθόλου κρασί στο ποτήρι σας.

Αν και τώρα δεν ισχύουν πολύ οι τύποι κι' ή έθιμοσυσις της περασμένης εποχής,

Αν και τώρα δεν ισχύουν πολύ οι τύποι κι' ή έθιμοσυσις της περασμένης εποχής,

Αν και τώρα δεν ισχύουν πολύ οι τύποι κι' ή έθιμοσυσις της περασμένης εποχής,

Αν και τώρα δεν ισχύουν πολύ οι τύποι κι' ή έθιμοσυσις της περασμένης εποχής,

έν τούτοις δεν πρέπει νά σηκωνόμαστε ποτέ από τὸ τραπέζι πριν σηκωθεί ή οικοδέσποινα.

Άλλοτε οι προσκεκλημένοι δεν έτρωγαν πριν άρχίσαι νά τρώγῃ ή οικοδέσποινα. Τώρα όμως, μόλις σερβιριστεί κανείς, όφείλει ν' άνοίξη νά τρώγῃ.

Εάν περιττόν βέβαια νά σας πούμε πώς δεν πρέπει νά ρουφάτε δυνατά τη σούπα.

Άλλ' ούτε σιγά πρέπει νά ρουφάται ή σούπα. Πρέπει νά τήν αδειάζετε με προσοχή με το κουτάλι: μέσα στο στόμα, χωρίς νά τ' ανοίξετε πολύ.

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ ΤΗΣ ΘΕΩΝΗΣ

ΤΙ ΛΕΓΕΙ Η ΒΙΡΓΙΝΙΑ ΤΣΕΡΙΛ ΓΙΑ ΤΟΝ ΣΑΡΛΩ

(Αυτόγραφες εντυπώσεις της πρωταγωνίστριας των «Φώτων» της Πόλεως» για το μεγαλύτερο ήθοιοι του κινηματογράφου).

Η Βιργινία Τσερίλ

Θα σας διηγηθώ εδώ ένα επεισόδιο από τα κομικά της κινηματογραφικής μου σταδιοδρομίας. Μία μέρα, ενώ ο Σαρλώ κι' εγώ παίζαμε σε μία ταινία, έφαγα ξαφνα ένας Άγγλος λόρδος, συνοδευόμενος από πολλούς φίλους του, ο οποίος, με όλη τη βρετανική του αξιοπρέπεια, ζήτησε να έπισκεφθώ το στούντιο.

Ο Σαρλώ τσακίστηκε άμέσως για να πάει να τους υποδεχτεί, όταν ξαφνα άντελθώ πώς φορούσε τα παρυμνιωμένα χοντροπάπουσά του. Γυρίζοντας τότε προς έμένα μου είπα:

— Βιργινία, δεν μπορώ να δεχτώ τους συμπαιρωτές μου μ' αυτά τα χοντροπάπουσά σου. Σε παρακαλώ, δάναίσε μου τα δικά σου.

Πρέπει εδώ να σας πω, ότι ο Σαρλώ, ο οποίος δεν είχε καθόλου σωματώδη, έχει πόδια και χέρια γυναικεία. Έβγαλα λοιπόν τα σκαρίνια μου και το έδωσα, ενώ συγχρόνως αυτός έβγαζε τα χοντροπάπουσά του.

Αμα φέρεσε τα δικά μου, γύρισε και μου είπε, δείχνοντάς μου τα δικά του:

— Θα κάνετε καλά τώρα, αν δεν θέλετε ν' αρπάξετε κανένα κρόο, να φορέσετε αυτά τα παπούτσια, ως ετού να σας επιστρέψω τα δικά σας.

Για να διασκεδάσω φέρεσα πράγματι τις αρβύλλες του και γελούσα παρακολουθώντας από μακριά τους έπισκέπτες, οι οποίοι δεν μπόρεσαν να συγκρατήσουν την έκπληξή τους και κάποιο ειρωνικό χαμόγελο όταν είδαν το Σαρλώ με τα γυναικεία του σκαρίνια.

Μα ο τελευταίος, βλέποντάς με να γελώ, θέλησε να μ' εκδικηθώ μ' ένα σατανικό πλάγιο τρόπο. Γυρίζοντας λοιπόν προς το μέρος μου, φώναξε:

— Ω! μίς Βιργινία, εύχαριστηθήτε να έβητε εδώ... Θέλω πολύ να γνωρίσετε το λόρδο Μ... και τους φίλους του...

Ο Σαρλώ

Τι να κάνω;... Θέλοντας και μή, άρχισα να σέρνομαι με τα χοντροπάπουσά του Σαρλώ, κινδυνεύοντας από στιγμή σε στιγμή να πέσω κάτω, ενώ οι Άγγλοι χόντευσαν να σκάσουν από τα γέλια τους...

Αυτό βέβαια ήταν έξυπνο και δεν με δυσαρέστησε καθόλου... Άλλα πολλές φορές ο Σαρλώ είχε έντελως ασυνεννόητος. Όταν εργαζόμουν μαζί του, έζη φορές αναγκάστηκε να τον αφήσω... Έξ άλλου είχε παληά του συνήθεια να διώχνει όλους τους ήθοιους του θιάσου του, ενώ γυρίζει μία ταινία, και να τους ξαναπαίρνει άμέσως την άλλη μέρα. Πρίν τον γνωρίσω καλά, έλ' αυτά να έπαιρνα στα σοβαρά και, κάθε φορά που μαλλώναμε, νόμιζα πως ή συνεργασία μας διακόπη και δεν πήγαινε την άλλη μέρα στο στούντιο. Μα, την άλλη μέρα, πρωί-πρωί, το τηλεφώνω μου γυποπούσε ξαφνα. Ήταν ο Σαρλώ ο ίδιος, ο οποίος μου έλεγε με φωνή θλιμμένη:

— Βιργινία, βλέπω με λύπη μου ότι δεν φέρεσαι καλά άπέναντί μου. Έπορευε πρό μιάς ώρας να βρίσκεσαι στη δουλειά σου και σύ δεν ήρθες ακόμα. Πρέπει να μάθω να είσαι ακριβής, γιατί αλλιώς θα μ' αναγκάσει να σηματούσω άλλη ιδέα για σένα.

Καθώς βλέπετε, ο Σαρλώ είναι παράδοξος άνθρωπος και δυσκολεύεται κανείς ως ετού να τον καταλάβει. Νομίζω πως η μοναξιά του τον κάνει να υποφέρει πολύ. Αλλάζει τόσο γρήγορα κέφι, ώστε, ενώ φαίνεται πενίλος, μετρι θανάτου, τον βλέπετε,

Τόν Σαρλώ τον γνώρισα για πρώτη φορά στα 1928. Την εποχή εκείνη είχα γνωρίσει από το σύζυγό μου, έναν δικηγόρο στο Σικάγο, και είχα πάει στο Χόλλυγουντ για ν' ανακηρυχθώ λίγον καιρό. Εκεί, μία μέρα, μου τόν συνέστησαν. Έκείνος με ρώτησε άμέσως αν είχα παίξει στον κινηματογράφο και, έπειτα από την άρνητική απάντησή μου, με προσκάλεσε να έπισκεφθώ το στούντιό του. Πήγα μ' ένθουσιασμό και την ίδια μέρα κιόλας μου πρότεινε να παίξω μαζί του στο «Φώτα της Πόλεως». Αυτό ήταν όλο. Μου φάνηκε μάλιστα πως στην αρχή θα μετάνιωσα για την έκλογή του, γιατί ήμου ακόμα πολύ νέα—μόλις είκοσι χρόνων—και πολύ άπειρη.

Και τώρα, αφού είπα άρκεστά για το Σαρλώ, άς μιλήσω λίγο και για τον εαυτό μου... Γεννήθηκα στην Καρναχέν της πολιτείας του Ίλινอยς. Οι γονείς μου, όταν ήμου ακόμα πέντε χρόνων, χώρισαν και από τότε δεν ξαναείδα ούτε τον πατέρα μου. Μετά το διαζύγιο, άρχισα να περνάω με τη μητέρα μου μία ζωή πολύ φτωχική, η οποία είχε αφήσει τα Ίλνι της μέσα στην ψυχή μου. Ακόμα και σήμερα, μολονότι κερδίζω πολλά, δεν θέλω να ζω μέσ' στην πολυτέλεια σαν τις άλλες συναδέλφους μου. Η μητέρα μου κι' εγώ κατοικούμε σ' ένα χαριτωμένο σπιτάκι, που δεν έχει καμιά όμοιότητα με τα παλάτια των άλλων αστέρων. Κυκλοφορώ μ' ένα «Φόρτ», το οποίο αγοράσα «κακαζιόν» μαζί με το σκύλο μου. Αυτός είναι η μόνη πολυτέλεια που επιτρέπω στον εαυτό μου... Πολλές φορές μου είπαν ότι ο τρόπος αυτός της ζωής δεν ταιριάζει καθόλου με τη σημερινή μου θέση. Μα τί να σας πω; Έγώ δεν έξέρω να κάνω πόες-θα στενοχωριόμουν πολύ αν ζούσα σε μέγαλο, περιτοιχημένη από ένα πλήθος υπηρετών, οι οποίοι θα επέδιδαν κάθε μου κίνηση. Μου άρσειε καλύτερα να υπηρετούμαι μόνη μου κι' η λανία που έχουν μερικές άλλες με τα πολυτελή φορέματα που φοιέται γαλόνια. Δεν είναι εύτυχισμένη παρά μόνο όταν φοράω ένα άπλο φορεμάτακι του γούστου μου κι' ένα μπερ στο κεφάλι. Έπίσης συχνά νομίζω τρομέρα τις φωτογραφίες...

Και για να τελειώνω, θα σας διηγηθώ μία χαριτωμένη ιστορία. Στην πρώτη παράστασι των «Φώτων της Πόλεως», έλοι οι άστρες του κινηματογράφου πριν μπουν μέσα στην αίθουσα περνούσαν μπρός σ' ένα μικρό άνω, το οποίο τους άνήγγελε στο Κοντόν. Όταν πλησίασα κι' εγώ με τη βεβαιότητα πως η εμφάνισή μου θα προκαλέσει έντονη, ο άνθρωπος που στεκόταν μπρός στο μικρόφωνο, είπα:

— Τι θέλετε έσείς; έδω... Είστε χαριτωμένη βέβαια... Μα δεν είστε άσπρη...

Φανταστήτε! Δεν είχε άναγνωρίσει έμένα, την πρωταγωνίστρια του έργου... Αυτή λοιπόν είναι η δόξα...

VIRGINIA CHERILL

Τ' ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΟΥ

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΑΠΑΤΕΛΩΝΟΣ ΜΠΡΕΝΓΚΟΛΦ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ.—Ο περίφημος άπατελός Μπρενγκόλφ διηγείται στα «Απομνημονεύματα» του τις πρώτες του περιπέτειες στην Αμερική, όπου άναγκάστηκε να καταφύγει έπειδή στην Εύρώπη τον καταδίωκαν οι δανειστές του. Διηγείται τις περιπέτειές του και τα ταξείδια του, ως την ημέρα που, χωρίς πενήτα πιά, άναγκάστηκε να παραισιαστή στο Έλβετικό Προέξλιο, ως Έλβετος τόν έπαιον έλθετοσαν ένω ταξείδευε. Έκεί τόν έλκυσαν οικονομικά. Μα σε λίγο έμεινε πάλι χωρίς χρήματα κι' άναγκάστηκε να καταφύγει ως έδεδοθη στα άμερικανικά στρατεύματα των Φιλίππινων Νήσων.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Δεκαπέντε μέρες μετά την άφιξή μου στην κατασκήνωσι Μπαρρέτ άρχισα να πλήττω τρομερά, καθώς δεν είχα καμιά άσχολία. Τα μεγάλα και μυστηριώδη δάση που άπλωνόντουσαν γύρω με τραβούσαν με μία άκατανίκητη γοητεία και γι' αυτό, για ν' άπασχοληθώ κάπως, άποφάσισα να τα έξερευνήσω.

Έτσι ένα πρωί ξεκίνησα. Έπειτα από κάποιες ώρες πορείας μπήκα μέσα στο δάσος, με μέσα σ' ένα δάσος πρόχωρο, γεμάτο ποτάμια που τραγουδούσαν και έμυθωνόμουν από τα ξαρκάδια που περνούσαν στο πέρας κά μου κι' έτρεχαν να κρυφτούν. Το τροπικό δάσος, το άδιαπέραστο, μέσ' στο οποίο έπρεπε ν' άνοίγει κανείς το δρόμο του με το τσεκούρι, άρχιζε πολύ πιο μακριά. Ήταν ένα δάσος που έσταζε όλόκληρο από ύγρασία, κατοικημένο από μαϊμούδες και παπαγάλους. Ζητώ συγγνώμη από τους άναγνώστες μου γιατί δεν ύπηρχαν σ' αυτό ούτε τίγρεις, ούτε τεράστια έρπετα, ούτε άνθρωποφάγοι. Τα πιο βρωμερά ζώα του τόπου ήταν οι Άμερικανοί έκπολιτιστάι, η βδέλλες κι' αυτά τα κουνούπια.

Όσο για τους κατοίκους που ζούσαν μέσ' στο δάσος κι' έπάνω στο βουνό, παρ' όλη την έπιβουμία μου, δεν κατάβηκα ποτέ να τους συναντήσω. Συναντούσα μόνο γύρω από τις κατοικίες τους τα γουρούνια τους και τις κόττες τους, τα οποία τόσο εγώ όσο και οι άνδρες μου χρησιμοποιούσαμε για τα γευμάτά μας.

Ένα όμως άπ' τα γουρούνια αυτά, τα οποία φάγαμε μπρός στα μάτια του κυρίου του, χωρίς να του ζητήσουμε την άδεια, μου στράχισε άκετές ένοχλήσεις. Ο άνθρωπος αυτός είχε σχέσεις με την πολιτεία με τις άμερικανικές Άρχεί, η οποίες, αφού μ' επέπληξαν, μ' έβαλαν και άποζημιώσει τόν ιδιοκτήτη του γούρου.

Μα δεν ήταν αυτό όλο. Μία μέρα, οι άνδρες μου, χωρισμένοι σε μικρούς όμιλους, έξερευνούσαν τα περίχωρα με την έλπίδα ν' άνακαλύψουμε κανένα μέρος, στο οποίο θα είχαν κρυμμένα όπλα οι Ιθαγενείς. Είχα έμπιστευθεί το δίκαννό μου στον άκόλουθό μου Γκάρονα και, σφύριζοντας εύθυμα, πήγαινα άμέριμος και μόνος. Όταν έφτανε, άναγνώριζα εύθυμα, έφτανε ξαφνα ένας πυροβολισμός άντηχησε πίσω μου. Συγχρόνως είδα να τρέχουν προς το μέρος μου μερικοί από τους στρατιώτες μου, φωνάζοντας:

— Καπετάνιο! Καπετάνιο! Σκό-

τωσαν το Γκάρονα!

Γύρισα άμέσως πίσω κι' είδα άνάμεσα στα χόρτα κατάνοιτο και σκοτωμένο τόν φτωχό μου άκόλουθο.

Μα την ίδια στιγμή με άποβροντία πυροβολισμών άκούστηκαν και τέσσερες άπ' τους στρατιώτες μου έπεσαν κάτω σκοτωμένοι. Οι Ιθαγενείς μάλιστα είχαν στήσει καρτέρι.

Μάζεφα άμέσως τους άνδρες μου κι' άρχισα να έξερευνώ τα περίχωρα, μα το μέρος ήταν τόσο άνώμαλο, η βλάστησις τόσο πυκνή, ώστε δεν μπόρεσαμε ν' άνακαλύψουμε τίποτε...

Όταν γυρίσαμε στην κατασκήνωσή μας, αφού πρώτα θάψαμε τους νεκρούς μας, κάποιος Ιθαγενής πουλήμενος στους Άμερικανούς ήρθε και με πληροφόρησε ότι την ένδερα την είχε όργανώσει κάποιος έρευνς τών Ιθαγενών, όνομαζόμενος Τζιό. Ο οποίος είχε όρχιστεί να έξοντώσει τους Άμερικανούς.

Μα κι' εγώ όρχιστηκα τότε να ύην ήσυχάσας, αν δεν βάλω χέρι στον Ίτζιο.

Έπειτα από λίγες μέρες, μία Κυριακή άπόγευμα, καθόμουν στη βεράντα μου, άνάμεσα στο σκύλο μου και τη μαϊμού μου κι' έπινα ένα ποτήρι χουριμάδραστο, όταν ξαφνα έφτασε λαχανιασμένος, στάζοντας όλόκληρος από τόν ιδρώτα, ένας ταχυδότης από το Καμπανκαλάν και μου έδωσε το παρακάτω σημείωμα:

«Το Καμπανκαλάν πυροβόλησε ης άπό τους Ιθαγενείς. Φρουρά Άμερικανών έσφάγη. Αποστείλατε εν ισχύ ύσεις».

Ήταν, όπως σας είπα, Κυριακή και οι περισσότεροι άπό τους στρατιώτες μου είχαν σκορπιστεί στα γειτονικά χωριά, όπου παρακολουθούσαν τις κορομαχίες. Διέταξα λοιπόν έμέσως να στείλουν σναγαμετά κι' άφού συγγέντωσα όσους στρατιώτες μου μπόρεσα, ξεκίνησα. Μα στο δρόμο ήταν ν

να πανδοχείο, το οποίο άμέσως έπαισε να με φιλοξενήσει. Είχα λοιπόν έμεινε σε ένα καλό πανδοχείο, όπου έφτανε ο ήλιος. Είχα λοιπόν έμεινε σε ένα καλό πανδοχείο, όπου έφτανε ο ήλιος. Είχα λοιπόν έμεινε σε ένα καλό πανδοχείο, όπου έφτανε ο ήλιος.

μοναδικό πανδοχείο του τόπου. και θεώρησα πρόνοια να μω μέσα για να πιω κανένα ποτήρι.

Μα ήπια και δεύτερο και τρίτο κι... ως ετού να βγώ πάλι έξω, έίχε νυχτώσει.

— Θεέ μου, είπα τότε. Μία πόλις καίγεται, οι Άμερικανοί σφάζονται κι' εγώ καθόμαι και πίνω... Τι κάνω; Έφτασα τέλος την άλλη μέρα το μεσημέρι στο Καμπανκαλάν. Στο λιμάνι του βρισκό-

τουσαν μεταγωγικά και κανονιοφόροι, πράγμα που φανέρωνε ότι είχαν στάσει ήδη άλλες ένοπλες δυνάμεις. Πράγματι δέ στο Διοικητήριο συνάντησα το συνταγματάρχη Ταϊν-βου και διαβήρουν άξιωματικούς κι' έπιθεωρητές, οι οποίοι είχαν φτάσει μαζί με τρεις λόφους στρατιωτών από το «Πλο» Πλο. Τους άφησα εκεί να συζητούν κι' εγώ έστρεξα με τους άνδρες μου στα περίχωρα για να δρώσω. Η τύχη με βοήθησε αυτή τη φορά. Γιατί, μόλις προχώρησα πέντ' έξι μίλια στα περίχωρα, ένας από τους άνδρες μου άρχισε να φωνάζει:

— Νά ται!... Νά ται οι Ιθαγενείς! Και πυροβόλησε προς τη διεύθυνσι του ρυακίου.

Πράγματι, οι Ιθαγενείς που είχαν σφάξει τους Άμερικανούς, βάδισαν κατά μήκος του ρυακίου για να ύην άφύπνου Ίτζι.

Η ύπόθεσις τους κανονίστηκε με σά σε πέντε λεπτά. Διέταξα: «Πύο!» στους άνδρες μου και πρίν οι Ιθαγενείς κατορθώσουν να ίδουν από πού τους χτυπούσαν, είχαν πέσει όλοι νεκροί!

Πολλοί άπ' αυτούς ήταν άπικηρυγμένοι και γι' αυτό, παρ' όλη την άηδία μου, διέταξα έναν δεκανέα μου να τους κόψη τα κεφάλια.

Η έπιτυχία μου αυτή μ' έκανε γνωστό σ' όλες τις Ηνωμένες Πολιτείες. Μα συγχρόνως ήττασία του γουρουνιού που σάς άνάερα παραπάνω, έίχε κανονίσει δυ-

σάρεστες συνέπειες για μένα. Γιατί η Κυβέρνησις της Βασιλικής, ως την όποια έφτασε το ζήτημα, διέταξε τη μετάθεσί μου στο Λούι.

Εκεί όμως δεν ήμου πια μονάχος. Ύπηρχαν κι' άλλοι τέσσερες άξιωματικοί. Άντίο λοιπόν ανεξαρτησία!

Μόλις έφτασα εκεί, με διέταξαν να βγώ εις αναζήτησιν κάποιου Ιθαγενούς φυλάχου, όνομαζόμενου Άν-τεν.

Εκίνησα άμέσως, μα χωρίς κανέναν ένθουσιασμό. Οι στρατιώτες μου μου ήσαν άγνωστοί και άντιπαθητικοί, γιατί δεν είχαν σπουδάσει στη σχολή τη δική μου. Μας έλειπε ή άμοιβαία έμπιστοσύνη.

Όστόσο, για να ξεθωιάσω κάπου, σκότωνα όσους επαναστάτες Ιθαγενείς συναντούσα και πυροβόλωνα τα γούρα τους.

Τη άποτέλεσμα της δράσεώς μου ήταν να συγκεντρωθούν οι Ιθαγενείς στα ένδότερα για να έτοιμάσουν την άντεκδικησί τους, η οποία, όπως θα ήδτε άμέσως δεν άργησε να συντελεσθί.

Ήταν η 13η Ίανουαρίου 1907. Τσακισμένος από την κόρασι κι' εξαντλημένος από την πορεία σε μία χώρα άγνωστη, περπατούσα τρακίζοντας, επί κεφαλής τών άνδρών μου, μέσ' στην καρδιά ενός μεγάλου δάσους... Ήμου κυριολεκτικώς άπογοητευμένος και δεν μ' έγνοιαζε για τίποτε, μολονότι προσαιθανόμουν ότι κάποιο κακό συναπάντημα με περίμενε...

Ο καιρός ήταν άθλιος κι' έδραχε ραγδαία... Καί, ξαφνα, η καταστροφή που προσαιθανόμουν έσπασε έπάνω μας τομερή.

Οι Ιθαγενείς μάλιστα παραμόνευαν μέσ' στο δάσος κρυμμένοι από τις δυο μεριές του δρόμου μας...

Δεν είχαμε άντικειφθεί τίποτε, όταν σε μία στιγμή τους είδαμε να πεταχόνται μπροστά μας άγριοι, τρομεροί, ματωμένοι. Ένας άπ' αυτούς, ο οποίος, καθώς φαίνεται, ήξερε προηγουμένα μαζί μου, ρίχτηκε έπάνω μου και μου άκάρωσε τη λόγχη του στο γούρο... Δεν πρόατασα να χροισιμοποιήσω το όπλο μου, όταν ένας πυροβολισμός άντήχησε... Νόμισα πως με είχαν πυροβολήσει... Είχα κάνει όμως λάθος, γιατί ήταν ο Ροντριγκές, ο ύπηρετός μου, ο οποίος είχε πυροβολήσει εναντίον του ληστού που με χτύπησε...

Εν τω μεταξύ όλοι οι άνδρες μου είχαν καεί τα ίδια με μένα... Όλοι ήταν η σκοτωμένοι ή τραυματισμένοι. Οι δέ Ιθαγενείς είχαν εξαφανιστεί...

Αφού έκαναν τη δουλειά τους, μας άφησαν κι' έφυγαν...

Δεν περιμέναιε από πούθενά κανένα βοήθημα...

Είχαμε στο έλεος του Θεού...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Ο Μπρενγκόλφ ως Έλβετος άξιωματικός.

Ο Μπρενγκόλφ ως Γάλλος άξιωματικός.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Σ Ε λίγο, ο αδελφός 'Ιάκωβος έμπαινε μέσα στο καλλι του ήγου-
μένου. Εδώ, από την πρώτη κιόλας
στιγμή, μου έκανε μεγάλη εντύπωσι
ή εμφάνισή του. Ήταν ένας απ' τους
άνθρώπους εκείνους που σου επιβάλ-
λονται αμέσως και σου προκαλούν το
σεβασμό ανάμικτο με θαυμασμό, χω-
ρίς να ξέρεις γιατί. Ήταν ύψηλός,
νέος σχετικώς ακόμα, με λίγα άνοι-
χτοκασιανά γένεια, με πρόσωπο λευ-
κό, μα κάπως γλωμά και με μάτια
γλυκά και σδαρά. Είχε κάτι το πο-
λύ ευγενικό στο παρουσιαστικό του.

Χαιρέτησε με μια υπόκλιση τον ή-
γουμένο, ο οποίος έπευσε να με πα-
ρουσιάσει, μη παραλείποντας φυσικά
να παρατάξει και τους τίτλους του.

Ο αδελφός 'Ιάκωβος με χαιρέτησε
και κατόπιν ο ήγουμένος για να το
εξέστη το σκοπό της επίσκεψής
μου, άρχισε να μου διηγείται την πε-
ριπέτειά μου.

Όσο προχωρούσε στην αφήγησή
του, τόσο με περισσότερο ενδιαφέρον
τόν άκουγε ο αδελφός 'Ιάκωβος. Μια
άνησχη λάμψη περνούσε κάθε τόσο
απ' τα μάτια του, μέσ' στα όποια ζω-
γραφίζόταν τώρα η περιέργειά. Δεν
έλεγε ούτε λέξη, μα άκουγε με μεγά-
λη προσοχή, χωρίς να δείχνει την
παραιετή δυσπιστία για όλα αυτά τα
άπιστευτα γεγονότα που μου είχαν
συμβεί.

Τέλος, ο ήγουμένος έπαψε να μι-
λάει...

Ο αδελφός 'Ιάκωβος γύρισε τότε
προς το μέρος μου και με φωνή πο-
λύ σδαρή, μου είπε:

— Σας εύχοιστώ, κύριε, γιατί,
χωρίς να με ξέρετε, ήσθαι να μου
ζητήσετε τη βοήθειά μου. Το καλ-
λον μου μου επιβάλλει να τρέξω α-
μέσως μαζί σας στον καταραμένο
αυτό τόπο και να προσπαθήσω ν' α-
παλλάξω τους κατοίκους του από τα
πνεύματα του σκότους... Είμαι βέ-
βαιος ότι ο Παντοδύναμος θα μά-
σινε τον δρόμο στο έργο μας αυτό και θα
νικήσουμε την Κόλαση... Άς φύγω-
με άμέσως! Κάθε στιγμή μας είναι
πολύτιμη.

Κατόπιν, γυρίζοντας προς τον ή-
γουμένο, επρόσθεσε:

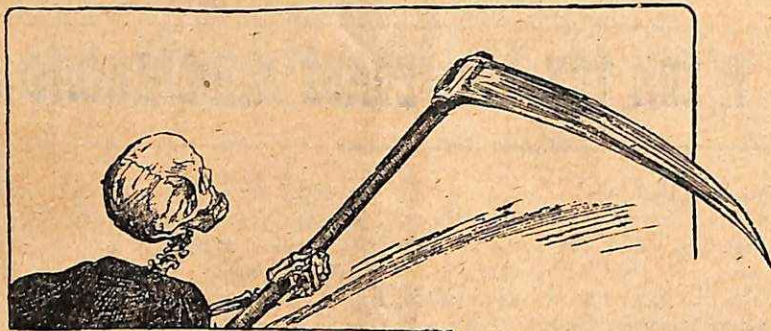
— Πάτερ, φεύγω με την άδειά σας.
— Και με έλες μου τις εύχές, τέ-
κνον μου! απάντησε εκείνος.

Έπειτα από μισή ώρα, τρία άλογα
εξελονόσαν καλπάζοντας από τη Μο-
νή. Ήμουν ενών, ο αδελφός 'Ιάκω-
βος και ο Μιλός, ο άγωγιάτης μου.
Ο αδελφός 'Ιάκωβος φορούσε τώρα
μια μαύρη στολή και ένας ασμένιος
σταυρός κοσμημένος στο στήθος του
φανερώσε την ιερατική του ιδιότητα.
Φαινόταν πολύ κομψός έτσι επάνω
στο άλογό του, καθώς έκάλυψε ά-
κράτητος. Ήταν πρώτης τάξεως ίπ-
πέυς, καλύτερος ίσως κι' από μένα,
που η ιππασία μου ήταν πάντοτε το
πιο άγαντιμένο μου σπό.

Στο δρόμο δεν μιλούσαμε σχεδόν
καθόλου. Έξέλλου και η ταχύτης
με την όποια τρέχαμε, δεν μας επέ-
τρεπε να μιλάμε. Καλπάζαμε άκρά-
τητοι και γεμάτοι θάρρος, γιατί η
παρουσία του αδελφού 'Ιακώβου είχε
ένθυλώσει τόσο έντονα όσο και το
Μιλός.

Περάσαμε το Ζάγκρεπ χωρίς να

ΕΝΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΩΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΩΝ

ΤΟΥ ΑΛΕΞΗ ΤΟΛΣΤΟΗ

σταθούμε καθόλου και αφού καλπά-
σαμε δυο ώρες ακόμα, σταθήκαμε
τέλος σ' ένα έρμηκό χάνι της έξο-
χης. Κατεβήκαμε απ' τ' άλογά μας,
τα όποια πήρε ο Μιλός για να τα
περιποιηθή και μπήκαμε μέσα στο
χάνι, όπου έκαιγε δυνατή φωτιά. Ο
διανοκτερεύαμε εκεί και την άλλη
μέρα, με τα χαράματα, θα ξεκινούσα-
με πάλι, έτσι που να προφτάσουμε να
βορικόμαστε ως το βράδυ στο χωριό
των βρυκολάκων.

Αφού φάγαμε ένα πολύ λιτό δει-
πνο που μας παράθεσε ο πανδοχέας
εκ των ενόντων, καθήσαμε πλάι στη
φωτιά που φώτιζε όλο το δωμάτιο.

Ο αδελφός 'Ιά-
κωβος είχε στηρί-
ξει το κεφάλι του
στο χέρι του και
κύνταζε τη φωτιά
παραδομένος σε βα-
θειές σκέψεις. Έ-
γώ δεν τολμούσα
να διακόσω τους
συλλογισμούς του
κι' άναγκαστικά
εσώπαινα.

Τέλος ο αδελφός
'Ιακώβος γύρισε το
κεφάλι του προς το
μέρος μου και είπε:

— Οι γονείς μου,
κύριε, έφροντισαν
από παιδί που ή-
μουν να μου δώ-
σουν μια λαμπρή
μόρφωση. Τη μόρ-
φωση αυτή την τε-
λειοποίησα αργότε-
ρα και μόνος μου
με συνεχείς και συ-
στηματικές σπουδές
και μπορώ να σας πω ότι δεν υπάρ-
χει άνθρωπινη γνώσις που να μου
διαφεύγει. Έχω άσοληθεί ακόμα
και με τις μεταφυσικές και τις από-
κρυφες λεγόμενες έπιστήμες κι' έχω
καταγίνει και με τη μαγεία. Η δι-
ψη, βλέπετε, της μαγείας, όταν
πειά κορόσθηκε μαθαίνοντας τα μυστι-
κά της ζωής, άνωσε πάλι, θέλοντας
να διεσώσει και τα μυστήρια του θα-
νάτου... Πιστεύω λοιπόν στην ύπαρξη
των βρυκολάκων και των άλλων ά-
κείων δυνάμεων του σκότους, τις ό-
ποιες μερικοί νέοι έπιστήμονες ά-
νούνται ν' έπιπολαίωσαν... Πιστεύω
όμως ακόμα και στην ύπαρξη ενός
Μεγάλου, Παντοδυνάμου και Πανα-
γάρθου Θεού, ο οποίος θα μας παρα-

σταθή βοηθός στο έργο μας. Με τη
βοηθειά του, δεν έχουμε να φοβηθού-
με τίποτε... Θα νικήσουμε! Είμαι βέ-
βαιος γι' αυτό! Κι θέλω τη βεβαιό-
τητα αυτή να την έχετε και σεις...

Όσο μιλούσε ο αδελφός 'Ιάκωβος,
το πρόσωπό του, καθώς έπεφταν έ-
πάνω του και η ανταύγειες της φω-
τιάς, γινόταν περισσότερο λαμπρό και
φωτεινό. Στα μάτια του ήταν ζω-
γραφισμένη η πεποίθησή του.

Τού έστρεψα μ' έγκαρδιότητα το χέ-
ρι και του απάντησα:

— Ναί, κι' εγώ έχω αυτή τη βε-
βαιότητα, αδελφέ 'Ιακώβε, από τη
στιγμή που δεχθήκατε ν' αναλάβετε
το μεγάλο αυτό
έργο.

— Και τώρα, έ-
ξακολούθησε ο α-
δελφός, θα έπρεπε
να καταστρώσουμε
ένα σχέδιο δράσε-
ως. Μα μου είναι
δύσκολο αυτό, γιατί
δεν ξέρω ακόμα τον
τόπο... Το σπου-
δαιότερο όμως είναι
ν' ανακαλύψουμε το
μέρος όπου αναπαύ-
ονται οι βρυκολάκες
την ήμερα — όποτε
βορικόμαστε σε κα-
τάστασι όμοια σχε-
δόν με το νεκρού
και δεν μπορούν να
κάνουν κανένα κα-
κό—και να τους έ-
ξοντώσουμε... Τη
νύχτα είναι τρομα-
ροί... Έχουν τερα-
στία δύναμη, μπο-
ρούν να μεταμορφώ-
νουνται σε ζώα κι' ακόμα να εξα-
λάνωνται... Πώς να τους πολεμήσει
ένας άνθρωπος έτσι... Το μόνο που
μπορούμε να κάνουμε τη νύχτα είναι
ν' άμυνθούμε, χρησιμοποιώντας διά-
φορα φυλαχτά και ιερά βότανα, τα ό-
ποια άπομακρύνουν τους βρυκολάκες.

Και, λέγοντας τα λόγια αυτά, έ-
βγαλε από την τσέπη του δυο μικρά
βελοδένια φυλαχτά. Έδωσε το ένα
σε μένα, φώναξε και το Μιλός και
του έδωσε το άλλο και μας είπε:

— Κοιμάστε τα στο λαίμα σας!
Είνε πολύτιμα, γιατί κλείνουν μέσα
ένα κομμάτι της 'Ιερής Σινδόνης του
Σωτήρος μας. Μου τα είχε χάρισει ο
καρδιώλης Ντότσι της Φλωρεντίας.
Σε κάθε κίνδυνό, χρησιμοποιήστε τα

— Κοιμάστε τα στο λαίμα σας!
Είνε πολύτιμα, γιατί κλείνουν μέσα
ένα κομμάτι της 'Ιερής Σινδόνης του
Σωτήρος μας. Μου τα είχε χάρισει ο
καρδιώλης Ντότσι της Φλωρεντίας.
Σε κάθε κίνδυνό, χρησιμοποιήστε τα

με τη βεβαιότητα ότι θα σας προ-
στατεύσουν. Μην τα άποχωρισθήτε
ποτέ! Και τώρα, ως πάμε ν' ανα-
παυθούμε για να έχουμε δυνάμεις
αύριο...

Καληνυχτήσαμε και πήγαμε σε δυο
δωμάτια που μας είχε ετοιμάσει ο
πανδοχέας. Τη νύχτα έβλεπα στον
ύπνο μου την Τζένκα, η όποια με
παρακαλούσε με δάκρυα στα μάτια
να τη λυπηθώ και να τη σώσω.

Ξύπνησα με τα χαράματα, ντύθη-
κα γρήγορα-γρήγορα κι' έτρεξα στη
μεγάλη αίθουσα του πανδοχείου, όπου
με περίμεναν ήδη ο αδελφός 'Ιάκω-
βος και ο Μιλός.

Χωρίς να χρονοτριβούμε καθόλου,
ήπιαμε ένα τσάι κι' άμέσως καθάλλη-
σαμε τ' άλογά μας και ξεκινήσαμε.

Όλη την ήμερα καλπάζαμε, κά-
νοντας μόνο κάθε δυο ώρες μικρούς
δλιγόντιμους σταθμούς για να ξεκου-
ράζουμε τ' άλογά μας. Περνούσαμε
άνωστα από βουνά δεινρόφωτα, μέσ'
απ' μια φύσι άγρια και μεγαλοπρε-
πή. Δάση άπείλειωτα άπλωνότουσαν
απ' τις δυο μεριές του δρόμου μας
και συναντούσαμε συχνά όρμητικούς
χειμάρρους, οι όποιοι μας άνάγκαζαν
ν' άρριπείνουμε για να τους περνάμε.

Τέλος βγήκαμε σε μια μεγάλη κα-
ταρσίωση πεδιάδα, στην άλλη άκρη
της όποιας βορικόταν ο τελευταίος
σταθμός του ταξιδιού μας.

Πράγματι, έπειτα από μισή ώρα
αρχίσαμε να συναντούμε σκόρπια στην
έρμηιά μερικά καλδία, στα όποια
κατοικούσαν χοιροκόκοι και κτηνο-
τρόφοι... Θ' άπείχαμε ακόμα μισή ώ-
ρα από το χωριό, όταν εξαφνα είδαμε
στην είσοδο μιας χαριτωμένης άγροι-
κίας έναν γονιό χωρικό, ο οποίος
μας φώναζε να σταθούμε:

— Καλοί μου κύριοι, μάς φώναζε,
κάμπετό μου τη χέρι να σταθήτε. Έ-
σεις φαίνεστε μορφωμένοι άνθρω-
ποι και θα μπορούσατε να με βοηθή-
σετε στη μεγάλη μου δυστυχία.

Κατεβήκαμε άμέσως απ' τ' άλογά
μας και τον ρωτήσαμε τί μας ήθελε.
Ο χωρικός μας έμπαισε μέσα στο
σπίτι του, ένα σπίτι που φανέρωνε
πλούτο, κι' αφού μας έβαλε να κα-
θήσουμε, μας είπε με ταραχή, την
νύχτα είναι τρομα-
ροί... Έχουν τερα-
στία δύναμη, μπο-
ρούν να μεταμορφώ-
νουνται σε ζώα κι' ακόμα να εξα-
λάνωνται... Πώς να τους πολεμήσει
ένας άνθρωπος έτσι... Το μόνο που
μπορούμε να κάνουμε τη νύχτα είναι
ν' άμυνθούμε, χρησιμοποιώντας διά-
φορα φυλαχτά και ιερά βότανα, τα ό-
ποια άπομακρύνουν τους βρυκολάκες.

Και, λέγοντας τα λόγια αυτά, έ-
βγαλε από την τσέπη του δυο μικρά
βελοδένια φυλαχτά. Έδωσε το ένα
σε μένα, φώναξε και το Μιλός και
του έδωσε το άλλο και μας είπε:

— Κοιμάστε τα στο λαίμα σας!
Είνε πολύτιμα, γιατί κλείνουν μέσα
ένα κομμάτι της 'Ιερής Σινδόνης του
Σωτήρος μας. Μου τα είχε χάρισει ο
καρδιώλης Ντότσι της Φλωρεντίας.
Σε κάθε κίνδυνό, χρησιμοποιήστε τα

— Είνε η κόρη σου... έ; Μα γιατί
είνε τόσο γλωμά;

(Άκολουθεί).

ΑΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΜΑΣ

ΤΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ ΣΤΙΣ ΕΠΑΡΧΙΕΣ

ΕΔΕΣΣΑ.—Την Κυριακήν 19ην 'Ι-
ουλίον εις το γήπεδον «Μ. 'Αλεξάν-
δρου» συννητήθησαν εις φιλικών αγώ-
να αι ομάδες «Νέα Γενεά» 'Εδέσσης
και «Ερμής» Βεροίας. Κατόπιν ώ-
ραίον αγώνος αι δύο ομάδες άνεδεί-
χθησαν ισόπαλοι με τέραμα 2—2. Λι-
αιτητής του αγώνος ο κ. 'Ανδρεάδης.

ΓΕΩΡΓ. ΜΙΣΙΡΑΝΗΣ

ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ.—Την παρελθούσαν
Κυριακήν 20ην τρέχοντος εις το γήπε-
δον του «'Αρεως» Χανίων Κρήτης συ-
νητήθησαν εις φιλικών αγώνα αι λοχη-
ραι ομάδες 'Ελλάδος Χανίων και «Ε.
Γ. Ο. Η.» 'Ηρακλείου. Μετά πεισμα-
τώδη αγώνα, η Ε. Γ. Ο. Η. κατώ-
θησε να έπαβληθη του 'Ελλάδος, άνα-
δειχθείσα νικήτρια δια τεραμάτων 2 έ-
ναντι 1. Έκ της νικητριας ομάδος δι-
εκριθησαν οι παίκται: 'Ο τεραματοφύ-
λας 'Εμμ. 'Αγκριθαράκης, 'Εμμ. Ζα-
χαριουδάκης Ι, άρχηγός της Ε. Γ. Ο.
Η. Γ. Πολυκράτης, Ζαχαριουδάκης
Π, όστις έπέτυχε το πρώτον τέραμα και
Σάββας Συριτάκης, όστις έπέτυχε το
δεύτερον τέραμα.

Διατητής ο κ. Φλεριανός.

Α. Ι. ΜΕΛΙΣΣΕΙΔΗΣ

ΑΓΡΙΝΙΟΝ.—Την Κυριακήν 19ην
'Ιουλίον συννητήθησαν εις ποδοσφαι-
ριών αγώνα η πρωταθλήτρια όμάς των
'Ιωαννίνων «Πύρρος» μετά της κα-
λής ομάδος του 'Αγρινίου «'Αστήρ» εις
το γήπεδον της δευτέρας.

Ύστερα από έναν ώραϊον και θεα-
ματικών αγώνα άμφότεραι αι ομάδες
άνεδειχθησαν ισόπαλοι (1—1).

Έκ του «'Αστέρος» διεκρίθησαν ο
τερατοφύλας, ο δεξιάς όπισθοφύλας
και ο κεντρικός μέσος, εκ δε του 'Πύ-
ρρος» ο όπισθοφύλας Παπαός, όστις και
έβασσε την ομάδα του από δεβαίαν ήτ-
ταν και ο κεντρικός μέσος 'Εξάρχου.

Γ. ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΑΣΤΟΡΙΑ.—Την Κυριακήν 19ην
'Ιουλίον, εις το γήπεδον της 'Ορεσι-
άδος συννητήθησαν δια το πρωταθλή-
μα Βας κατηγορίας αι ποδοσφαιρικαι
ομάδες «Μέγας 'Αλέξανδρος» Φλωρί-
νης και «'Ορεσιτιάς» Καστορίας. 'Ο ά-
γών διεξήχθη ένόπιον χιλιάδων φιλά-
θλων. Νικήτρια άνεδειχθη η όμάς του
«Μεγάλου 'Αλεξάνδρου», έπ.τυχούσα
έν και μόνον τέραμα έναντι μηδενός.

Έκ της 'Ορεσιτιάδος διεκρίθησαν οι
όπισθοφύλακες έξουδετεροφάντες κλει-
στως προσπάθειας των αντίπαλων των.
'Ο εκ Θεσσαλονίκης διατητής κ. 'Ο-
πλοποιός καλός. Α. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΚΑΣΤΟΡΙΑ.—Την 19ην 'Ιουλίον
συννητήθησαν έν τω γήπεδω της πό-
λεως μας εις φιλικών αγώνα αι όμά-
δες «'Ατρόμητος» Καστορίας μετά του
«'Αλιάκμονος» Νεαπόλεως (Διψέ-
στης). Κατόπιν τεχνικού αγώνος, νι-
κήτρια άνεδειχθη η πρώτη, δια τε-
ραμάτων 3—0.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΥ

ΤΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ ΣΤΗΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΑ

ΑΝΕΠΙΣΗΜΟΙ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ

Κατά τόν αγώνα διεκρίθησαν άπαν-
τες οι παίκται του «'Ατρομήτου».

— Έπίσης την αυτήν ήμεραν συννη-
τήθησαν εις φιλικών αγώνα αι ομάδες
«'Αρης» της πόλεως μας μετά της
«ΠΑΟΚ» Φλωρίνης. Κατόπιν τεχνικού
αγώνος, νικήτρια άνεδειχθη η πρώτη
δια τεραμάτων 2—1.

ΦΙΛΑΘΛΟΣ

ΘΟΥΡΙΑ.—Την 19ην 'Ιουλίον συ-
νητήθησαν εις φιλικών αγώνα αι ό-
μάδες «Ποσειδών» Θουρίας και «Να-
πολέον» Μικρομάνης. Κατόπιν ώραίον
και τεχνικού αγώνος νικήτης άνεδεί-
χθη ο «Ποσειδών» δια τεραμάτων 2-1.
Έκ της νικητριας ομάδος διεκρίθησαν

□ □ □ ΟΙ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΣΤΑΙ ΜΑΣ □ □ □

Η Ποδοσφ. 'Ομάς Πατρών «Παναχαϊκή».

οι Ψύχαλος, Σκούρας Π, Κοντόπουλος,
Κωστόπουλος και Χατζηγιάνης.

ΚΑΛΛΙΣΤΟΣ

ΛΑΜΙΑ.—Την 19ην 'Ιουλίον συ-
νητήθησαν εις φιλικών ποδοσφ. αγώ-
να αι β' ομάδες των Σωματείων «'Α-
ρεως» και «Ενώσεως 'Αγ. Λουκά».

Οι παίκται του «'Αρεως» έπεβλήθη-
σαν ένκόλως των αντίπαλων των δια
τεραμάτων 4—1. Τα τέραμα έπετεύ-
χθησαν δια των Λαλάρων (2) Παπα-
ωάννων (άρχηγού, 1) και Γαλιουπό-
λου (1). Διεκρίθησαν οι άνωτέρω και
οι Μαρίνος Λαζάρου Μπούφης Θ. και
άλλοι.

ΦΙΛΑΘΛΟΣ

□ □ □ ΟΙ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΣΤΑΙ ΜΑΣ □ □ □

Ο «Παλλεσδιακός» της Μυτιλήνης.

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΑΣ ΜΥΣΤΙΚΑ

Κ α λ λ ι σ τ ο ν. Θουρίαν. Το ποιήμα
σας για τόν 'Ολυμπιακό όχι κατό. 'Ιδού
π.χ. το πρώτον τερατόν:

Ο 'Ολυμπιακός είνε μεγάλος
το καμάρι της 'Ελλάδος.
Η 'Ελλάς θα δοξάσθῃ
όταν ομάδες έχει σαν αυτή.

Σ υ μ. Α μ α ρ υ λ ι δ η ν. Πρι-
κπον (Τουρκία). Όχι χρήσιμον. Σας ε-
χαριστούμεν πάντως. Ε. Α θ α ν α σ ο-
π ο υ λ ο ν. Άνταπόκρισις δημοσιεύεται.
Στείlate τις ποδοσφαιρικας φωτογραφας. Κ.
Κ ε κ ρ ι δ η ν. Άσβεστοκόκοι. Οι σπύ-
ροι σας όχι καλοί. Δ. Ζ α δ ε ν. Κωπα-
ρίσιον. Το διήγημα σας όχι έπιτυχές.
Πρωταθλιον μάλλον. Γ. Δ ο υ ρ α μ π ε-
η ν. Κουράμπην. Η ιστορία που στέλενε-
τε όχι καλή. Πρόχειρα γραμμένη. Η λ.
Π α π α σ τ ε ρ ι ο π ο υ λ ο ν. Πάτρας.
Οι σατυρικοί σας στίχοι όχι καλοί. Α.
Δ η μ η τ ρ ι ο υ. 'Αλεξάνδρειαν. Οι στί-
χοι σας όχι τόσο καλοί δυστυχώς. Ι. Κ ό κ-
κ ι ν ο ν. Θά σας άπαντήσαμε ήδη. 'Α.
ρ ι σ τ. Σ α ρ ι γ γ α κ η ν. Λαρίσιον.
Στείlate μας κατάλογο των διεκρί-
σθέντων για τη φωτογραφία. Θα δημοσι-
ευθῇ.

και ούτω λήγει το πρώτον ήμυχρόνιον.

Το δεύτερον ήμυχρόνιον άρχίζει με
ύπεροχην της 'Ενώσεως 'Αγ. Η' ρα-
σνεύης, οι κληνηοι της όποιας στέλ-
λουν αλλητάλληλα σούτ εις το τέραμα
των Ποντίων. Άλλά εις μίαν καθό-
δον των οι Πόντιοι σημειώνουν και
δεύτερον τέραμα ύπερ αυτών. Μετά 5
λεπτά όμως οι της 'Ενώς. 'Αγ. Πα-
ρασκευής δια του Μ. Λουρή Ισοφαρί-
ζον (2—2). Από της στιγμής αυτής
η ύπεροχή της «'Ενώς. 'Αγ. Παρα-
σκευής» έγινε καταφανής. Μετ' όλη-
ν όραν σημειώνεται τρίτον τέραμα
διε του Γ. Κουδοπούλου, περί το τέλος
δε του αγώνος σημειώνεται και τέτα-
τον τέραμα, το όποιον όμως ο διατη-
τής καταλόγισεν ως φάουλ. Τιοιουτο-
τρόπος έληξεν ο αγών με νικήτριαν
την «'Ενωσαν» με 3—2.

Την ομάδα της «'Ενώς. 'Αγ. Πα-
ρασκευής» άπέτελουν οι Ν. Πολίτης,
Σ. Κουδοπούλος, Α. Κουδοπούλος, Α.
Μικελίτης, Ν. Πατακωνσταντινου, Ι.
Ντάβαρης, Περ. Ρεμιοίνδος, Μ. Λου-
ρίης, Δ. Σοφιανοπούλος, Θ. Οικονομί-
δης και 'Ηλίας Σιστοβάρης.

ΑΝΑΡ. Ν. ΜΑΝΑΒΕΛΛΟΣ

Την Κυριακήν 19ην 'Ιουλίον και έ-
ρον 6 μ.μ. συννητήθησαν εις φιλικών
αγώνα αι ομάδες «Προμηθεύς» και
«'Αττικός». Νικήτης άνεδειχθη ο «'Ατ-
τικός» με 3—1.

Την νικήτρια ομάδα άπέτελουν οι
κ.κ. Ζούλιας, Καταποθάκης, 'Ιωάν-
νου, Ταταράκης, Εμμανουήλ (άρχη-
γός), Γεωργίου Ι. ΙΙ και ΙΙΙ, Κόλ-
λιας, Ρηγοριάδης, Κωνσταντινίου.

Την Κυριακήν 12 'Ιουλίον συννητή-
θησαν αι ομάδες «Ν. Ο. Φιλάθλων»
και «Πέλωνα». Κατόπιν σκληρού και
τεχνικού αγώνος άμφότεραι αι ομάδες
άνεδειχθησαν ισόπαλοι δια 4—4.

ΕΥΑΓ. ΚΑΛΛΟΣ

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ
ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ

(Άρθρο της θαλασσίας Ντέ Κλεσσόν)

Τώρα το καλοκαίρι θα φορέσουμε το πρωτόκολλο λινά φορέματα, γαρνιρισμένα γύρω στο ντεκολτέ και στα μανίκια, ή και κάτω στη φούστα, με φαστόν μυτερά ή στρογγυλά.

— Η γαρνιτούρα αυτή συνήθιζαν και πού έβγαινε έτών, στα λινά φορέματα των γιαγιάδων μας. Πηγαίνει δέ πολύ στα λινά φορέματα, με τα άρκετα άνοιχτά ντεκολτέ και τα κοντά μανίκια.

— Θα ιδούμε επίσης και μικρά λινά μπλοκέ, γαρνιρισμένα δλόγυρα με φαστόν.

— Έφ'ετος δέν θα φορέσουμε μόνο άσπρα λινά φορέματα. Θα φορέσουμε και χρωματιστά και πρό πάντων ρόζ.

— Θα είναι ώσούτως πολύ άν-βόγχο και τα κεντημένα λινά.

— Όταν όμως ένα λινό φόρεμα γαρνιριστεί με κέντημα, θα έχη σχέδιο πολύ απλό. Το κέντημα του είναι ήδη μία άρκετη γαρνιτούρα.

— Φορέματα από ρόζ λινό θα γαρνιριούνται με κουμπιά άσπρα, χρυσά ή λινά.

— Η φούστα των λινών φορεμάτων είναι ίσιες και έχουν έμπρός μία πλατεία πιέτα.

— Θεωρείται πολύ σίκ, αν με το λινό μας φόρεμα φορέσουμε καπέλιν άσπρό, δηλαδή από λινό.

— Αν το φόρεμά μας γαρνιριστεί με φαστόν, τότε και η καπέλιν θα είναι γύρω κομμένη σε φαστόν ή γαρνιρισμένη με πόσθητα φαστόν, σε σχήμα φύλλων, το ένα επάνω από το άλλο.

— Το άπόγευμα θα φορέσουμε έλαφρά φορέματα από μεταξινό ή κρέπ έμπροσ με λουλούδια.

— Για τα άπογευματινά, άλλ' έχι πολύ λουσάτα φορέματα. Θα προτιμήσουμε κρέπ έμπροσ με μικρά αποσκευάκια, με μικρά κλειστά λουλούδια ή με άνθη άνοιχτά. Η μαγαρίτες και τα μπουμπουλίνα των τσαντα-φύλλων είναι τα άνθη που βλέπουμε έφ'ετος περισσότερο στα άφορα κρέπ, τα πουρωμένα για άπογευμα-τινές τουαλέτες, όχι πολύ λουσάτες.

— Για φορέματα από άμπιγιέ θα προτιμήσουμε βασίματα έμπροσ με μεγάλα μπουκέτα.

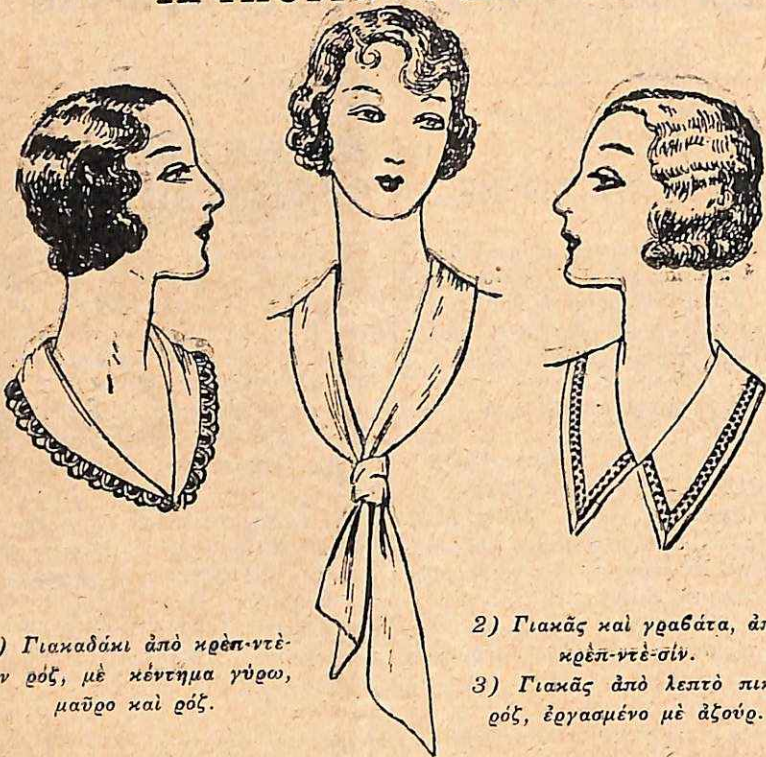
— Τα φορέματα των νέων κοριτσιών γίνονται πρό πάντων με ροζ-στίες επάνω, με δυό βολάν πλισέ.

— Το πιο μοντέρνο κρέπ-ντέ-σιν είναι μπλέ ζωρό, με λουλουδάκια άσπρα σαν μικρές κλωνιές, με άι-τρην καρδιά και ένα ή δύο κορ-πασίνο με λουλουδάκια, ρόζ και άσπρα.

Από αυτά τα κρέπ γίνονται πρό πάντων φορέματα νέων κοριτσιών με για-κά και ροζέ από άσπρο πικέ και ζω-νή μεταξινή, άσπρό με το φόντο του φορέματος και δεμένη σε φίδιχο στο πλάι.

— Για τις ώριμες κυρίες είναι προ-τιμώτερα τα άσπρόμαυρα φορέματα, δηλαδή με φόντο μαύρο και μοτίφ ά-

ΤΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ ΜΑΣ

1) Γιακαδάκι από κρέπ-ντέ-σιν ρόζ, με κέντημα γύρω, μαύρο και ρόζ.

2) Γιακάς και γραβάτα, από κρέπ-ντέ-σιν.

3) Γιακάς από λεπτό πικέ ρόζ, έργασμένο με άζούρ.

σπρα, μικροσκοπικά, πουνά σαν βού-λες.

— Η φούστα δέν θα είναι πλισ-σέ, ούτε θα έχη μεγάλες πιέτες, άλ-λά θα είναι ντραπέ, ή θα φαρδύνει μ' ένα βολάν, άν-φόρμ, βαλμένο δια-γωνίως σ' ένα ίσιο άμπισμάν.

— Το μανίκι θα είναι μακρό και έ-λαφρώς ντραπέ στο κάτω μέρος του βραχίονος.

— Τα άμπιγιέ φορέματα γίνον-ται από ζωρζέτα ή από μουσελίνα έμπροσ με λουλούδια. Προτιμώνται έφ'ετος ή ζωρζέτα και ή μουσελίνα με φόντο μαύρο και μεγάλα πράσινα άνθη.

— Η φούστα των φορεμάτων από μουσελίνα γίνονται πολύ πλατείες, χωρίς στα βολάν τα οποία τις σκεπά-ζουν δλόκληρες, άφροντάς μόνο έμ-πρός ένα κομμάτι άσκέπατο, ώστε να σχηματίζει ένα έδος ποδιάς. Το κορμάκι γίνονται έλαφρώς άμπου-ζάν, με ζώνη χαμηλή, και μικροκί-πασέτα από ένα μεγάλο άκάνονιστο γιακά, ή όποιος σκεπάει και το έ-πάνω μέρος του βραχίονος.

— Τα φορέματα από ζωρζέτα, τα όποια γίνονται συνήθως κόκκινα ή βγινέ-ρόζ, έχουν φούστες με πιέτες πτούς γοφούς και πολύ πλατείες κά-τω, με μύτες άνιστες, ενώ το κορμά-κι είναι έργασμένο με πούρες διαγω-νίως άποστά και κάτω από τους βραχίονες.

— Τα φορέματα από ζωρζέτα γαρ-νιριούνται τώρα τελευταία με δαντέ-λα «βενίζ», κισρινισμένη, ή όποια σχηματίζει στρογγυλό γιακά, και έ-ψηλά παραμμένα στα μανίκια.

— Με τα φορέματα από ζωρζέτα θα φορέσουμε λινουέταδες κομπινι-ζόν του άυτού χρώματος.

— Θα είναι φάστοι άν-βόγχο και ή ζωρζέτα χρώματος δαμασκηνού.

φορούνται ήδη πολύ τα δροσερά βοά-δου στο Παρίσι, θα φορεθούν πολύ κι' έδω κατά το φθινόπωρό.

— Το φθινόπωρο θα είναι πολύ της μόδας και τα άσπρόμαυρα φορέματα.

— Τα φθινοπωρινά καπέλλα θα εί-νε περίεργα. Μοιάζουν πολύ με τα καπέλλα που ήταν της μόδας πρό πε-νήντα έτών.

Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ

ΤΙ ΛΕΓΕΙ Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ

— Οι άναμικοί πρέπει να προτι-μούν ιδίως τα ψάρια, γιατί αυτά πε-ριέχουν ουσίες ωφέλιμες για τον όρ-γανισμό τους.

— Δέν πρέπει να διαβάζετε άμεί-σως μετά το φαγητό, γιατί το αίμα μαζεύεται στο κεφάλι και έμποδίζει την κανονική λειτουργία του στομά-χου.

— Όταν βγάλετε στη μάτι σας κριθαράκι και θέλετε να το εξαλεί-ψετε, βάλτε επάνω του ένα γλίερρό κατάπλασμα από άλευρο ριζιού τυ-λιγμένο σε λευκή και λεπτή μουσε-λίνα.

— Όσοι πάσχουν από δυσκολιότη-τα, ύστερ' από το φαγητό είναι ωφέ-λιμο να τρώνε ένα πορτοκάλι, το όποιο τους διευκολύνει τη χώνεψη.

— Όταν προσβληθήτε από λο-ξυγκα, βυθίστε ένα κομμάτι ζάχαρι μέσα σε ζυδι και καταπιείτε το για να σας περάσει.

— Όσοι πάσχουν άπνεία πρέπει πριν πλαγιάσουν να τρίβουν όλο το σώμα τους με ένα κομμάτι φανέλλας ή με μία βούρτσά.

— Έκείνοι που πάσχουν από έπι-άλτες, πρέπει να παίρνουν τον πρώτο τους ύπνο επάνω σε μία πολυθρόνα και κατόπιν να ξαπλώνονται στο κρεβάτι τους.

— Αν κοιτήτε ή τρυπήθηκε που-θενά και θέλετε να σταματήσετε το αίμα, τσίτετε λίγο μαϊνάνο και βάλ-τε του επάνω στην πληγή.

— Άρκετά φορέματα από μουσελί-να με μαύρο φόντο θα γαρνιριούνται με πάλ από μαύρο βελούδο.

— Μ' αυτή τη ζέστη, είναι πολύ παράχαίρο να μιλήσουμε για φορέμα-τα μάλλινα.

— Και όμως, στο Παρίσι έφ'ετος τα μάλλινα φορέματα συνηθίζονται με τα μεταξωτά. Έννοείται ότι πρό-κειται για φορέματα μάλλινα πολύ λεπτά, πολύ μαλακά, π. γ. βουά μουσελίνα, κρέπ-ρουαίλ, εταμίνα και λινουάλλινο.

— Από τα φορέματα αυτά γίνον-ται φορεματάκια άπλά και νεανικά, φανταζί, με χρώματα ζωρά και γοητευτικά. Π. γ. ρόζ, μπλέ, πρά-σινα, κίτρινα και ροσινιά, ώστε να κάνουν την ίδια δροσερή εντύπωση με τα λινά μας φορέματα.

— Τα φορέματα τα καμωμένα από λεπτό λαινάζ γαρνιρονται με ντεκούπ, με βελονιές και με πανώ στους γο-φοίς, τα όποια είναι μακρότερα κατά μερικά εκατοστά από τη φούστα.

— Τα φορεματάκια αυτά, τα όποια

ΜΑΘΕΤΕ ΣΩΣΤΟ ΗΛΙΟΛΟΥΤΡΟ

δηλαδή τρίψατε ισχυρώς το σώμα σας πρό του ήλιολούτρου — το όποιο ούδέποτε πρέπει να γίνεται με το σώμα υγρόν — με

ΚΡΕΜΑ NIBEA

Η ΚΡΕΜΑ NIBEA, που έμπεριέχει Εύκαιρινήν (ουσίαν συγγενή πρός το δέρμα), είσχωρει έντός του ίστού του δέρματος και άφομοιούται με αυτό, χωρίς να έπαφίση γλοιώδες επίχρισμα. Προλαμβάνει τα έκ των ήλιακών ακτίνων έγκαύματα. Προκαλεί εύχάριστον δροσερό-τητα. Δίδει είς το δέρμα μίαν υγιά και άνθηράν όψιν.

Συδεμία άλλη κρέμα έμπεριέχει Εύκαιρινήν, επί της όποιας βασίζεται ή ιδίαζουσα δερματο-καλυπτική ένέργεια της ΚΡΕΜΑΣ NIBEA.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ: ΕΤΑΙΡΙΑ «ΔΑΦΝΗ»

ΒΕΡΑΝΖΕΡΟΥ 44 - ΑΘΗΝΑΙ.

Τιμή: Δρς 8.—, 16.—, 22.—, 30.—

ΘΕΡΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ:
Ο «ΦΟΙΝΙΞ»

Αποφεύγετε τα πολυδάπανα ταξείδια είς τας διαφόρους Ιαματικές πηγας, προτιμώντες να λαμβάνετε ταυτα είς τό έν Άθηναις Υδροθεραπευτήριον «ΦΟΙΝΙΞ», ΙΩΝΟΣ 5. Εκπαπλέρως θεάτρου Κοτοπούλη. Τα Ιαματικά τεχνικά Λουτρά των διαφόρων Λευτροπέλεων ΑΙΔΗΨΟΥ—ΝΕΘΑ-ΝΩΝ—ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ—ΥΠΑΤΗΣ, με βάσιν το θαλάσσιον ύδωρ, άναπληρούν τελείως τα Ιαματικά λουτρά των άνω άναφερομένων Ιαματικών πηγών. Ιατρικαι συμβούλοι δω-ρεάν. Τελεία άνακαινίσις.

Ώραι ΕΡΓΑΣΙΑΣ 7 π.μ.—8 μ.μ.

Η κάλτσα Λαίτε
Η μόνη από έλληνικό μεταξί
Η ευθηνότερα Ηστερεωτέρα
ΤΙΜΗ ΔΡΧ.150
15 χρωματισμοί
Πωλείται παντού
ΠΡΑΤΗΡΙΟΝ
όδός Έρμού 11α

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Α. Ε.
ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΑ ΔΡ. 425.915.011.—
43 ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑΣ ΚΥΡΙΟΤΕΡΑΣ
ΠΟΛΕΙΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΚΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΩΣ ΚΑΙ ΠΑΣΑΙ ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ
ΥΠΟ ΟΡΟΥΣ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑΣ

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΑΣ

Odulation permanente διαρκείας έξ

μηνών, είς νεο-τάτες συστήματες Γερμανικών και Γαλλικών μηχανημάτων, τελειο-ποιήσεως 1913, πα-ρά του κομμοτου κ. ΜΗΤΣΟΥ, κα-θηγητού της O-duction perma-

nente à l' eau και βαφών, βραβευ-θέντες έν Παρίσις.

Κερματοθήριον Εύστ. Ταχυούλη, κάτωδι ξενοδοχείου «ΜΕΓΑΣ Α-ΛΕΞΑΝΔΡΟΣ». Όμόνεια.

Τις καλύτερες προβλέψεις για τις Ίπποδρομίες θα εύρετε μόνον είς την έφημερίδα «ΠΡΟΓΝΩΣΤΙ-ΚΑ ΚΑΙ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ».

ΣΗΤΗΣΑΤΕ ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ ΤΩΝ ΣΑΠΩΝΑ

“ΧΡΟΝΑΤ ΜΟΣΚΙΤΟ,”

Σας προφυλάσσει από τα ΚΟΥΝΟΥΠΙΑ

Είνε άπολυμαντικός, φθνής και μαλακώνει το δέρμα.

Διαρκής παρακαταθήκη

Αθήναι, Μενάνδρου 49

κ. Χ. ΜΕΖΙΛΤΖΟΓΛΟΥ

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ ΜΠΟΥΜΠΟΥΛΙΑΣ 15

Πετα αυτή ή πέννα
στο χαρτί.

Είναί ένα είδος με γυριστό “κουμ-πάκι” στη μύτη και ή γλυστερή κί-νησις της διευκολύνει πολύ το γρά-ψιμο. Έλαστική ώσούτως παρέχει ω-ραιές σκιές-έδω κατάμαυρες, εκεί λεπτότατες- όπως διατάσσει ή θέ-λησις σας.

Όσοι σάς είναι ενια-σμένη ή μύτη του τάσου «Taboggan Pen» του Γεω. Β. Χίους (Άγγλίου διαγνώη εύρεισκήσις)

Για κάθε χέρι και για κάθε λογής γραφήμο, υπάρχει μία κατάλληλη πέννα του εργοστασίου

Γεω. Β. Χίους

Τας πολύν οι καλλίτεροι χαρτοπόλοι, οι άλλοι θα σας προσφέρουν άπομ-ήσεις. Κάθε γνήσια πέννα φέρει χαραγμένον το όνομα:

GEO. W. HUGHES

Η ΥΠΕΡΕΧΟΥΣΑ όλων είς άρω-μα και ποιότητα άσυναγώνιστος κολώνια ΜΙΧ. Α. ΚΩΝΣΤΑΝΤΟ-ΓΛΟΥ πωλείται χονδρικώς και λιανικώς: Πλατεία Παλαίου Δημο-πρατηρίου, αριθ. 104, Αθήναι.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ σας επί όλων τοίχων και μανδροτεί-χων, άποτεινεσθε είς τον μεναδι-κόν διά τας έπαρχίας διαφημιστήν Νικόλαον Συριανάκην, έδός Άνι-της αριθ. 5.

Καλοκαίρι

Ἡ ἐπικίνδυνος ἐποχή διὰ τὸ βρέφος

Πάντοτε εἶνε ἐπικίνδυνο διὰ τὸ βρέφος τὸ νωπὸν γάλα, διότι πάντοτε εἶνε μολυσμένο. Τὸ καλοκαίρι ὅμως τὸ νωπὸν γάλα ἀποβαίνει θανατηφόρον, διότι τὰ μικρόβια ποῦ ἐμπεριέχει πολλαπλασιάζονται ταχύτατα, λόγῳ τοῦ καύσωνος.

Κατὰ τὸ καλοκαίρι, τὸ Βρέφος πρέπει νὰ τρέφεται μὲ Μητρικὸν γάλα ἢ ἐν ἐλλείψει τούτου μὲ Γλάξο, τὸ ὁποῖον εἶνε ἀγνό, δὲν περιέχει μικρόβια καὶ διατηρεῖται ἐν ἀρίστη καταστάσει κατὰ τοὺς θερινοὺς μῆνας.

Ἐρωτήσατε τὸν Ἱατρὸν Σας.

Γενικὸς Ἀντιπρόσωπος : Σταμ. Χαρβαλιάς Ὁδὸς Μενάνδρου 52 - Ἀθῆναι